

Gerici savaş çığırtkanlığına karşı

KÜRT HALKIYLA DAYANIŞMAYA!

Kamuda TİS süreci ve icazetçi-bürokratik çizginin ruhsuzluğu

TİS döneminin yaz dönemine gelmesi ile hükümetin kurulup kurulamayacağına dair belirsizliklerin üst üste gelmesi, sendika bürokratlarına, kamu emekçilerini TİS sürecine hazırlama sorumluluğundan kaçınabilmeleri için yeni bir manevra alanı yaratmış görünüyor. Sendikaların merkezi toplantılarında "TİS'in er-

telenmesi" yönünde bir talebin açığa çıkması ve dahası bu beklentinin "öncelikler" arasında yer bulması bunu anlatıyor. Dahası bu talep, kamu emekçileri içerisinde yaygınlaştırılmak ve bir mücadele konusuna çevrilme niyetiyle dile getirilmemekte, "beklentici" bir tutumun meşrulaştırılmasının aracı olarak kullanılmaktadır.

s.16-17

Seçeneksiz düzene ve gerici savaş çığırtkanlığına karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Düzen cephesinde koalisyon karmaşası ve belirsizlik sürüyor. Hem bunun gölgesinde hem de koalisyon tartışmalarını gölgeleyecek biçimde bir de savaş çığırtkanlığı ve Kürt halkına karşı şoven histeri sardı ortalığı.

Zamanın netleştirdiğı tercihler ve tutumlar

İlkinde, düzen siyaseti alanında, olaylar baş döndürücü bir hızla cereyan ediyor. Meclis Başkanlığı'nın kadim koltuk değneğı MHP tarafından AKP'ye sunulması, bir hafta önceki CHP-AKP koalisyonu rüzgarını bir anda kesintiye uğrattı. Hangisinin gerçekleşeceği henüz belirginleşme de 7 Haziran'dan bu yana geçen zaman, düzen güçlerinin eğilimlerini tartışmasız bir şekilde netleştirmiş bulunuyor.

Emperyalist merkezler ile Türk burjuvazisinin ana gövdesi, sermaye düzeni ve devletin selametini, güncel anlamıyla söylersek, toplumsal kutuplaşmadan devlet düzenine, burjuva hukukundan dış politikaya dek hemen her alanda dinci-gerici partinin altüst ettiği dengelerin “restorasyonunu” AKP-CHP koalisyonunda görüyorlar. Bu koalisyonu, Kürt sorununun mevcut haliyle kontrol altında tutulmasının, demek oluyor ki “çözüm süreci” aldatmacasının diriltilmesinin de güvencesi sayıyorlar. Dahası bunlar aynı zamanda despot şefinin etkisinin adım adım kırılarak AKP'nin ehlileştirilmesinin yolunu düzlemek demek. Kürt sorununda verili pozisyonu korumak isteyen, parlamentarizm rüzgarının sarhoşluğundan olsa gerek “aman kriz çıkmasın” noktasında konumlanan HDP de bu seçenekten yana görünüyor.

Bunun karşısında ise AKP şefine ölümüne bağlı güçlerin iki alternatifli senaryosu var. Ya MHP ile kurulacak çılgın bir kirli savaş koalisyonu ya da sorumluluğı ötekilerin sırtına yükleyip erken seçime gitmek... Geçtiğimiz hafta hazım sürecinin işlediğı ve hesaplarını dizayn ettiği görüntüsü sergileyen, hatta Kılıçdaroğlu'na ılımlı mesajlar gönderdiği servis edilen AKP şefi Erdoğan'ın aslında hala bu iki şıklı senaryoya oynadığı netlik kazandı. Zira dış politikada ve Kürt halkına düşmanlıkta aynı telden çalmaya devam ettiği gibi, Baykal'a uzattığı elin bir tongaya düşürme vakası olduğu kesinleşti bu arada.

Düzen partilerinin doğası düzene hizmettir

AKP'nin hesaplarına birazdan değinmek üzere 7 Haziran'dan bu yana geçen zamanın netleştirdiğı bir başka gerçeğın altını çizmek istiyoruz. Muhalefet konumundayken mangalda kül bırakmayan, özellikle de seçim süreçlerinde bol keseden vaatler savuran, “ilkelerden, kırmızı çizgilerden” dem vuran düzen partileri, sermaye düzeninin ve emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçları söz konusu olduğunda hızla asli işlevlerini yüklenmektedirler. CHP ile MHP, koalisyon ibresi hangisinden yana kaymışsa, birden AKP ve şefinden hesap sormayı bir yana bırakıp kırk yıllık “uzlaşma” ustaları kesildiler. Yolsuzluk dosyalarının

açılması şart olmaktan çıkıp tek tek milletvekillerinin tercihine dönüştü. Asgari ücretin arttırılmasından düşük fiyatlı mazota kadar herhangi bir vadin ise bahsi bile geçmedi.

Her biri için öncelikli olan, sömürü ve baskı düzeninin “istikrarı”dır. Diğer bir deyimle düzenin bekası sözkonusu olduğunda geleneksel düzen partileri için öteki her şey teferruatır. AKP şefinin etrafında kenetlenmiş yolsuzlar-hırsızlar-hukuksuzlar takımının sermaye devletin dümenini tehlikeye kırması karşısında efelenmeleri de, düzenin ihtiyaçları doğrultusunda bu şebekeye göz süzmeleri de yalnızca koltuk merakından gelmiyor. Hatta günümüzde bunun oldukça tali planda kaldığı bile söylenebilir, zira düzenin geleceğı ciddi tehdit altında görünüyor. O yüzden halihazırda gözlerimizin önünde sergilenen dehşetli riyakarlık hiç şaşırtıcı değil, eşyanın tabiatı gereğidir.

“Ezilen kimliklerin temsilcisi” HDP payına ise geçen zamanda netleşen iki husus var. Birincisi krize mahal vermemek, ikincisi de “ülkenin hükümsüz kalmaması” ya da daha doğrusu erken seçimin gündemden kalkması için olabildiğince “uzlaş” dili kullanmaktır. AKP şefinin “Kürt sorunu yoktur” çıkışının ardından geçen zamanda tecrit uygulanan Abdullah Öcalan'ın tutumu konusundaki belirsizlik, HDP'yi ayrıca zorluyor olmalı. Zira Türk sermaye devletin ve dümendeki AKP'nin Til Ebyad'ın çetelerden temizlenmesinden itibaren attığı histerik şoven çığılıklar karşısında, HDP'nin sesi neredeyse duyulmayacak cılızlıkta kaldı. Üstelik ardından AKP'nin beslemesi çetelerin Kobanê'deki hunhar katliamı, Kürt halkının kazanımlarına yönelik düşmanca tehditler, son perde çalan savaş boruları, “tampon bölge” adı altında Rojava'yı işgal niyetleri, bu uğurda sınıra yapılan asker ve silah yığınağı, Dağlica ve Kandil'e yönelik bombalamalar peş peşe yaşanmışken...

Son seçimlerde meclise girmeyi başarmış partilere dair bu bilanço, seçimlerin ve burjuva parlamentarizminin nasıl bir aldatmacadan ibaret olduğunun yeni bir veciz tescilidir aynı zamanda. Burjuva seçim aldatmacasının olabilecek en yüksek tecellisi hem rejim krizine yeni perçinler atmış, hem parlamenter perişanlığı derinleştirmiş hem de pembe vaatler yağdırılan işçi ve emekçiler ile Kürt halkına daha koyu bir baskı ve saldırganlık döneminin kapısını açmıştır.

AKP'nin kanlı hesapları ve ezeli Kürt düşmanlığı

Sonuçta AKP “yeni Türkiye” hesabını hayata geçirmekte son sürat yol almaya devam etmektedir. Koalisyon pazarlıklarında ya da erken seçim tercihinde inisiyatif tümüyle kendisindedir. Ve ibrenin tekrar MHP'den yana dönmesi tesadüf değil. Gözde yavrusu IŞİD'in kayıpları karşısında duyduğu acı ve Kürt halkının kazanımları karşısındaki düşmanlığı, AKP'nin pişkince ikiye bölme politikasını sürdürmesini alabildiğine zorluyor.

Koltuk değnekliğinde biçilmiş kaftan olduğunu bir kez daha kanıtlayan MHP ile yola koyulmak ya da bir erken seçime yelken açmaktan hangisini tercih edeceğindeki belirsizlik, önünü artık uzun vadeli olarak görememesinin bir ürünü aslında. Bunu tüm bölgede, emperyalist efendileri nezdinde ve en son 13 yıldır hükmettiğı Türkiye'de köşeye sıkışmış olmanın tezahürü de sayabiliriz.

Suriye ve bölgesel dış politikasının iflasında kilit rol oynayan Rojava'yı işgal çığırtkanlığı şimdilik bir histeri kıvamında sürüyor olabilir. Ancak 13 yıl içinde iyiden iyiye sersemleştirdiğı büyük bir toplumsal yığının desteğı sürüyorken, köşeye sıkışmanın ve iktidarı ölümüne elde tutma çizgisinin yaptırmayacağı çılgınlık da yoktur. Emperyalist yaratıcıları tarafından gözden çıkarılan IŞİD'e ve öteki dinci-gerici vahşet sürülerine bağlılığın, emperyalistler tarafından azarlanmak, tenzili rütbeye uğramak, tüm dünyada yalnızlaşmak, bölgede posterleri dalgalanırken birden tüm halkların nefretini üzerine çekmek vs. pahasına sürdürüldüğü unutulmamalı.

Kısacası iktidarda kalmak uğruna yapmayacağı saçmalık kalmayan AKP'nin Kürt halkına karşı, resmen üstlenme de daha doğrudan savaş başlatması yabana atılacak bir ihtimal değil. Hele de stepne olarak yanına MHP'yi alırsa ve oy desteğini koruyup büyütmenin yolu olarak ırkçı-şoven kalabalıkları, farklı partilere yayılmış Kürt düşmanı kitleleri kazanmayı görüyorsa... AKP'nin geleneksel düzen partileri gibi bağlı olduğu “partiler üstü devlet politikaları” değil, iktidarını pekiştirmek ve mevzilerini sağlamlaştırmak için adım adım şekillendirdiğı kendi politikaları, plan ve hesapları var artık.

Tek seçenek devrimci sınıf mücadelesi!

İşçi ve emekçiler ile Kürt halkı, bölgede savaş çığırtkanlığıyla, halklara düşmanlıkla, dinci-gerici çetelere hamilikle nam salmış, eni sonu ülkeyi savaşa sürükleyecek kadar kendinden geçebilecek sınıf düşmanı bir iktidarla karşı karşıyalar. Keza 13 yılın muhasebesi, özetle işçilere ağır çalışma koşulları, fitrat sayılan iş cinayetleri, ülkenin taşeron cumhuriyetine dönüşmesi, kadına yönelik şiddet ve cinayetlerde rekor üstüne rekor kırılması, gençliğin geleceksizliğe mahkum edilmesi vb., AKP yönetimindeki sermaye iktidarının gelecek vizyonu konusunda da haddinden fazla bir fikir veriyor zaten. Burjuva seçimlerinden ve düzen siyasetinden işçi ve emekçilerin payına bundan ötesi çıkmadı, çıkmayacaktır.

O yüzden, kirli düzen siyasetiyle köprüleri atıp devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek, çok daha yakıcı bir sorumluluk olarak işçi ve emekçileri beklemektedir. Savaş çığırtkanlarının, histerik şovenistlerin sesini devrimci sınıf mücadelesi kısıcak, Türkiye'nin ve bölgenin geleceğini “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” temelinde yürütülecek bu mücadele aydınlığa kavuşturacaktır.

AKP güdümündeki sermaye iktidarı savaş tamtamları yapıyor...

Savaş histerisine karşı enternasyonal dayanışma

PYD/YPG güçlerinin kararlı direnişiyle IŞİD cellatlarının Tel Abyad'dan sökülüp atılması Ankara'da ciddi bir rahatsızlık yarattı. "Kürt halkına düşmanlık, IŞİD'e dostluk" politikasının tezahürü olan bu rahatsızlık, özellikle AKP şeflerinin savaş kışkırtıcısı açıklamalarıyla öne çıktı.

Dinci gericiğin şefi Tayyip Erdoğan'la kukla şef Ahmet Davutoğlu ikilisi savaş tamtamları çalarken, AKP'nin medyadaki borazan takımı da arsızca savaş kışkırtıcılığına başladı. Bu histeri, IŞİD'in PYD'ye bağlı güçler tarafından hezimete uğratılmasıyla belirgin bir hal aldı. Yıllardır El Nusra, IŞİD vb. gibi şeriatçı çetelerle komşu olmaktan memnun olan AKP güdümündeki sermaye iktidarı, sınır bölgelerinin PYD kontrolüne geçmesi üzerine alarma geçti.

Sefil çıkarlar uğruna savaş kışkırtıcılığı

"Komşularla sıfır sorun" safsatasıyla başlayıp "komşu halklara düşmanlık" noktasında son bulan AKP'nin dış politikası utanç verici bir çöküşle noktalandı. Osmanlı İmparatorluğu'na özenen yayılmacı/saldırgan temeller üzerine inşa edilen dış politika, beklenene göre tam fiyaskoyla sonuçlandı.

Emperyalist-siyonist güçler tarafından "ılımlı İslam modeli" etiketiyle piyasaya sürülen AKP, Ortadoğu'nun İhvacılar (Müslüman Kardeşler) egemenliğine gireceğini var sayıyordu. İhvacıların Türkiye'deki kolu olan AKP'liler Suriye'deki Baas yönetimini yıkmak için her yola başvurdular. 80 devletten devşirilen tetikçileri Suriye halklarının üzerine salanlar, bu sürede IŞİD'i de yaratarak bölge halklarının başına bela ettiler. Buna rağmen emellerine ulaşamayan gerici cephe, geçen aylarda Suudi Arabistan kralı ile Tayyip Erdoğan arasında varılan anlaşma ile yıkıcı savaşı daha da alevlendirdi. Silah, petro-dolar ve tetikçi sevkiyatına hız veren Suudi-Türkiye ittifakı, IŞİD canilerinin yeni katliamlar gerçekleştirmelerine zemin hazırladı.

Bir süredir "güvenli bölge-tampon bölge-güvenlik koridoru" oluşturma adı altında Suriye'ye saldırma histerisini dizginleyen AKP, IŞİD'in Tel Abyad'da hezimete uğramasını gerekçe göstererek, aynı zırvaları yinelemeye başladı. MGK'yı savaş gündemiyle toplayan dinci gericiğin büyük şefi, Suriye'ye saldırmak için bir kez daha emperyalist efendilerinin onayına gözünü dikti. Sefil çıkarları uğruna savaş kışkırtıcılığı yapacak kadar zıvanadan çıkan dinci gerici, hem Baas yönetimine saldırmak hem Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını sınırlamak için IŞİD ve diğer dinci çetelerle aynı safta savaşa katılma histerisine kapılmış görünüyor. Söylemde IŞİD'le suç ortaklığını inkar etmeye çalışsa da icraatları ortak olduklarını döne döne kanıtlıyor.

Dinci gericiğin ırkçı-inkarcı politikada ısrarı...

"Kürt açılımı" demagojisiyle başlayıp "çözüm süreci" riyakarlığıyla yola devam eden AKP iktidarı,

gelenin yerde maskeleri atıp ırkçı-inkarcı çirkin suratını utanmazca sergilemeye başladı. Özellikle 7 Haziran seçimleri öncesinde meydan nutuklarıyla ırkçı söylemi doruğa çıkaran dinci gericiğin büyük şefi, "çözüm süreci masası"nı tekmelemekte sakınca görmedi.

AKP şeflerinin IŞİD'in Tel Abyad'da hezimete uğramasına gösterdikleri tepki, sermaye devletinin Kürt halkının kazanımlarına halen ne kadar tahammülsüz olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. IŞİD'i "iyi komşu" sayan Türk sermaye devletinin, "PYD etnik temizlik yapıyor" yalanını ortaya atması, AKP-IŞİD ittifakının itirafından başka bir şey değildir. Kürt hareketinin düzenle barışma çizgisine endekslı bir yönelim içinde olmasına rağmen "PYD IŞİD'den daha tehlikelidir" söyleminin hem iktidar hem onun borazan medyası tarafından tekrarlanıp durması, ırkçı-inkarcı zihniyetin özünde bir değişiklik olmadığını gözler önüne sermektedir.

Kürt sorununa Amerikan çözümünün sermaye ve onun iktidarı tarafından kabul gördüğü izlenimi veren gelişmelerin ardından yaşanan bu süreç, burjuva cumhuriyetten çözüm beklemenin boş bir avuntudan öte bir anlam taşımadığını ortaya koyuyor. Görünen o ki, Kürt hareketi ile peşine takılan sol güçlerin burjuva cumhuriyeti demokratikleştirmeyi temel alan bir politikada buluşmaları, sermaye devleti nezdinde kayda değer bir yankı yaratamamıştır.

El Nusra ve IŞİD'le yıllara yayılan suç ortaklığı

PYD güçlerinin Tel Abyad'ı IŞİD canilerinden kurtarmasına gösterilen tepkinin bir nedeni Kürt halkının kazanımlarına tahammülsüzlük olmakla birlikte, bir yanı da dinci çetelerin mevzi kaybetmesinden duyulan rahatsızlıktır. Zira dinci çeteler "ılımlı İslam" projesinin başarısının güvencesi kabul ediliyordu. Bundan dolayı emperyalistlerin hizmetindeki AKP iktidarıyla körfezdeki ortakları bu çetelere her türlü mali, siyasi, askeri, diplomatik desteği verdiler. "ılımlı İslam" projesinin hezimetini bu gerici ittifakta bazı çatlaklar oluştursa da şeriatçı çetelere tetikçi, petro-dolar ve silah akışı devam ediyor.

IŞİD belasının bölge halklarının başına musallat edilmesinde başrolü oynayan AKP iktidarı, dört yıldan beri bu suçu fütursuzca işliyor. Baas iktidarını yıkmak, İhvacıları iktidara taşıma, Kürt halkının kazanımlarını sabote etme temeline dayanan bu rezil dış politika tam bir hezimetele sonuçlandı. Suriye'nin önemli bir kısmı yakılıp yıkıldı, yüz binler öldürüldü, milyonlar sürgüne mecbur edildi. Ancak tüm bunlara rağmen ne Baas yönetimi yıkıldı, ne İhvacılar iktidara geldi, ne de Kürt halkının kazanımlarının önüne geçilebildi. Bu fiyaskolar dizisinin ardından Türk ordusunun savaşa sürülmesi için yapılan hazırlıklar, dinci gericiğin güdümündeki sermaye iktidarının nasıl da zıvanadan çıktığını ve giderek bir ölüm ve yıkım makinesi haline geldiğini gözler önüne sermektedir.

Savaş kışkırtıcılarından hesap sormaya...

İç politikada işçi sınıfıyla emekçilere azgınca saldıran, sömürü ve yağmada sınır tanımayan, yolsuzluk, rüşvet ve soygunla sınırsız servetler biriktiren AKP iktidarının efendileriyle yandaşları, dinci-faşist polis devleti kurma yolunda da büyük bir mesafe kat etmişlerdir. "Kürt açılımı", "Alevi açılımı" demagojileriyle yol alan dinci gerici iktidar, pratikte halklara karşı kaba/ilkel saldırgan bir tutum içinde olmuştur. Kürt halkına karşı ırkçı-inkarcı, Alevilere karşı ilkel-mezhepçi bir politika izlemiştir.

Bu gerici iktidarın komşu halklara karşı düşmanca bir politika izlemesi, eşyanın tabiatına uygundur. Son günlerde savaş tamtamları çalmakta, Kürt halkına ve Suriye'ye saldırmak için sınıra askeri yığınak yapmakta ve bunun için emperyalist efendilerinden icazet talep etmektedir. Gericiler emelleri uğruna komşu halkları savaşa tehdit eden, ülkeyi de bir savaş bataklığına sürüklemekten kaçınmayacağını gösteren sermaye iktidarı ve onun efendilerini dizginlemek ancak emekçilerin meşru militan mücadelesiyle mümkün olabilir. Tüm devrimci-ilerici güçler olası bir savaşın yıkımını engellemek, komşu halklarla enternasyonal dayanışmayı yükseltmek ve savaş tamtamları çalanlardan hesap sormak için mücadeleyi yükseltme sorumluluğuyla karşı karşıya bulunuyor.

AKP Suriye Kürdistanı'nı boğmak için savaşa hazırlanıyor!

Kirli savaşa karşı işçilerin birliği ve halkların kardeşliği için mücadeleye!

H. Yağmur

İŞİD çetelerinin Türkiye sınırındaki hakimiyeti gittikçe zayıflıyor. PYD'nin Rojava'daki etkisi ve hakimiyet alanı genişliyor. Bu gelişmelerden özelde AKP, genelde Türk sermaye devleti büyük bir rahatsızlık duyuyor. AKP'nin borazanı sermaye basını da olan bitenden duyduğu rahatsızlığı yalan ürünü haber ve yorumlarla sergiliyor. Kobanê'deki büyük katliamın ardından AKP şeflerinin ve onların hizmetindeki medyanın verdiği mesajlar bu tutumun örneği olarak kayıtlara geçti.

AKP yeni savaş maceralarına yelken açıyor!

AKP siyasal kriz ortamında yeni bir maceraya yelken açarak Suriye'de "bölgenin güvenliği" adı altında yeni bir saldırganlığa hazırlanıyor. Bu çerçevede Rojava'ya yönelik kirli savaşa 18 bin askerin katılması planlanıyor. Birliklerin büyük kısmı daha şimdiden müdahaleye hazır vaziyette sınır hattında bekletiliyor.

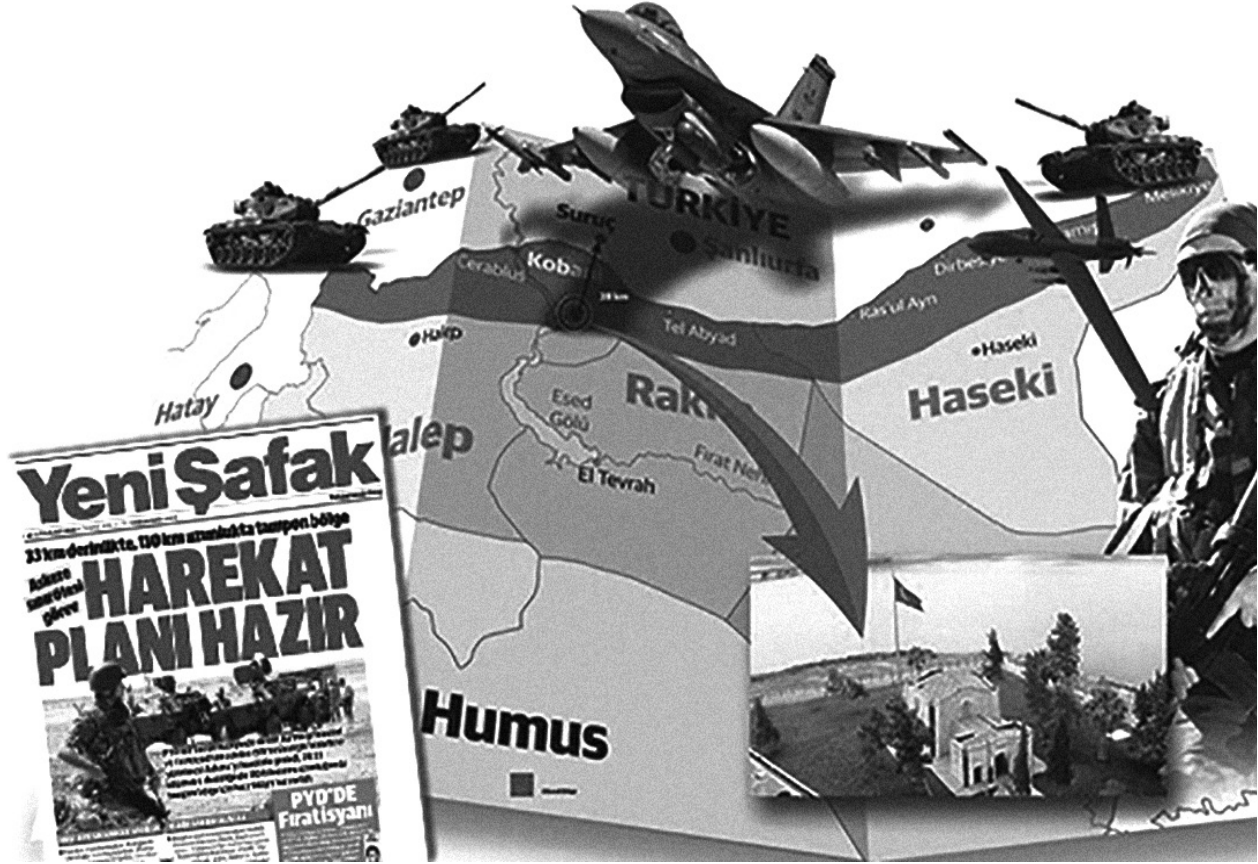
PYD'nin Til Ebyad'ı alarak etkisini arttırmasıyla AKP 'tampon bölge' söylemini yeniden ısıtmaya başladı. Tayyip Erdoğan, "Suriye'nin toprak bütünlüğünün yok sayılmasına, kirli hesaplarla ülkenin parçalanmasına izin vermeyeceğiz. Açık ve net söylüyorum, Suriye'nin kuzeyinde, ülkemizin güneyinde yeni bir devlet oluşmasına da asla müsaade etmeyeceğiz, bunu da açıkça söylüyorum" ifadelerini kullandı. Ardından güvenlik zirvesini topladı. Güvenlik zirvesinde yapılan tartışmalar AKP basınına yansıdı.

AKP'nin yeminli destekçisi *Yeni Şafak* gazetesi savaş senaryolarını manşetine taşıdı. Buna göre iki seçeneekli harekatta 18 bin askerin 28-33 km. derinliğinde ve 110 km uzunluğunda alana girmesi planlandı. Habere göre Türkiye ABD öncülüğündeki koalisyon güçlerinin hava operasyonlarının Türkiye'nin güvenliğini tehdit ettiğini söyleyecek. Operasyon sürecinde ABD ve NATO ile düzenli görüşülecek, destek alınması halinde asker en az 2 yıl bölgede konuşlanacak.

Operasyona uluslararası destek alınamaması durumunda ise ikinci seçenek devreye sokulacak. İkinci seçenekte İsrail'in Lübnan'ın güneyindeki Hizbullah kamplarının güvenliğini tehdit ettiğini söyleyerek tek yanlı tampon bölge ilan etmesini içeren ve BM kararının aranmadığı "Güney Lübnan" modeli gündeme getirilecek.

Kürt halkının kazanımlarının büyümesi AKP iktidarını kızdırıyor

Til Ebyad İŞİD'in elinden kurtarıldı. Bu gelişme karşısında AKP'nin rahatsızlığı ayyuka çıktı. AKP'nin rahatsızlığının nedenlerinden biri Türkiye sınırında 400 km'ye yakın bir alanın PYD'nin eline geçmiş olmasıdır. AKP'nin ebedi şefinin "Suriye bölünmek isteniyor" çığırtkanlığının temel nedeni de budur. Oysa Suriye'yi bölmeye, Esad'ı devirmeye yönelik yaklaşımı

AKP'nin genelde Suriye'ye, özelde Kürdistan'na yönelik emperyalizmin taşeronluğuna hizmet eden kirli savaş politikalarına ve halklar arasında düşmanlığı körükleyen sonuçlarına karşı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarı ile mücadele edilmesinin önemi ortadadır.

kesintisiz olarak sürdüren AKP ve sermaye devletinin ta kendisidir.

AKP'nin öfkelenmesinin en önemli nedeni, elinin altındaki paravan örgütlerin aksine PYD'nin Suriye hükümetine karşı koşulsuz işbirliğini içeren yaklaşıma prim vermeyen tutumudur. Tüm olumsuz koşullara ve sömürgeci sermaye devletinin İŞİD çetelerini silahlandırması ve askeri eğitimden geçirmesine rağmen, PYD'nin savaş alanında sergilediği direniş ve elde ettiği büyük başarı AKP ve ebedi şefinin korkulu rüyalar görmesine yol açıyor.

PYD'yi hedef alan AKP iktidarı ve ebedi şefinin ağzından düşürmediği en büyük yalan, "PYD'nin Esad'ın işbirlikçisi" olduğu söylemidir. Oysa PYD Esad'la işbirliğine yanaşmadığı gibi, bu türden işbirlikçi yaklaşımlara karşı her zaman mesafeli bir tutum sergiledi. Öte yandan PYD, Esad düşmanlığında karar kılmış ve İŞİD'le işbirliği yapacak kadar işi ileri götürmüş Türk devletinin kirli savaş oyunlarının figüranı olmayı da reddetti. AKP iktidarı PYD'nin bu tutumu karşısında düşmanca yaklaşımlarda bulundu. Rojava'da ortaya çıkan tabloyu tehdit olarak algıladı. Bu nedenle İŞİD'le ortaklığı pekiştirdi. İŞİD'i PYD'ye saldırttı.

"İŞİD'e karşı Eğit-Donat" projesine imza atan

taflardan biri olarak AKP, İŞİD'in PYD karşısında yenilmesinden duyduğu üzüntüyü saklama gereği bile duymadı. AKP şefinin ve önde gelenlerinin yaptığı açıklamalar bu durumun açık göstergesi olarak kayıtlara geçti. AKP basını, Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımayan medya da kirli bir kampanya başlattı. AKP karşıtı medya da, tıpkı AKP borazanı medya gibi Kürt düşmanlığını öne çıkardı. Bu düşmanlığı İŞİD'i destekleme tutumuyla taçlandırdı. AKP medyasıyla birebir aynı cümleleri kurarak kışkırtıcı kampanyaya son hızla devam etti.

AKP ve medyasının Kürt halkına yönelik kirli savaş kampanyası sürüyor

AKP ve destekçisi sermaye medyasının "PYD İŞİD'den daha kötü" kampanyası sürüyor. "PYD etnik temizlik uyguluyor" söylemi ile Suriye'ye yönelik askeri müdahaleye omuz veriyorlar. ABD basını Nusra ile Türkiye'nin kimyasal ilişkilerini teşhir ettiği halde, AKP basınının "Esad kimyasal katliam yaptı" yalanındaki ısrar bugün de AKP ve mehtemlik medyasının "PYD terörü" kampanyasındaki argümanları içinde yer alıyor. Bu kirli kampanyanın temel nedenlerinden biri

de Rojava'ya yönelik Türk devletinin işgaline haklılık kazandırmaktır.

Bildiri-fetva yayımlayan cihatçı örgütler Suriye'de bir etnik çatışmaya ortam hazırlıyorlar. AKP ve medyası da bu sürece su taşıyor. Buna rağmen Suriye'de mezhep çatışmasının fitilini ateşleyemediler. Zira Kürt, Arap ve diğer farklı kimlikler, birbirine dayatmada bulunmaya yönelik herhangi bir tutum içinde değiller. Tersine kendi topraklarını savunma çizgisinde ortaklaşıyor, bu ortak ideal doğrultusunda kenetleniyorlar.

AKP iktidarı önce Kobanê direnişinin kırılması için IŞİD'in katliamlarını büyük bir fırsata çevirmek istedi. Bu kirli savaş planına göre IŞİD Kürtleri ezecek ve katledecekti. Ardından Türk devleti sözde kurtarıcı rolü ile Suriye Kürdistanı'nı işgal edecekti. Böylece Kürtlerin kurduğu özerk kanton yönetimleri ve bölgedeki Kürt siyasi iradesi yok edilecekti. Rojava Türk devletinin denetimine girecekti. Türk devleti emperyalist paylaşım sofrasına daha güçlü oturacaktı. Suriye'nin kaderinin belirlenmesinde daha fazla söz sahibi olacaktı.

Kürt halkının kazanımlarını boğmak için her yolu deniyorlar

AKP'nin bu emperyalist hesaplarını hayata geçirebilmesi için IŞİD'in Kobanê'yi ele geçirmesi gerekiyordu. Bu yüzden AKP, Kobanê direnişinin kırılması ve IŞİD'in kazanması için elinden gelen her şeyi yaptı. IŞİD'den kaçan Kobanê Kürtlerine sınır kapısını açan Türkiye, ailelerini Türkiye tarafına bıraktıktan sonra IŞİD'le savaşmak için Suriye tarafına geri dönmek isteyen Kobanêli gençlere sınır kapısını kapattı. Böylece IŞİD gericiliğine karşı "Teslimiyet asla!" haykırışıyla savaşan Kürt halkını diri güçlerden mahrum bırakma utanmazlığını sergiledi.

IŞİD katliam şebekesinin elemanlarının sınırdan geçişlerine kolaylık sağlayan AKP iktidarı, Kürt halkının Kobanê'ye herhangi bir yardım ulaştırmasına da izin vermedi. IŞİD'in üç koldan sürdürdüğü Kobanê kuşatmasını Türk sermaye devleti dördüncü koldan tamamladı. Ama Kürt halkı sergilediği büyük direnişle oyunu bozdu.

Suriye'de iç savaş başladığında da AKP hükümeti, mülteci akınını ve sınır güvenliğini gerekçe göstererek tampon bölge oluşturma isteğini dile getirmişti. AKP hükümetinin uluslararası güçler müsaade etmediği ve koşullar elvermediği için o dönemde gerçekleştirilemediği, Suriye sınırından içeri askerle girme planı yeniden gündemleştiriliyor. Bu sefer bahane Rojava'da vucut bulan Kürt halkının özgürlük yürüyüşünün boğulmasıdır.

Katliamcı IŞİD çeteleri ile AKP hükümetinin zalim planları, emperyalist güçlerin teşviki ya da göz yumması ile hayata geçebilir. Rojava'daki fiili özerklik, IŞİD'in kısımları ve Türkiye'nin "tampon bölge" planlarıyla boğulabilir. Kürt halkı 90 yıl önce olduğu gibi yine emperyalist güçlerin ve bölge ülkelerinin alçakça hesaplarına kurban edilebilir.

AKP'nin genelde Suriye'ye, özelde Kürdistan'na yönelik emperyalizmin taşeronluğuna hizmet eden kirli savaş politikalarına ve halklar arasında düşmanlığı körükleyen sonuçlarına karşı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarı ile mücadele edilmesinin önemi ortadadır. Bu kirli savaş planlarını bozmak için ezilen halkların birleşik mücadelesinin örülmesi gerekmektedir. İşçi sınıfına düşen görev ise savaşa ve Kürt halkının ezilmesine karşı mücadele bayrağını yükseltmektir.

ABD: Tampon bölgeye gerek yok!

Türk sermaye devletinin 'Suriye'nin kuzeyinde' tampon bölge oluşturma hevesi emperyalist efendilerinin onayından geçmedi. Emperyalist efendiler, Türk sermaye devletinin büyük bir savaş çığırkanlığı ile gündeme getirdiği tampon bölgeye gerek olmadığını belirtti.

Washington yönetimi, Türkiye'nin Suriye'de tampon bölge kurulması önerisiyle ilgili, buna soğuk yaklaşan ABD'nin pozisyonunun değişmediğini belirtip bugüne kadar konuyla ilgili en net ifadeleri kullandı ve "Şu anda ABD ordusu ya da koalisyon perspektifinden buna gerek yok" dedi.

Amerikan Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü John Kirby, gazetelerde çıkan Türkiye'nin Suriye'ye askeri müdahalede bulunacağı yönündeki haberlere ilişkin yaptığı açıklamada, "Türkiye ve Türk liderlerin uçuşa yasak bölge de içerecek veya içermeyecek bir tampon bölgeye olan ilgileri aylardır net biçimde ortaya koydukları bir şey. Niyetleri ya da planları konusunda da sizi onlarla konuşmaya yönlendiririm. Bunun için hazırlanan askeri planlarından, hiçbir plandan haberdar değiliz" ifadelerini kullanarak ABD'nin bu meselenin dışında olduğunu söyledi.

Karayılan: "Rojava'ya müdahale ederlerse biz de onlara ederiz!"

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Murat Karayılan, ANF'ye yaptığı açıklamalarında Kobanê katliamını ve sonuçlarını değerlendirdi.

Karayılan şöyle konuştu:

"Analarımızın katliamı bizi çok derinden üzmüştür. Değerli Kobanê halkı bilmeli ki onların acısını yaşayarak paylaşıyoruz. Fakat kahraman Kobanê halkı çok üzülmesin. Onların direnişi, şehitlerin şanına yaraşır bir direniş oldu. Kobanê, şehitlerin şehri olduğunu bir kez daha bütün dünyaya gösterdi. Herkes bilmeli ki bu şehitlerimizin kanı da yerde kalmayacaktır; hesabı gerektiği gibi sorulacak ve intikamı alınacaktır."

Suriye'ye yönelik saldırı hazırlıkları ve AKP'nin

Rojava'ya yönelik işgal tehditlerine ilişkin konuşan Karayılan şu ifadeleri kullandı:

"Rojava'daki kantonlara müdahale kararını alırlarsa ve böylesi uğursuz bir yönelime girerlerse, bu müdahale Rojava'ya değil, tüm Kürt halkına karşı yapılmış bir müdahale olacaktır. Ha Kobanê'ye müdahale etmişsin, ha Amed'e müdahale etmişsin. Hiç farkı yoktur. Hele hele son 2-3 yılda Rojava ile Kuzey'in bu kadar duygusal bütünleşmesinin olduğu bir ortamda Rojava'ya müdahale etmesi karşısında Kuzey'in duracağını mı düşünüyorlar. Açıkça söyleyeyim: Eğer onlar Rojava'ya müdahale ederlerse biz de onlara müdahale ederiz; o zaman Türkiye'nin tümü bir savaş sahasına dönüşür."

Siyasal krizin ortasında savaş tamtamları

AKP'nin politik yenilgisi ve gerilemesiyle sonuçlanan 7 Haziran seçimlerinin ardından düzen siyaseti koalisyon hükümeti tartışmalarına kilitlenirken, siyasal krizin derinleştiği bir süreçte AKP Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık için yeniden düğmeye basmış bulunuyor.

AKP yandaş medya organlarının servis ettiği haberlerle gündeme taşınan müdahale planına göre, Türkiye, 18 bin asker ile Suriye'ye sınırötesi operasyon hazırlığı yapıyor. Türkiye'nin savaş ve saldırganlık planında uzunca bir süredir efendisi ABD ile müzakere ettiği ancak kabul ettiremediği Suriye sınırında tampon bölge oluşturma hedefi var.

18 bin askerle sınırötesi operasyon planı

En kısa sürede hayata geçirilmesi planlanan sınırötesi operasyon "İŞİD terör örgütü ile mücadelede kararlıyız" adı altında yapılırsa da AKP şeflerinin açıklamalarından yansıyanlar Türk sermaye devleti ve AKP'nin kirli planlarını açığa vuruyor.

Türkiye'nin sınırötesi operasyon planı ise şöyle formüle ediliyor:

Karkamış'tan başlayan ve Öncüpınar'a kadar devam eden 110 kilometrelik hat içinde, fiziki koşullara göre yer yer 28 ila 33 km derinliğe kadar inme planlanıyor. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Suriye'ye eşzamanlı olarak iki noktadan, Karkamış ve Öncüpınar'dan girmesi bekleniyor. 28 km derinlikteki Cerablus bölgesi İŞİD'in kontrolünde bulunuyor. Yer yer inilmesi planlanan 33 km derinlikteki alanlarda ise rejim güçleriyle (Esad'a bağlı güçler) karşılaşılma ihtimali mevcut. Sınırdan güvenli bir tampon bölge oluşturmak için Ankara'nın öngördüğü operasyonuna 18 bin askerin katılması planlanıyor. Ancak askerin tamamı 28-33 km derinliğine girmeyecek. Birliklerin büyük kısmı, her an müdahaleye hazır vaziyette sınır hattında bekletilecek.

Hedefte Kürt halkının kazanımları var

Hükümet krizinin devam ettiği bir süreçte AKP'nin Türkiye'yi savaşa sürüklenme hevesinin altında öyle görünüyor ki bir dizi etken yatıyor.

AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın "Tüm dünyaya sesleniyorum: Suriye'nin kuzeyinde, güneyimizde bir devlet kurulmasına asla müsaade etmeyeceğiz. Bedeli ne olursa olsun bu konudaki mücadelemizi sürdüreceğiz" açıklamaları Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık planları hakkında fikir verirken Kürt halkının Rojava'da sağladığı kazanımların sermaye devletinin hedefinde olduğu görülüyor.

Bozulan imajı onarma

Urfa Akçakale sınırındaki Til Ebyad'ın İŞİD çetelerinden alınarak PYD/YPG'nin denetimine geçmesinin ardından düğmesine basılan sınırötesi operasyonun bir diğer amacının da AKP'nin

uluslararası planda ve efendisi ABD nezdindeki imajını düzeltmek olduğu ifade ediliyor.

İŞİD çetelerine ve bölgedeki gerici çetelere sağladığı askeri ve lojistik destekle emperyalist efendileri nezdinde ve ülke içinde tartışmalı hale gelen, bölgede başına buyruk bir saldırganlık politikası izleyen AKP'nin Suriye'ye sınırötesi operasyon planının gerekçeleri arasında "Türkiye'yi yanı başında olan olayların dışında olmaya zorlayarak, bölgenin demografisini değiştirme operasyonunu tamamlamak istiyorlar" ifadelerinin yer alması da operasyon hazırlıklarının arka planına işaret ediyor.

Diğer yandan, AKP'nin böylesi bir hamleyi yapmasının gerisinde siyasal kriz ortamındaki kargaşadan yararlanarak dikkatleri savaşa çekmeyi ve içerideki gerilemesini bu yolla durdurmayı amaçladığı yorumları sıkça yapılıyor.

MGK: Çetelerin yenilgisinden endişeliyiz

Beştepe'deki Kaçak Saray'da 29 Haziran'da gerçekleştirilen MGK toplantısında öne çıkan vurgu yine Rojava'da İŞİD çetelerinin uğradığı yenilginin ardından bölgeye yönelik işgal tehditleri oldu. İŞİD çetelerinin katliamlarına alttan alta yardım eden, çeteler yenildiğinde ise "terör" ve "demografi" gibi yalanlara sarılan sermayenin 'Güvelik Kurulu' toplantısı sonrasında yayımlanan bildiride şu ifadeler dikkat çekti:

"Milletimizin kardeşlik duygularını ve bir arada yaşama iradesini zayıflatarak ülke genelinde vatandaşlarımızın güvenliğini ve hayat hakkını ortadan kaldırmayı hedef alan terör örgütlerine yönelik mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceğinin altı çizilmiştir."

Çetelerin yenilmesi endişe yarattı

Bildiride Suriye konusunda ise şunlar kaydedildi: "Güney komşularımızdan Suriye'de cereyan eden hadiseler etrafıca değerlendirilmiş, muhtemel tehditler ele alınmış, sınırlarımızda alınan ilave güvenlik tedbirleri üzerinde durulmuştur. Bölgede yaşayan sivil halkı hedef alan terör saldırıları ile bölgenin demografik yapısının değiştirilmesine yönelik eylemlerden duyulan endişe dile getirilmiştir."

Celabrus 'kırmızı çizgi' tehdidi oldu

PYD'nin Kobanê ve Cizire kantonları arasında

yer alan Tel Ebyad'dan İŞİD'i çıkartmasının ardından cihatçı çetenin hedefi olan Celabrus'un da çetelerden temizlenmesiyle, PYD'nin Suriye'nin bütün Türkiye sınırına hakim olacağı endişesine kapılan Türk sermaye devleti, bu konuda 'kırmızı çizgilerini' belirledi. Buna göre, PYD'nin, Fırat'ın batısında kalan Cerablus bölgesinde hakimiyet kurmaya yönelik bir hareketinin saptanması durumunda, "kırmızı çizgi ihlali" sayılacak. MGK'da PYD'nin mutlak amacının bu olduğu yönünde hükümet ve asker arasında görüş birliğinin bulunduğu bildirildi.

Rejim güçleriyle çetelerin çatıştığı İdlib'in kuzeyine doğru bir askeri operasyon yapılması ve yüz binleri bulan bir göç dalgasının tetiklenmesi de, "kırmızı çizgi ihlali" olarak nitelendirilecek.

Söz konusu 'kırmızı çizgilerin' ihlali durumunda ise TSK, herhangi yeni bir direktif beklemeksizin belirlenen yol haritası doğrultusunda harekete geçecek.

AKP'den Rojava'yı işgal mesajı

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu ise Rojava ve PYD'yi hedef aldı. Çavuşoğlu, Suriye sınırındaki tehditlerin arttığını iddia ederek "Bir tehdit sınırlarımızda olursa, ona yönelik de tedbir alırız. PKK'ya yönelik nasıl içeri girildi, gerekirse yapılır. İçerden bir tehdit geliyorsa, oraya da müdahale yapılır. Şu anda yapılan yığınak, gönderilen askeri birlikler var.. Gerekli tedbirlerimiz var" ifadelerini kullandı.

Açıklamalarında Rojava'yı işgal planını savunurken PYD'yi hedef alan Çavuşoğlu, Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık planlarına dair de mesajlar verdi. Çavuşoğlu, açıklamalarına şöyle devam etti:

"Biz Esad rejiminin gitmesi, gerektiğini söylüyoruz. Bu kadar insanı öldüren bir kişi, bir rejim Suriye'yi yönetemez. Birlik beraberliği sağlayamaz. Esad'sız bir yönetimle sağlanır. Esad'ın meşruiyetini kaybettiğini herkes söylüyor. Esad'ın mutlaka gitmesi lazım ve siyasi dönüşümün sağlanması lazım."

Müslim: Direniriz!

PYD Eşbaşkanı Salih Müslim ise, Türk sermaye devletinin Suriye'nin kuzeyinde tampon bölge oluşturma hazırlıkları ile ilgili konuştu. Türkiye'nin böyle bir müdahalede bulunması durumunda direneceklerini belirten Müslim, Kobanê'ye yapılan son İŞİD saldırısının Türkiye'de planlandığını tespit ettiklerini açıkladı.

Kürt halkıyla dayanışmaya!

Roja'ya'da IŞİD çetelerine karşı kararlı bir direniş yürüten Kürt halkı ve YPG güçleri Kobanê'de büyük bir katliamla karşı karşıya kaldı. 233 kişinin bombalı saldırılarla yaşamını yitirdiği, 270'i aşkın kişinin yaralandığı katliam IŞİD çetelerinin insanlık düşmanı yüzünü bir kez daha gösterdi.

Til Ebyad'da aldığı büyük darbenin ardından 'başkenti' Rakka'ya doğru çekilen çeteler, intikam eylemleriyle hem kendi içinde hem de kamuoyunda moral tazelemeye çalışıyor. Çetelerin Rakka'da evlerini işaretledikleri Kürtleri gözaltına almaya ve katletmeye başlamaları da bölgede yürütülen etnik temizlik politikasının bir uzantısı.

Diğer taraftan içerde siyasi bir kriz yaşayan AKP ve Erdoğan savaş baltalarını çıkarmış durumda. Batı Kürdistan'da YPG önderliğinde elde edilen kazanımları içine sindiremeyenler IŞİD'e yaptırtamadıklarını kendi silahlı güçlerine yaptırmak istiyor. Hem sınırların bu tarafında hem de karşısında bu amaçla her türlü kirli ve kanlı yöntemle başvurmadan geri kalınmıyor. Aynı zamanda kimi yerlerde PKK mevzilerine yönelik askeri operasyonlara girişiliyor.

Seçimlerin akabinde bunlar yaşanırken, Kürt halkının ve silahlı güçlerinin büyük bedeller ödeyerek elde ettikleri kazanımları, gerçekleştirilen katliamlarla yok edilmeye çalışılıyor. Tüm bu yaşananlar Rojava'da ve bölgede Kürt halkının kazanımlarını tehdit eden gerici çetelerin saldırılarına karşı, özelde Kürt halkı genelde ise direnen halklarla dayanışmayı yükseltmeyi acil bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkarmaktadır.

Bu açıdan görevlerimizden biri elbette ki eylemli dayanışmadır. Bu gibi katliam ve saldırılara karşı gerçekleştirilen eylemlere mümkün olan her yerde katılım göstermek ve örgütlemek önemlidir. Siyasal çalışmamızın güncel görevleri arasında bu sorumluluk bulunurken, konuyla ilgili geleceğe dair daha kalıcı başka görevlerimiz de bulunmaktadır. Siyasal sınıf çalışmamızda yol aldıkça, sınıf mevzilerimizi daha da güçlendirdikçe ezilen Kürt halkı en önemli müttefikini

de yanında görecektir. Siyasal bir kuvvet haline gelen Türkiye işçi sınıfı, Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi mücadelesinde en büyük güvence olacaktır.

Bu nedenle güncel görevlerimizi hatırla tutarken, sınıfı örgütleme mücadelemizde tam da bu ihtiyaçtan kaynaklı daha fazla yol almalıyız. Sermaye devleti tarafından ulusal kimlik ve din sömürüsüyle denetim altında tutulmaya çalışılan metal işçilerinin çıkışını da buradan okumak gerekir. Metal işçilerinin birliğini güçlendirmek için çabalayan sınıf devrimcileri bugün sonuçları görülmesi de esasında halkların kardeşlik temelinde kuracağı gelecek için de basamak inşa etmektedir.

Ayrıca başta yakın tarihimiz olmak üzere bu topraklarda gerçekleşen tüm katliamların birbiri ile olan bağına sürekli hatırla tutmalıyız. 2 Temmuz Sivas, Çorum, Maraş vb katliamlar ile IŞİD çetelerine yaptırılan katliamlar arasında dolaysız bir benzerlik bulunmaktadır. Katiller sürüsünün nasıl ortak paydası gerici oldukları ise bu katillere görev verenlerin ortak paydası da aynı devlet olgusudur.

2 Temmuz Katliamı'nın güncelliği üzerinden meseleyi ele alırsak; dün eline kibrit verilen caniler ordusunun yerini, bugün son modern silahlarla satırları aynı anda kullanabilen başka bir soysuzlar çetesi almıştır. Gerek servet ve sefalet arasındaki uçurumun gittikçe artması, buna bağlı olarak işçi sınıfının haklı öfkesinin kendini yeniden üreten eylem ve örgütlenme biçimleriyle açığa çıkması, gerekse bu coğrafyada gerçekleştirilen tüm katliamların ortak paydalarda buluşması işçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesini daha güçlü açığa çıkaracaktır.

Yapmamız gereken katliamlara uğrayan kardeş halklara karşı görevlerimizi eksiksiz yerine getirmeye çalışmak, fakat aynı zamanda bunu bir de işçi sınıfını devrimci temellerde örgütleme çalışmasıyla birleştirmektir.

Kobanê katliamı lanetlendi

IŞİD çetelerinin Rojava'nın Kobanê Kantonu'nda gerçekleştirdiği kanlı katliam Kürdistan'da yapılan eylemlerle lanetlendi.

Kars

HDP ve DBP Kars il örgütleri tarafından parti binası önünde düzenlenen açıklamayla katliam kınandı. Çok sayıda kişinin katıldığı açıklamada, katliamda yaşamını yitirenler anısına saygı duruşunda bulunuldu. HDP Kars İl Eşbaşkanı Şahsenem Oğultarhan, Kobanê'deki katliamın yalnızca Kürt halkına değil, tüm mazlum, direnen halklara yapıldığını bildiklerini söyledi.

Ağrı

Ağrı'nın Tutak ilçesinde gerçekleştirilen eylem için DBP binası önünde toplanan kitle adına konuşan HDP yöneticisi Kemal Kılıç, Kobanê'ye karşı gerçekleştirilen, çoğu kadın ve çocuk yüzlerce kişinin yaşamını yitirdiği katliamda AKP sözcülerinin açıklamalarının etkili olduğuna işaret etti.

Kılıç, "AKP bu tutumuyla katliamın ortağı olmuştur. 2 yıla yakındır Akçakale sınır kapısını barbar DAİŞ çetelerine açan AKP devleti bundan rahatsız olmuyordu, ancak bugün Kürtlerden açıkça rahatsız olduğunu söylüyor. Bizler AKP'nin bu tutumunu unutmayacağız" ifadelerini kullandı.

Van

Kobanê katliamı Van'ın Muradiye ilçesinde DBP ve HDP ilçe örgütleri tarafından yapılan yürüyüş ve basın açıklaması ile kınandı. Belediye eşbaşkanları, DBP, HDP ve KJA yöneticilerinin katılımıyla DBP binasından başlayan yürüyüş, Cumhuriyet Caddesi'ndeki saat kulesi önünde son buldu.

Kitle adına burada açıklama yapan DBP İlçe Eşbaşkanı Vahdettin Uca, yüz yıllardır Kürt halkı üzerinde baskı ve asimilasyon politikası uygulandığını, bugün de Rojava'da AKP-IŞİD işbirliği ile kirli politikaların devam ettirilmeye çalışıldığını vurguladı. AKP'nin IŞİD'e desteğinin sürdüğüne işaret eden Uca, AKP'nin halen 7 Haziran yenilgisinin acısını çıkarmaya çalıştığını dile getirdi.

Van'ın Özalp ilçesinde HDP İlçe Örgütü, IŞİD çetelerinin Kobanê'de gerçekleştirdiği katliamı basın açıklamasıyla lanetledi. HDP ve DBP ilçe yöneticileri, Özalp Belediye Eşbaşkanı Şerefettin Özalp ve çok sayıda kişinin katıldığı eylemde konuşan HDP İlçe Eşbaşkanı Recep Ceylancı, Kürt halkının Kobanê'de yapılan barbarca katliamı hiçbir zaman unutmayacağını belirterek, "Kürt halkı yıllardır özgürlüğü için mücadele ederek büyük bedeller vermiştir. Bu barbar çeteler ve destekçileri bilsinler ki halkımız verdiği haklı mücadeleden asla vazgeçmeyecektir" ifadelerini kullandı.

Sendikal bürokrasinin 'yeni sendika' hazımsızlığı!

Metal direnişi sürecine bakıldığında bir tarafta MİB tarafından temsil edilen, söz-yetki-karar hakkının taban inisiyatiflerinde olduğu, fiili-meşru mücadele çizgisi vardır. Diğer tarafta ise mevcut konfederasyonlara üye sendikalar ve çeşitli kimliklere sahip olsalar da onların ortaklaştığı bürokratik çizgi. Söylemleri farklı olsa da pratiklerinde onları "aynılaştır", MİB'de somutlanan devrimci sınıf sendikacılığı ve mücadele anlayışından uzaklıklarıdır.

Mevcut sendikal yelpazede, yönetimdekilerin "solda" olması dışında farkını ortaya koyamayan Birleşik Metal-İş'in "çağdaş sendikacılık" anlayışının sınırları ise son metal direnişi sürecinde bir kez daha görüldü. Birleşik Metal-İş'in sahip olduğu "çağdaş sendikacılık" çizgisinin pratikteki yansıması, sorunları mahkeme koridorlarına havale eden, fiili-meşru mücadeleyi disiplinsizlik sayan, icazetçi-yasalci bir anlayıştır. Patronları karşısına almak istemeyen, uzlaşma yolunu tercih eden bu çizgi, yalnızca sendika yönetimdekilerin sol kimliği ölçüsünde ilerici bir çizgidir. Öte yandan sendikal yapının bürokratik mekanizması konusunda sınıf sendikacılığı ve ilkelerinden oldukça uzaktır.

Ve gelinen yerde alandaki mevcut sendikaların bir diğer ortak özellikleri MİB karşıtlığı olmaktadır. MİB'in temsil ettiği çizgide kurulacak 'yeni sendika' adımı hepsini birden rahatsız etmektedir.

Devri kapananların kompo teorileri

Bunun son örneği Birleşik Metal-İş'in Bursa Şube yönetiminin Tofaş, Mako ve Otorim'de işçilerin işten çıkarılması üzerine 26 Haziran'da yaptığı basın açıklamasında görüldü. Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci bu açıklamada işkolu barajının düşürülmesiyle ilgili olarak "Sendika seçme özgürlüğünüz olacak denildi, koyu sarıdan açık sarıya yönlendirme, hatta perde arkasında Koç'un bağımsız sendikasını kurma çabaları var. O kadar büyük tesadüf ki, Anayasa Mahkemesi'nin bağımsız sendikalar için yüzde 3 olan işkolu barajının yüzde bire düşüren kararının yayınlanması bugünlere denk geldi" ifadelerini kullandı.

Öncelikle A. Ekinci, Koç'un böylesi bir girişimi olup olmadığı konusunda bildiği somut ne varsa açıklamalıdır. He şeyden önce durduğu yer itibariyle işçi sınıfına karşı sorumluluğu bunu gerektirir. Zira metal işçileri uyarılmalı ve bilgilendirilmelidir. Ancak bu konuda söyleyebilecek bir şeyi yoksa ve alanda işçilerin iradesiyle somutlanacak olan yeni sendika tartışmalarını işaret ediyorsa içine düştüğü iftiracı, karalamacı durumu nasıl açıklayacaktır? Hatırlanırsa Haziran Direnişi sürecinde Tayyip Erdoğan da kitleleri bir takım lobilerin, dış güçlerin yürüttüğünü söylemişti. Ayhan Ekinci bu gerici zihniyetle örtüştüğünün farkında mıdır?

12 Eylül ürünü olan işkolu barajının düşürülmesi Birleşik Metal-İş'in de savunduğu demokratik bir talepken, şimdi bunu "manidar" buluyor olması ilginçtir. Binlerce metal işçisinin fiili grev deneyiminden

sonra ortaya çıkan yeni sendikayı, Ekinci şahsında şaibeli kılan tam olarak nedir? Biliniyor ki patronların böylesi girişimleri de olabilir. Sınıf hareketi tarihinde bunun somut örnekleri de vardır. Ancak bir sendikanın patron yanlısı olup olmadığını onun işleyiş ilkeleri ve pratiği göstermektedir. Ekinci alanda herkesin önünde tartışılan yeni sendikanın ilkeleri konusunda ne demektedir? Bu ilkeler işçi çıkarına mıdır, patronun mu? Örneğin aidatların 2 saatlik çalışma ücretini geçmemesi, sendika yöneticisinin 2 dönemden fazla yöneticilik yapamayacak olması, görevini yapmayanın geri çağrılabilmesi, TİS'in de grevin de tüm işçilerin iradesiyle hazırlanarak bütün işçiler ile karar altına alınması gibi ilkeleri bir patron sendikası isteyebilir mi? Ekinci, böylesi ilkeleri tartışmak yerine işçiler arasında yeni sendika konusunda şaibe yaratmayı nasıl bir sorumlulukla açıklamaktadır? İşçilerin geri bilincine yaslanarak böylesi şaibelerin karşılık bulacağını ummaları tam da yeni sendikayı ihtiyaç haline getiren mevcut sendikal alandaki çürümenin somut, yeni bir örneği olmuştur.

Bağımsız sendikaya yönelik bu şaibeyi yayan Ekinci, DİSK'in kuruluş sürecini de unutmuş görünmektedir. Yeni sendikayı itibarsızlaştırma kaygısıyla ortaya atılan bu zorlama yorum Ekinci şahsında Birleşik Metal-İş'in nasıl bir acz içinde olduğunu da göstermektedir. Zira başta kendi durdukları zemin, işçilerin mücadelesini mahkeme kararlarına bağlamakta, Danıştay, Anayasa Mahkemesi (AYM) gibi devlet kurumlarına itibarı önde tutmaktadır. Esas "manidar" olansa, yasaklanan grevin kaderini Danıştay'dan gelecek karara bırakmış bir anlayışın, şimdi Anayasa Mahkemesi'nden işçi lehine bir karar çıktığında da, işine gelmediği için, bunda bir bit yeniği aramasıdır. Metal fırtınasını ortaya çıkaran koşulları doğru tahlil edemeyen Birleşik Metal-İş kendini sorgulayıp yenileyeceğine, kendi konumunu korumak adına komplocu düşüncelerle sürece yaklaşmaktadır.

Tüm bunlar sendikal bürokrasinin, metal işçisinin işbirlikçi-bürokratik sendikal anlayışlara karşı söz-yetki-

karar hakkına sahip olma isteğinin ifadesi olan yeni sendikaya karşı nasıl bir düşmanlıkla yaklaştıklarını göstermektedir. Bu karalama mantığı yeni sendika mücadelesini geriletmez ama Birleşik Metal-İş'i bulunduğu yerden daha da geri bir noktaya iter. Bu bilinmelidir.

Grev çadırları mı, meclis koridorları mı?

Öte yandan aynı açıklamada Birleşik Metal-İş sahip olduğu çizgiye uygun olarak, otomotivde işten çıkışların durdurulması için milletvekillerinden yardım istedi. Partiler arasında bir komisyon kurulmasını, bu komisyonun işten atmaları durdurmasını ve atılan işçileri geri aldırmasını talep ederek, "50'yi aşkın işyerinde sarı sendika sıfırlanmıştır. Şu anda bu işyerlerinde yetki sorunu ortaya çıkmıştır. Yetki süreci yeniden başlatılmalıdır. Parlamento bu konuda üzerine düşen görevi yerine getirmelidir" demiştir. Birleşik Metal-İş'in, kendisine üye işten atılan Ototrim işçileri de dahil olmak üzere işçiler için fiili mücadele yerine yapabileceği sadece dava açmak ve meclisten medet ummaktır.

Metal işçileri günlerdir fiili grev içinde, üretimden gelen güçlerini kullanarak sorunlarını çözüyorken, işten atmalara karşı iş durdurma deneyimleri yeni yaşanmışken, Birleşik Metal-İş hala meclisten, milletvekillerinden bir beklenti içindedir ve etkileyebildiği işçilere de bu geri beklentiye aşılmaktadır. Ancak bahsettiği 50'yi aşkın fabrikada çoğu işçinin Birleşik Metal-İş'in kapısını çalmaması da tam da bu nedenledir.

İşçilerin fiili mücadelesine önderlik etmeyip de meclis ya da mahkeme koridorlarında çözüm arama yolunu tutanlar tabii ki yeni sendika fikrine karşı da düşmanlaşmaktadır. Zira artık çıta yükselmiştir. Metal işçilerinin fiili grevleri eski sendikacılık anlayışıyla bir yerlere gidilemeyeceğini net olarak göstermiştir. Birileri hala bunu hazmedemeseler de eski bürokratik aygıtlarıyla birlikte artık onların dönemi bitmiştir.

Metal İşçileri Birliği'nden muhasebe

Metal işçileri olarak oldukça zor ve sıkıntılı günler yaşadık. Haftaya bir ay önceki “ücret iyileştirmesi” sözünü yutan MESS ve ortaklarının yaptığı sadaka teklifle başladık. Buna karşılık MESS’e karşı hemen her fabrikada “üretimi durduralım ve birlikte yapalım” eğiliminin ortaya çıkmasıyla “Genel grev” dedik. Böylelikle Reno yönetiminin istediği süreye bağlı olarak Cuma gününü “Genel grev” tarihi olarak belirledik... Cuma günü yönetimin sadakada ısrar etmesi halinde Reno işçisinin alacağı tavra göre genel grevin hayata geçirilebileceği düşüncesindeydik.

Fakat bunun hemen akabinde gördük ki MESS, tüm bu ihtimalleri de hesaplayarak organize bir saldırı planını devreye soktu.

Ne yaptı? Daha ilk anda sadaka teklifine tepki gösteren fabrikalarda toplu işçi kıyımına girişti. İlk olarak Tofaş’a saldırdı ve onlarca işçi arkadaşımızı tümüyle keyfi biçimde işten çıkardı. Buradaki işçi arkadaşlarımız bu saldırıya bu aşamada tok bir yanıt verebilselerdi, muhakkak ki MESS’in planı bozulurdu. Hem kıyım saldırısı durdurulur, hem de metal işçisinin genel grevi de daha bu ilk anda başlayabilirdi... Böylelikle de ücret iyileştirmesi hakkı da sökülüp alınabilirdi.

Ama böyle olmadı Tofaş işçisi daha ilk anda boyun eğdi..

İşte bu MESS ve ortaklarını daha da cesaretlendirdi. Tofaş’ta başardıkları için hızla diğer fabrikalara yöneldiler. Önce Mako ve arkasından da Ototrim’de kıyımlara giriştiler... Mako işçisi direnmeye çalıştı, ilk aşamada iyi de gidiyordu. Fakat gördük ki devlet de polis gücüyle Mako işçisinin direnişini kırmak için aktif biçimde çalışıyordu. Polis işçileri zorla içeri soktu.. Öte yandan ise Tofaş’ta da tanık olduğumuz gibi metal işçileri Mako işçilerine bu ilk anda güçlü bir destek veremedi. Çünkü hem fabrikalar arasında güçlü bir birlik oluşturamamanın bedelini ödüyorduk, hem de bu koşullarda gecikerek de olsa dayanışmanın gelmesi için Mako işçisinin biraz daha dayanması şarttı. Bunu MESS cephesi de bildiği için ne yapıp edip polisi de kullanarak daha ilk anda direnişi kırmak için yüklendi.

Maalesef Mako’da kırıldıktan sonra büyük kısmı BM’ye geçmiş olan Ototrim’de ise direnişin emaresi bile görülmüdü.

Bu arada polis ve dolayısıyla iktidar bununla Mako’da yaptıklarıyla da kalmadı. Aynı günlerde öncü işçilerin bir kısmını “muhabbet etmek”, “ifade almak” gibi keyfince emniyete çağırarak baskı uygulamaya çalıştı.

İşte MESS’in bu kıyımına ve iktidarın polis gücüyle yaptığı baskıya karşı yanıt üretilemediği için metal işçisi, saldırı konumundan savunma konumuna geçmek zorunda kaldı. Hak isteyen konumundan mevcut olanı korumaya yöneldi. İşsizlik baskısı ve işten atılmaya yanıt üretememekten duyulan güvensizlikler ile korkular büyüdü... Böylelikle genel grev havası dağıtılmış oldu...

Fakat bu aşamada hala da Renault işçisinin Cuma günü ne yapacağı çok önemliydi? Eğer Reno işçisi istediğini koparıp alır ya da alamadığında üretimi durdurur ve direnişe geçerse, diğer fabrikalardaki

kırılma da hızla tamir edilir ve genel grev, atılan işçilerin alınması talebini de içerecek şekilde daha güçlü biçimde gerçekleşebilirdi...

Fakat ne oldu?

Tofaş ve diğer fabrikalarda olan işçi kıyımı sadece kendi birliğine güvenen bir anlayışın hakim olduğu Reno işçisini de baskı altına soktu. “Acaba biz de yapamayız mı” sorularını arttırdı.

Öte yandan Renault yönetimi de aynı günler içerisinde MESS ile organize bir oyun oynadı.

Nasıl mı?

Zaman alarak Tofaş ve diğer fabrikalardaki hamlelerin yaratacağı tahribatın büyümesini bekledi. Böylelikle MESS’in sadakasının üzerine yeni bir sadaka da koyarak böylelikle Renault işçisi, Bosch sözleşmesinden en azla yetinme çizgisine getirildi.. Bunun için yönetiminin Renault işçisini asla tatmin etmeyen ödeme planı bir biçimde sineye çekilmiş oldu... İşte oyun bu kadar netken Renault’ta yer yer başına buyruk davranabilen mevcut sözcüler de bu oyunu bozacak bir önderlik kapasitesini maalesef gösteremediler. Çok yönlü baskılar altında bir kez daha ezilmiş oldular..

Böylelikle de genel grevin uygulanmasının zemini kalmadı...

Tüm bu yaşananlar, MESS ve ortakları 27 Mayıs’tan bu yana geçen bir aylık süreyi metal işçisinin mevzilerine kapsamlı ve organize bir saldırı planlamak için kullandığı anlaşılmış oldu.

Ama öte taraftan metal işçisinin de bu aynı süreyi birliğini sağlamlaştırmak, MESS’e karşı tek bir yumruk gibi birleşmek için kullanamadığı da görülmüş oldu...

Öyle ya Mayıs ayında direnişin bitirilmesi sırasında bu dağınıklığın ortaya çıkardığı sorunlar bilinmesine rağmen metal işçisi, bu sorunlarını çözemedi. Çözmemekle birlikte bazı sorunlar da derinleşti. Örneğin Tofaş Mayıs ayında da birleşik mücadeleden ayrı duruyordu, ama Haziran ayında bu ayrılık Çelik-İş olayıyla birlikte derinleşti... Mako daha önce Mayıs ayında fabrikalar arasında oluşturulan kurula aktif biçimde katılırken, Haziran’da tümüyle uzaklaşıp kendi kabuğuna çekildi. Renault “mevcut sözcüler”in inisiyatifleriyle hem yine birleşmekten, hem de bu birliğin zemini olan 15’i aşkın fabrikanın bir araya geldiği “yeni sendika” girişiminden bir biçimde uzak tutulmaya çalışıldı. Onlara rağmen Reno işçileri bu girişimin bir parçası olmakla birlikte bu diğerinin yerini tutamazdı.

Öte yandan ise Reno’da 27 Mayıs’ta direnişin bitirildiği sırada iç ilişkilerde bir dizi sorun ve gerilim ortaya çıktı. “Mevcut sözcüler” de yıprandılar.. Bunu gidermenin Reno işçisinin bütünlüğünün güçlü biçimde örülmesi ve bu mücadeleye “mevcut sözcüler” dışında bir biçimde öncülük edenlerin yeniden sorumluluk alanına çekilmesi için sandık kurulması gereklikten bundan uzak duruldu. Bu da sorunları ve gerilimleri büyütmeğe başka bir işe yaramadı. Öte yandan bazı mücadeleciler işçileri de ya küstürdü ya da geriye itti...

İşte Tofaş ve diğer fabrikalarda elde edilen kısmi yenilgilerin üzerine bu da geldiğinde Renault işçisi, Mayıs ayındaki gücünü ve enerjisini kendisinde göremedi. Bunun sonucunda daha taleplerinin gerisine

düşmeyi kabullendi ve temkinli bir çizgiye geriledi...

Sonuçta şunu diyebiliriz ki MESS, henüz yeterince organize olamamış metal işçisine yaralayıcı darbeler vurmakla birlikte metal işçisinin ana gövdesi hala da dimdik ayakta duruyor.. Bunun için bu yaralar en kısa sürede sarılacak, metal işçisi her zamankinden daha güçlü biçimde yoluna devam edecektir. Buna güvenimiz tam...

Ama bunun için de sınırlı ama büyük derslerle dolu olan bu süreçten gereken dersleri çıkarmak, bu dersler ışığında içimize çeki düzen vermemiz gerekiyor.

Bunun ise bugün önümüzde bir dizi görev var.

Bunlardan birkaçı şöyledir:

Birincisi işten atılan arkadaşlarımızı sahiplenmeli, MESS’e ve ortaklarını bunu yaptığına pişman etmeliyiz.

İkincisi hep patronlarımız konusunda kurduğumuz hayalleri bir yana bırakmalıyız. Bunun çıkarları birbirine zıt iki sınıfın mücadelesi olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız. İktidarın da MESS ile tam bir işbirliği içinde davrandığını unutmamalıyız. Böylelikle her türlü ihtimale ve saldırıya karşı kafamız açık olmalı, bir sınıf bilinci kazanmalıyız.

Üçüncüsü fabrikalarda, temsilci kurulları güçlendirilmelidir. Bunun için Renault gibi fabrikalarda sandıklar kurulmalıdır. Bu kurulların az sayıdaki işçinin ayrıcalıklarla donandığı bir kuruma dönüşmesi engellenmeli, bütün işçilerin söz ve karar hakkına sahip olduğu zeminler oluşturulmalıdır.

Öte yandan Coşkunöz, Mako gibi fabrikalarda öncü kurullar dağıtıldığı için hızla yenileri kurulmalıdır.

Dördüncüsü ise tüm metal işçilerinin mücadele birliğini sağlamak için mutlaka “Yeni sendika” adımı atılmalı, artık metal işçisi önünü görmelidir. Böylelikle tek bir çatı altında toplanacak olan metal işçisi, patronların birliği olan MESS karşısında tek bir yumruk gibi davranabilecektir.

Beşincisi ve son olarak ise metal işçisi MİB’den ve MİB’in anlayışından uzaklaşmanın kaybettirdiğini görmelidir. Bunun için MİB’e onun Facebook sayfasına daha fazla yaklaşılmalıdır..

Son olarak belirtmek isteriz ki, büyük bir tarih yazan metal işçileri olarak, bu birkaç günlük kayıpları fazlasıyla giderecek güce sahibiz. Unutmayalım ki MESS’in düzenini altüst ettik. MESS bu düzen hala kuramayacak da. On yıllar boyunca metal işçisi ağladı MESS güldü, ama artık devir değişti, bundan sonra metal işçisi gülecek! Yola çıktık, geriye dönüş yok, önümüz açık! Yürüyelim!

Herkese kolay gelsin!!!

Metal İşçileri Birliği / 27 Haziran 2015

Opsan direnişinin gösterdikleri:

Fiili-meşru mücadele yolu direnişleri kazanmanın tek koşuludur!

Gebze Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Opsan fabrikasında 25 Haziran günü işçiler fiili-meşru mücadele yolunu seçerek 3 günlük bir direnişe imza attılar. Metal fırtınasının gücüne yaslanan işçiler hakları ve gelecekleri için fabrikalarında mücadele yolunu tuttular. Ford Otosan yan sanayisi olmanın gücüyle de hareket eden işçiler, hem Türk Metal esaretinden kurtulmak hem de metal işçilerinin mücadelesi sonucu MESS'in vermek zorunda kaldığı primleri talep etmek için mücadeleye başladılar.

İşçilerin bu talepleri MESS'in ve Opsan yönetiminin organize bir saldırısı sonucu bastırılmak istendi. Hemen yan sanayi bölgesinde bulunan ZF Sachs fabrikasındaki direnişin de yarattığı etkiyle Opsan yönetimi işçilere bir yandan komik bir ücret dağıttı, diğer yandan 22 işçiyi işten attı. Opsan patronu dağıttığı 300 TL ile işçilerin onurlarını kırmak ve fabrikada Türk Metal'in egemenliğini pekiştirmek niyetindeydi. Ancak işçilerin böylesi bir saldırıya yanıtı gecikmedi. Opsan işçileri kararlı bir şekilde fabrika içinde direnişe başladılar.

Deneyimsizlik ve sendikal bürokrasinin direnişteki etkisi; pasifizasyon

Direnişe çıkan işçilerin büyük bir çoğunluğunun haliyle böylesi bir deneyiminin olmaması, direnişte ne yapacağını bilmeme tutumunu da beraberinde getiriyordu. İşçilerin ne yapacaklarını bilmeden bekleyişleri de bu nedenle 3 gün boyunca sürdü. Direnişe öncülük eden işçilerin de birçok nedenden dolayı direnişe müdahale etmekteki yetersizliği, nasıl yapacaklarını tam bilememeleri ise bu durumu pekiştiren bir etkene dönüşmüş oldu. Öncü işçilerin bu yetersizlikleri asıl yapılması gerekeni de ötelemiş oldu. Direniş alanında acil bir şekilde hak alıcı bir mücadele programı çıkartılmak yerine, işçilerin Opsan'da var olan Birleşik Metal-İş eğilimine hemen eklemlendirilmesi yoluna gidildi. Asıl çözüm olarak direnişçi işçiler apar topar Birleşik Metal-İş Sendikası'na yönlendirildi ve

sonuç alınması için bekleyişe geçildi.

Birleşik Metal-İş kendine üye olan işçiler için gerekeni yapmış olsa, gene de sıkıntı olmayabilirdi. Ancak metal fırtınasının ruhunu anlamayan bir sendikanın böylesi bir direnişin karşısında alacağı tutum da atılıktan başka bir şey olamazdı, olmadı da. İşçiler direnişin ilk gününden itibaren polis, savcılık, Türk Metal baskısı ile fabrikadan dışarı atılmak istendi. Patron hiçbir şekilde geri adım atmadı ve görüşme masasına dahi yanaşmadı. Bunun karşısında bir sendikanın yapması gereken, kapı önüne bir iki defa gelip ahkam kesip gitmek olmaz. Aslanan bu işçileri, direniş ateşi sönmeden harekete geçirmek, işçileri pasif bırakmamak ve fiili-meşru mücadele yolunu tutarak gerekli eylem planını çıkartmaktır. Bu da dış bir mücadeleye girilmek demektir. Böylesi dış bir mücadeleye girmeyi göze alamayanların böylesi bir çabası olmayacağı da Opsan'da bir kez daha görülmüş oldu.

Opsan direnişine müdahalemiz

Metal İşçileri Birliği olarak direnişin ilk gününden itibaren fabrikaya ilginizi sürdürdük. ZF Sachs direnişi sürerken ve bizler ZF Sachs fabrikasında iken haberi alır almaz Opsan fabrikasına geçtik. Kapı önünde ne

ile karşılaşacağımız tereddüdünde kalmadan direniş fabrikası önünde tüm işçileri MİB olarak selamladık. Fabrika önüne daha hiç kimse gitmemişken, tüm işçilere direnişlerini selamlayan ve yanlarında olduğumuzu belirten bir konuşma gerçekleştirdik.

3 gün boyunca fabrikaya ilginizi sürdürdük ve elimizden gelen tüm desteği yapmaya çalıştık. İşçilerin avukat ihtiyacına cevap vermeye çalışmaktan akşam soğuktan korunmak için battaniye temin etmeye ve başka bir dizi desteğe kadar birçok şey örgütlemeye çalıştık. MİB olarak bununla da yetinmeyerek direnişin sonuç alması için işçilerle yapılması gerekenler konusunda konuştuk, direnişi yönlendirmeye çalıştık.

Bu anlamıyla 3. gün direniş alanında işçilerin dağınlık tablosunu gidermek için bazı adımlar attık. Direniş fabrikasına ilk gittiğimiz saatlerde patronun baskısı Opsan işçileri üzerinde artarak devam ediyordu. Patron işçilerin direncini kırmak için bir dizi adım atıyordu. Bir yandan işçilerin yattığı ve gece soğuktan korundukları kasaları fabrika içerisine taşıyor, tuvaletleri kilitliyor, dışarı ile bağı kopartmak için elektrikleri kesiyor, susuz bırakıyor, diğer yandan da Türk Metal'in diğer fabrikadan getirdiği çakalları fabrika içerisine alarak olası bir provokasyonun zeminini döşüyor ve ortamı kasıtlı bir şekilde geriordu.

İşçiler ise bunun karşısında bir bekleyiş içerisinde yaşananları izliyorlardı. Bizler ise direnişin kazanımıyla sonuçlanması, direnişin kararlı bir şekilde sürdürülebilmesi ve patronun masaya oturtulabilmesi için bir eylem organize etmeye çalıştık. Bu çabalarımız olumlu bir sonuç verdi. Görüştüğümüz öncülere durumu anlatarak izlenmesi gereken mücadele yolunu ve yapılması gerekenleri anlattık. Öncü işçiler bunlar üzerinden içeride hiç kimsenin haberi olmadan bir eylem organize ettiler. 3 günlük atıl bekleyişlerini fabrika çevresinde yaptıkları güçlü ve coşkulu bir yürüyüşle kırdılar. Bu işçiler için büyük ve anlamlı bir adım oldu. Sermayenin kolluk güçleri, işçilerin atıl bekleyişlerini o kadar içselleştirmiş olacak ki yapılan eylem karşısında "nereye gidiyorlar 'lan' bunlar" gibi tepkiler vererek, şaşkınlıktan ağızları açık kaldı.

İşçilerin yaptıkları yürüyüşün şöyle bir anlamının da olduğunu belirtmeden geçmeyelim: Yürüyüş, direnişe

Gebze Zf Sachs'ta işçi iradesi

Türk Metal çetesini fabrikadan atma mücadelesinin sürdüğü Kocaeli Gebze'de kurulu Zf Sachs fabrikasında eller şaltare uzandı.

Gebze Zf Sachs'ta işçiler talepleri için 25 Haziran sabahı üretimi durdurdu. Diğer vardiyalarda çalışan işçiler de fabrika önünde toplanarak içeride direnen arkadaşlarına destek verdi.

ZF Sachs yönetimi haklı talepleri için iş durduran işçilere, "Üretimi durdurmayı sürdürürseniz sizi tazminatsız işten çıkartırım. Çalışmadığınız süre için hafta sonu telafi çalışması yapılacak" yazılı kağıtlar dağıtmaya kalktı.

Kapı önündeki işçiler kağıtları almayarak kararlılıklarını gösterdiler. Türk Metal baştemsilcisi ise işçilerin onurlu mücadelesi sonucu istifa etti. Temsilci direniş fabrikasını terk etti.

Direnişin 2. gününde işçilerin kendi temsilcilerini tanımak ve muhatap almak zorunda kalan fabrika yönetiminin işçilerin diğer taleplerini kabul etmemesi nedeniyle görüşmede anlaşma sağlanamadı. Fabrika kurulunu toplayıp taleplerini netleştiren işçilerin fabrika yönetimiyle sürdürdüğü görüşmeler akşam saatlerinde sonuç verdi.

Buna göre, MESS'in verdiği ek olarak işçiler Ramazan Bayramı, Kurban Bayramı ve yılbaşında 250'er TL alacaklar. Bu para 2017 sözleşmesine kadar alınacak. Coşkulu ve kararlı sloganlarla fabrikayı boşaltan işçiler bir sonraki gün işbaşı yaptılar.

destek vermeyi fabrika önüne gelip canlı yayın yapmak sananlara ve MİB'i "facebook örgütü" gibi göstermeye çalışanlara da gereken bir cevap niteliğindedir. Aynı zamanda yürüyüş, direnişçi işçilerin gerçek anlamıyla kimin yanında olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Sandıkçı zihniyetin işçilere kazandıracağı bir şey yoktur

İşçilerin yaptığı yürüyüş sonrası Türk Metal'ciler de kendi gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya sermiş oldular. Sabahtan başlayarak planladıkları provokasyon için adım atmış ve direnişçi işçilere açıktan saldırmak istemişlerdir. İşçilerin arkasından fabrika dışına çıkan ve tüm mühendis tayfası ile birlikte işçilere saldırmaya kalkan bu güruhu direnişçilerin kararlı, soğukkanlı ve önden hazırlıklı tutumu boşa düşürdü.

İşçilerle karşı karşıya gelmeyi başaramayan Türk Metal'ciler bu sefer direniş alanına gelen Birleşik Metal-İş şube başkanına ve kapı önünde desteğe gelenlere saldırmaya çalışmış, çok yakın mesafeye kadar gelerek provokasyonun boyutunu arttırmışlardır. Bunun karşısında kararlı bir şekilde durmak ve fabrikadan defolmaları gerektiğini Türk Metal itlerine haykırmak gerekiyorken, bilindik sandık kuralım tutumu ortaya çıkmış ve Birleşik Metal-İş'te var olan pasifizasyonun boyutu açıktan bir kez daha gösterilmiş oldu. Kudurgan çetecilere sandık kuralım tartışması açmak direniş kararlılıkla götürme bakışından da, Opsan'da o an yaşanan tablodan da kopukluğu ibretlik bir şekilde ortaya koydu.

Ortamın gerilmesi Birleşik Metal cephesinden istendiğinde neler yapılabileceğini de göstermiş oldu. Bir dizi örgütlü fabrika 16.00 çıkışlarında fabrika önüne taşındı. Özellikle Bossal işçilerinin bir vardiya olarak güçlü bir şekilde fabrika önüne gelmeleri, direniş alanında dengeleri de ters düz etmeye yarayan büyük bir adım oldu. Böyle bir adım olmasaydı TM güruhuna önderlik eden fabrika yöneticisi son adımı atmak durumunda kalmayacaktı. Sonuç olarak işçilerin gerçekleştirdiği ziyaret sona ermesine rağmen, moral üstünlüğün direnişçiler tarafından devralınmasıyla Türk Metal çakalları kuyruklarını kıstırarak fabrika dışına atılabildiler.

Türk Metal'in o anda somut olarak fabrika dışına atılması, aslında fiilen Türk Metal'in fabrikadan silinmesini de beraberinde getiren bir adımdı. Bugün Opsan'da Türk Metal'in sadık iki tasmalı çıkartılarak fabrikadan Türk Metal temizlenmiş oldu.

Direnin gösterdikleri

Opsan direniş Türk Metal esaretinden kurtulmakla kendisi için büyük bir adım atmış oldu. Bu bile kendi başına önemli bir kazanımdır. 12 işçinin işe alınması sağlanamamış olsa da direniş başka bir dizi kazanımla bitirildi. Ancak Opsan direniş -Opsan işçisinin kendi sözünü kullanacak olursak- şunu da göstermiştir: "Kuru kuru oturmakla" ne çözüm için adım atılabilir ne de kazanım buradan doğru gelebilir. Bu bakımdan ZF Sachs işçileri de Opsan işçileri gibi bir mücadele içerisinde olsalardı istediklerini tam anlamıyla kazanarak direniş sonlandıracaklardı. Ancak gerek onların, gerekse bir dizi direniş bugün yaşadığı atılıklık ve beklemediliğin çözüm getirmediğini Opsan işçileri bir kez daha gösterdi. Ve bir kez daha anlaşıldı ki fiili-meşru mücadele yolu direnişleri kazanmanın tek koşuludur.

Gebze'den bir MİB'li

Opsan işçileri gücünü direnile test etti

Kocaeli Gebze'de Güzeller Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Opsan fabrikasında kumanya parasını Türk Metal temsilcisine sordukları için 15 işçinin işten çıkartılmasını protesto eden işçilerin üretimi durdurarak 25 Haziran'da başlattığı direniş 27 Haziran gecesi sona erdi.

İşçiler çeşitli taleplerini patrona kabul ettirse de atılan arkadaşlarının geri alınmasını sağlayamadı.

25 Haziran'da 16.00-24.00 vardiyasının işbaşı yapmamasıyla başlayan direnişte taleplerini fabrika yönetimine ileten işçiler bekleyişlerine devam etti. Opsan işçileri, diğer fabrikalara yapılan 1000 TL'lik ödemenin kendilerine yapılmamasının yanı sıra sadece 300 TL'lik ödeme yapılmasına da büyük tepki gösterdi.

MİB'den ziyaret

Opsan işçilerini ziyaret eden Metal İşçileri Birliği (MİB) işçilerle dayanışmayı büyüttü. Ziyaret esnasında işçilere seslenen MİB temsilcisi, işçilerin haklı mücadelesini selamlayarak mücadelenin her zaman yanında olduklarını belirtti.

Bir an önce fabrika kurulları oluşturarak Opsan işçisinin birliğini güçlendirmesi gerektiğini söyleyen MİB temsilcisi, Türk Metal'den istifaların hızlı bir şekilde başlamasının önemini vurguladı.

Akşam saatlerinde fabrika yönetimiyle görüşen işçiler taleplerinin kabul edilmesi konusunda sonuca ulaşamadı. Gece saatlerinde fabrikaya polis çağırarak patron fabrika içindeki işçileri dışarı çıkartmaya çalıştı. Ancak Opsan işçileri tehditlere prim vermedi.

Sözcüler de atıldı

Direnin 2. gününde baskının dozunu arttıran patron işçilerin seçtiği 3 sözcüyü işten attı. Opsan patronu işten atmaya "vardiyaları işbaşı yaptırmamak ve yasadışı greve öncülük yapmak" gerekçelerini gösterdi.

Gebze MİB, Opsan işçilerinin battaniye ihtiyaçlarını karşılamak için imkanlarını seferber ederek topladıkları battaniyeleri işçilere ulaştırdı.

Direnin 3. gününde de patron baskıları devam etti. İşçilerin kullandıkları tuvaletler kilitlendi, çay

demlemek ve telefonlarını şarj etmek için kullandıkları elektrik kesildi. Türk Metal yalakaları ise fabrika bahçesindeki işçileri ve kapı önünde onlara destek için gelenleri tahrik etmeye çalıştı.

Türk Metal'i fabrikadan attılar

Opsan patronunun hizmetine koşan polisler fabrika yakınına getirdikleri TOMA ile işçiler üzerine baskı kurmaya çalıştılar. Türk Metal çetesinin fabrikadan çıkarılmasının ardından direnen işçilerle fabrika yönetimi arasında yapılan görüşmede, ilk başta 350 TL öneren yönetim teklifini 1000 TL'ye çıkardı. Ancak atılan işçilerin geri alınmasını kabul etmeyince işçiler bu kararı kendi aralarında oyladı. Yapılan oylamada atılan arkadaşları alınmadan anlaşma yapılmaması kararlaştırılarak "direnile devam" dediler.

Daha sona kendi aralarında yaptıkları görüşmede işçiler direniş sona erdirmeye karar verdiler. İşçilerin temel talepleri olan Tofaş-Reno zammının uygulanması, Türk Metal'in fabrikadan çıkması ve işten atılan işçilerin geri alınması talepleri ile yürütülen mücadele taleplerin bir kısmı kazanılarak son buldu. İşçiler Türk Metal'in gitmesinin sözünü alarak ve ücretlere Tofaş işçilerinin alacağı tüm primlerin verileceği (1000 TL dahil) sözünü aldılar. İşten atılan arkadaşlarını geri alınamayan işçiler ancak işten atılan arkadaşlarına da bu alınacak primlerden yararlandırma sözünü aldılar. Yaşananlardan kaynaklı hiçbir işçinin işine de son verilmeyecek.

İşçiler verilen sözler tutulmadığı takdirde tekrar direniş geçeceklerini yaptıkları görüşmelerde belirttiler.

Arçelik LG'de baskılara karşı üretim durdu!

Türk Metal çetesi ve Koç tarafından baskı altına alınan Arçelik LG işçileri 2 Temmuz'da üretimi durdurdu. Konuyla ilgili Metal İşçileri Birliği Facebook sayfasına bilgi veren Arçelik LG işçileri "LG klima durmuş durumda psikolojik baskı mobing ve savunmalar isteniyor çalışanların iş sağlığı bozulmuş durumda anayasal haakkımızı kullanarak işi durdurduk" ifadelerini kullandı.

Üretimin durduğu fabrikada işçiler bant başlarında bekleyişlerini sürdürerek haklarını verilmesini ve baskıların sona ermesini istedi.

İşçiler, alkış ve ısıklarla eylemlerini sürdürürken çeşitli fabrikalardan da Arçelik işçileriyle dayanışma mesajları gönderildi. Gazetemizin baskıya hazırlandığı saatlerde işçilerin eylemi devam ediyordu.

Türk Metal çetesi işçi kanı dökmeye devam ediyor!

**Trakya'da Metal İşçileri Birliği'mizi güçlendirelim!
TM'den istifa edip hesap soralım, yeni
sendikamızda örgütlenelim!**

DİNEX fabrikasında çalışan bir arkadaşımız 23 Haziran günü iş çıkışı, saat 18.00'de Çerkezköy'de servisten indikten sonra TM çetesinin saldırısına uğradı. Pusu kurularak saldırılan işçi arkadaşımızın burnu kırıldı, şu an hastanede yatmakta. Çeteciler saldırı sonrası hızla oradan uzaklaşırken de işçi arkadaşımıza face üzerindeki paylaşımları bir daha yapmaması tehdidinde bulundular.

Türk Metal çetesi her ne kadar fabrika fabrika toplantılar yapıp, "artık tüzüğümüzü değiştireceğiz, temsilcilerinizi siz seçeceksiniz, ne sorunuz varsa bize söyleyin, biz hallederiz, ücretlerde iyileştirme yapılacak" gibi yalanlar savursa da bildiğinden vazgeçmiyor. En iyi bildiği işi yapmaya, işçi kanı dökmeye devam ediyor.

Türk Metal her ne kadar kuzu postuna sarılsa da yine aynı saldırgan çete ve her zaman fabrika yönetiminin sağ kolu! Hem bizim aidatlarımızla palazlanıyor, hem de bize saldırıp, kanımızı döküyor. İşçi arkadaş; sessiz kalmayalım, arkadaşımıza sahip çıkalım, Türk Metal'den hesap soralım, istifa edelim. Unutma ki bugün arkadaşın, yarın sen! Yaşamımızı ipotek altına aldığını zannediyor Türk Metal. İşçi düşmanı, hak ve emek düşmanı Türk Metal Bursa'da ve birçok yerde silindi, burada da silinecek.

Saldırıya uğrayan işçi arkadaşımız Birleşik Metal-İş üyesidir. Şimdi soruyoruz Birleşik Metal-İş'e; üyeniz olan işçi kardeşlerimiz dövülüyor, bir şey yapmayacak mısınız?

SİO'da örgütlüsünüz, keyfi olarak işçi atılıyor hiçbir şey yapmıyorsunuz. Bırakın bir şey yapmayı atılan işçiye karşı o zamanın baştemsilcisi şimdi şube başkanı

olan zat, işçiye karşı patronun lehine şahit oluyor. İşçinin yanında olmak anlayışınız bu mu?

Trakya Döküm'den işçi kardeşlerimiz size üye, sizinle görüşen işçi kardeşlerimiz işten atıldı sahiplenmediniz, patronla aynı argümanları kullandınız, "zaten çıkmak istiyorlardı!" dediniz. İşçi arkadaşların tüm ısrarlarına rağmen bir eylem dahi yapmadınız. İşçilerin kaybedeceği bir şey yoktu, ama sizin çok şeyiniz vardı anlaşılan. İşçiler daha da sıkıştırınca "çoğunluğu alın gelin 2017'ye" dediniz.

Teknik Alüminyum'da işçi arkadaşlarımız atıldı, Türk Metal istediği gibi hareket etti, örgütlendi, sessiz kalındı. Dinex'te üyeleriniz işten atıldığında da fabrika yönetimi Türk Metal'e başvurdu. Türk Metal yine tehditle, saldırganlığıyla işçileri sindirerek, sizi fabrikadan sildi. Birleşik Metal-İş olarak siz ise bir basın açıklamasıyla durumu geçiştirmeye çalıştınız. Bunlar yalnızca Trakya'dan örnekler. Buradan ve başka kentlerden daha da sayabiliriz, ama bu kadarı yeter de artar diye düşünüyoruz.

Şimdi halen bu tutumlara devam mı edeceksiniz? Eğer ki mücadeleci bir sendika iseniz artık bir şeyler yapmanız gerekiyor mu? EGO'yu nasıl koruyacaksınız? EGO işçisine Türk Metal saldırırsa

yanınızda olacağız demekten kastınız nedir? Sermayeye ve Türk Metal'e karşı işçi kardeşlerimizin haklarını, geleceklerini SESSİZ kalarak mı koruyacaksınız?

Bursa metal işçisi size bir şey anlatmıyor mu? Hakları için mücadele edenler kazanır. Yoksa metal işçisi mücadeleden yan çizmenin hesabını size de sorar. Bizden söylemesi...

İşçi arkadaşlar, şimdi metal işçilerinin birliğini güçlendirme zamanı. Şimdi MİB'li olmanın, güçlü olmanın zamanı. Fabrikamızda kurullarımızı kuralım, bu aidat simsarı sendikalardan hesap soralım. Var olan bu sözde sendikalar korkuyorlar mücadele etmekten, kaygıları büyük. Onlar "SÖZ-YETKİ-KARAR"ın işçide olmasından korkuyorlar. Metal işçileri bu kokuşmuş sendikacıların korkularını gerçeğe çevirecek. Şimdi metal işçilerinin birliğini güçlendirerek yeni sendikamızı sahiplenme zamanıdır. Trakya metal işçileri de bu sorumlulukla davranmalı, sınıf çıkarlarımız için yeni sendikamızı güçlendirmelidir.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Söz, yetki, karar işçilerin!

Trakya Metal İşçileri Birliği

Renault'ta 'ücret iyileştirmesi'

Renault'ta MESS-Türk Metal ittifakına karşı gerçekleşen grevin ardından kendi temsilcileri fabrika yönetimi tarafından tanınan ve ücret iyileştirmesi talebiyle mücadelelerini sürdüren işçilerin Renault yönetimine verdikleri sürenin dolmasının öngününde fabrika yönetimi ücret iyileştirmesini açıkladı.

26 Haziran sabah saatlerinde işçi sözcüleriyle fabrika yönetimi arasında başlayan görüşmelerde MESS'in verdiği dışında Renault işçilerine yapılacak iyileştirme şu takvime bağlandı:

1986-2000 arası girişlilere 2015-2016-2017 600 TL, 2000/2006 arası girişlilere 2015'te 700 TL 2016'da 1100 TL, 2017'de 1100 TL

2006/2008 arası girişlilere 2015'te 850 TL 2016'da 1400 TL 2017'de 1400 TL

2008/2012 arası girişlilere 2015'te 800 TL, 2016'da 1650 TL, 2017'de 1650 TL

Yönetimin verdiği para aylara bölündüğünde bu yıl 50 TL'ye, 2016'da ise 100 TL'ye denk gelirken MESS'in teklifi birlikte değerlendirildiğinde aylık ortalama 200

TL kadar bir para alınmış oluyor.

MİB: Oyuna düşme

İyileştirmenin açıklanmasının ardından Renault işçilerine seslenen MİB,yönetimin yaptığı açıklamanın işçilerin talebinin çok gerisinde olduğunu ifade etti. MİB, kararlılık çağrısında bulundu.

"Reno işçisi arkadaş!

Reno işçisi birliğin gücündür, birliğin gücüyle kazandin, bundan sonra da kazanacaksın!

Yönetimin yaptığı açıklama senin hak talebinin çok gerisinde.

Yönetim böylelikle seni kararsızlaştırmaya ve bölmeye çalışıyor.

Sakin oyuna düşme..

Birlikte davran. Birliğin gücündür, bugüne kadar yaptığın gibi bu güçle yüklenirsen kazanırsın...

Ne olursa olsun seni birbirine düşürmelerine izin verme..."

MİB'den Arçelik LG işçilerine çağrı:

Kazanmak için bir adım öne!

Benim adıma, benim haklarıma karar veremezsin dedik ve Türk Metal'den istifa ettik. Çoğunluğu elde etsek de hala Türk Metal'i fabrikada ezemedik. Türk Metal fabrikada istifa eden zayıf arkadaşlarımızı yeniden üye yapmaya çalışıyor. İstifa edenler üzerinde baskı uygulanıyor.

Bizler birliği güçlendirmeli ve bu tikanıklığı aşmalıyız. Türk Metal'i fabrikadan söküp atmamız.

Kazanmak istiyorsak;

İstifa eden ve kararının sonuna kadar arkasında olan işçilerin her birine ciddi sorumluluklar düşüyor. Çünkü başından itibaren bu mücadele bütün işçilerin ortak karar alması için verilen bir mücadeledir. Hep beraber karar almak ve uygulamak görkemli direnişlerin ruhudur. Artık izleyici değiliz, 'söz, yetki ve karar işçilere' diyorsak tüm arkadaşlarımız sorumluluk almalıdır.

Varolan komite güçlü bir şekilde ilerlemek, tikanıklığı aşmak için artık istifa eden tüm işçileri daha aktif hareket ettirebilmelidir. Yönetimin ve TM'nin her türlü oyunu böyle bozulur.

Türk Metal boş durmuyor, durmayacak. Tek tek arkadaşlarımızı geri döndürmek için Türk Metal hızlanmışsa bunun önüne tüm işçilerle daha net kararlarla, daha somut adımlarla hareket edilerek geçilir. Türk Metal'in ve yönetimin boşluktan yararlanarak güçlenmesine izin vermeyelim.

Birçok ilden, Türk Metal'den istifa ederek yola çıkan çeşitli fabrikalarla iletişimi güçlendirmeli, hareketin bütününden kopmamalıyız. İki aydır hakları ve çıkarları için yola çıkan onlarca fabrikadan on binlerce işçi bir bütün olarak hareket etmek zorundadır. Türk Metal'in ve MESS'in istediği her fabrikayı kendi başına bırakarak

Metal İşçileri Birliği (MİB), Arçelik LG işçilerine çağrı yaparak Türk Metal çetesini fabrikadan tamamen silmek için mücadeleyi sürdürmeleri, hareketle bağlarını koparmaları ve yeni sendika çalışmasında yer almaları gerektiğini ifade etti.

güçsüzleştirmek ve zayıflatmaktır. MESS bunu sadece istemiyor. Aynı zamanda çeşitli fabrikalardan işçilerin biraraya gelmemesi için hareket ediyor. Bunu ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmeli hep beraber çıktığımız yolu diğer fabrikalarla birlikte yürümeliyiz.

Bir süredir yeni sendika için atılan adımlara güç vermeliyiz. İşçilerin kuracağı bir sendikada yerimizi ve görevimizi almalıyız. MESS dayatmalarına karşı "söz, yetki ve kararın işçilerde olacağı" bir sendikada LG işçileri olarak hazır bulunmalıyız. Geçmiş sendikal

anlayışlara güçlü bir cevap olabilecek bu sendikayla LG işçileri daha da güçlü olacaktır. Dışında kalmak LG işçilerini zayıflatacaktır.

MİB'in mücadelesi hesapsızdır, işçilerin çıkarlarının dışında hiçbir çıkarı yoktur. Tek bir fabrikanın değil tüm metal işçilerinin mücadelesinde bir araya gelmesi için hareket etmektedir. Metal İşçileri Birliği'nin mücadele programı ile hareket edildiğinde ve güçlü bir irade gösterildiğinde LG işçileri kazanacaktır.

Metal İşçileri Birliği

Eylem kırıcı Çelik-İş

Metal işçilerinin Türk Metal çetesinden istifa etmelerini fırsata çeviren Çelik-İş bürokratları Tofaş'ta 82 işçinin işten atılması karşısında kılını kıpırdatmazken, atılan işçilerin yapacağı eylemi boşa düşürerek bir kez daha işçilerin mücadelesine zarar verdi.

Atılan işçiler için 27 Haziran'da Kent Meydanı'nda yapılması planlanan eylem öncesinde meydana çadır kuran Çelik-İş, hedef şaşırtmaya çalıştı. İşbirlikçi sendikanın alanda olması işçiler tarafından büyük tepkiyle karşılandı.

Mako, Rollmech ve diğer fabrikalardan işçiler Çelik-İş çadırını Kent Meydanı'nda görünce eyleme katılmaktan uzak durdular. Metal İşçileri Birliği defalarca Çelik-İş'e flama ve isminin yer aldığı pankartlarını kapatması, aksi halde yaptıklarının eylemin yapılmasına engel olacağını belirtti. Ancak atılan işçilerin durumuyla zerre kadar ilgilenmeyen bu bürokratlar "daha fazla üye-daha fazla aidat" hırsıyla bir kez daha işçilerin mücadelesine zarar verdi.

İşçiler tam olarak toplanamadı ve atılan işçilerin

durumu konusunda önemli bir eylem bürokratlar eliyle boşa çıkarıldı. Yaşanan bu son olayın ardından açıklama yapan MİB, atılan işçiler için kılını dahi kıpırdatmayan sendikaları teşhir ederek şu açıklamayı yaptı:

"İşçi kıyımına karşı sendikalar ne yaptı MİB ne yaptı?"

MESS, patronlar ve TM işbirliği halinde işçi kıyımı yaparken MİB, ortak greve, direnişe çağırıldı. Bunu zorladı, arkasından da işten atılanlarla Kent Meydanı buluşmasını gerçekleştirmek için çalıştı..

Peki o pek "Harranlılar"ı üye yazmak için on takla atan sendikalar ne yaptı?

Birleşik Metal (BM), kendisine üye olan Ototrim işçileriyle sendikasında basın toplantısı yaptı, avukatlarının kartvizitini verdi gönderdi.

Çelik-İş, Tofaş'ta 3500 üyesi olmasına rağmen sorumluluk alıp, "arkadaş sendikanın kararı üretimi durdur ve direnişe geç" çağrısı bir yana suskun kaldı. Kent Meydanı'nda imza masası açtı.. Böylelikle aynı

zamanda bütün işten atılan işçilerin Kent Meydanı'nda buluşmasının önüne geçti... İşte bu sendikalar

birakalım ortak karar alıp genel grev çağrısı yapmayı, suya sabuna dokunmayan medyatik hareketlerle göz boyamaya çalıştılar.

MİB bu sendikaların yaptıklarını yapmak istese elli kez yapardı. Ama bunların işten atılan işçiye bir yararı olmadığını iyi biliyor.

MİB ne yaptı? En azından elindeki imkanlarla bu mücadeleyi vermeye çalıştı... Baskı ve tehditlere boyun eğmedi, MESS'i ve ortaklarını bir kez daha karşısına aldı...

Peki sen söyle işçi arkadaşım! Bu sendikaların sana ne hayrı var?"

ODTÜ’de direnen eğitim emekçisi Mert Kükrer:

“En büyük koalisyonu biz kurduk!”

*Hukuksuz bir şekilde “kamu görevinden atma” cezası talebiyle haklarında YÖK’e dosya gönderilmesi kararına karşı ODTÜ Rektörlüğü önüne açtıkları direniş çadırı ile haksız işten atma saldırılarına karşı mücadeleleye başlayan Eğitim Sen’li üç genç emekçiyi direnişlerinin 9. gününde ziyaret ettik. Bizimle hem direniş çayı ve kumanyalarını, hem de fikirlerini sıcak bir şekilde paylaşan ve işten atma saldırısı ile karşı karşıya olan Moleküler Biyoloji ve Genetik Bölümü Araştırma Görevlisi ve Eğitim Sen Ankara 5 No’lu Üniversiteler Şubesi Örgütlenme Sekreteri **Mert Kükrer** ile gerçekleştirdiğimiz sohbeti okurlarımızla paylaşıyoruz...*

- Merhaba. Direnişinizi selamlıyoruz. Bu direnişin öncesinde Aralık ayına kadar uzanan ve Ekin’in işten çıkarılması ile başlayan bir süreç var. Baskıların ve direnişin geri planındaki bu süreci daha detaylı açıklayabilir misin?

Mert: Biraz daha da geriye götürmek gerekebilir bunu. Ben ODTÜ için dönüm noktasının 18 Aralık 2012’de Tayyip Erdoğan’ın gelişi olduğunu düşünüyorum. O saldırının ardından hem ODTÜ kamuoyu bir bütün olarak buna bir tepki verdi, hem de dışarıdan ODTÜ’ye çevrildi bütün gözler. Bunun ardından biliyorsun bir baskı oluştu ODTÜ üzerinde genel olarak. O baskının da siyasi yönü var... Cumhurbaşkanı geliyor veya yol yapılacak oluyor, herhangi bir mesele olacak oluyor, buna karşı bir tepki oluyor. ODTÜ öğrencileri, çalışanları, hocaları tarafından bir biçimde tepki alıyor. ODTÜ bir bütün olarak mücadelenin dizginlenemediği bir alan... Bu eleştiri konusu oluyor YÖK tarafından. “Siz bunu dizginlemiyorsunuz, bastırmıyorsunuz” şeklinde ODTÜ Rektörlüğü’nde bir baskı yaratıldığını düşünüyorum.

Şöyle de bir şey var: ODTÜ’de inisiyatif adım adım öğrencilere ve çalışanlara geçmeye başlamıştı. Bu da yönetimin yönetme alanını daraltıyordu. Dolayısıyla ben genel olarak bu iki baskı unsuru altında ODTÜ Rektörlüğü’nün denetimi arttırma, ipleri sıkılaştırma ve kontrolü arttırma eğiliminde olduğunu söyleyebilirim. Yani kısaca işin arka planında bu var.

- Peki buradan Aralık ayı sürecine geliyoruz. Grev sürecinden kısaca bahsedebilir misin?

- Bizim olayın özelinde Aralık ayındaki grev var. 12 Eylül’den bu yana üniversitelerde gerçekleşen en büyük emekçi eylemi... 1200 çalışan üç gün boyunca burada iş durdurdu. Sendikaların iş bırakma eylemleri –alışılmış biçimde– belli bir insanın işten ayrılarak eyleme katıldığı ama gerçekte işi durdurmamayan bir biçimde örgütleniyor. Ama biz burada gerçek bir grev yaptık.

- Yani içi boşaltılmamış bir grevden bahsediyorsun...

- Evet, gerçek bir grev... Yani kütüphane, yemekhane, öğrenci işleri, yapı işleri, elektrik işletme, telekom işletme, atölyeler ve taşıt tamamen durdu.

Promosyon süreci ise şuydu: ODTÜ yönetimi maaş promosyon ihalesi şartnamesi hazırladı. Bu şartname

belli bankaları tarif etmekteydi. Biz bu bankaları tarif eden maddelerin olmasını çıkarlarımıza aykırı olarak değerlendirdik. Bunların çıkartılmasını istedik, çıkartmadılar. Görüşmeler, küçük çaplı eylemler derken adım adım iş grev boyutuna geldi.

Bu grev esnasında promosyon komisyonundaki işyeri temsilcisi Ekin Erdem Evliya arkadaşımız baskılar görmeye başladı. “Aba altından sopa göstermek” denir ya... “bak sen bu işlerle ilgileniyorsun, peki derslerinle ilgilenebiliyor musun” gibi baskılar görmeye başladı. Daha önceden de arkadaşımızın sendikal faaliyetleri göze batmaya sebep olmuştu. Kapısına astığı sendika afişini indirip indirmeme tartışması yaşanmıştı. Bütün bunlarla birleştiğinde en son basit bir tartışmada inşaat mühendisliğinde bir öğretim üyesi Ahmet Tüzer arkadaşımızı tartakladı. Küfrediyor, hakaret ediyor ve odasından tartaklayarak çıkarıyor. Arkadaşımız bunlarla ilgili şikâyetinde bulundu. Fakat ayın 15’inde maaş kartını taktığında işten atıldığını fark ediyor. Bir resmi tebligat bile yok. 1 Aralık’ta darp olayı yaşanıyor, 5 Aralık’ta işe devam etmemesi yönünde bilgi gidiyor, 8 Aralık ve 11 Aralık arasında hakkında şikâyet dilekçeleri toplanıyor. Ama ne zamana ait? Örneğin Berkin Elvan eylemine ait. Örneğin KESK’in grev kararı olduğu gün... O gün işe gelmemiş. Akademik olarak yetersizliğine tek ispat; soru çözüm dersi veriyor, bu dersle ilgili danışmanına soru sormak... Sudan sebeplerle verilen kararların ardından toplanan şikâyet dilekçeleri!

Biz orada şunu gördük: arkadaşımız bir asistan olarak darp edildi ve bu olayın üstü örtülmeye çalışıldı. Buna kayıtsız kalamazdık. Grev esnasında rektörlüğün içi de dâhil pek çok eylem gerçekleştirdik. İnşaat mühendisliğindeki eylemde ise Ahmet Tüzer dersten çıkarak eyleme müdahale etti. Eyleme müdahale edince biz de araya girdik. Biz holde eylem yaparken kamera ile çıktı ve yakın mesafeden görüntü alarak üstümüze geldi. Böyle olunca arada bir tartışma yaşandı. Ama sözlü düzeyde... 10 cm dibimizden görüntü almaya çalıştı, biz de elinden kamerayı aldık. Bunu bir fırsat olarak kullandılar. “Eğitim Sen üyeleri inşaat mühendisliğinde eğitim yaptırmıyorlar, slogan adı altında hocaya hakaret ettiler” vb. şeklinde

hakkımızda kara bir kampanya yürütüldü. Bunlar sonucunda sendikanın önde gelen faaliyetçilerinden pek çoğuna soruşturmalar açıldı. Kiminin sözleşmesi yenilenmedi, başka arkadaşlarımız bulundukları birimden sürüldüler, başka arkadaşlarımız –ki bunların içerisinde öğretim üyesi olanlar da var– mobbinge maruz kalmaya başladılar. Kapsamlı bir sıkıştırma hamlesi ortaya çıkmaya başladı.

- Derken sen ve Barış’ın işten çıkarılmasına kadar arttı baskılar...

- Bunun bize yansımaları kamu görevinden çıkarma cezası oldu. Kamu görevinden çıkarma cezası talebi ile YÖK’e gönderdikleri dosya oldu. Bunun dışında bir sonraki aşamaları işten çıkarma cezası olan kıdem durdurma cezası verildi.

Bizim işten atılma sürecimizin kılıfını Aralık ayındaki grevde hocayı darp etmek olarak uydurdular. Böyle bir şey yok, kaldı ki şikâyetçi olarak gösterdikleri insanlar da sadece sözlü tartışma olduğunu doğruluyor. Bir kere zaten bir iftira üzerinden ceza verilmeye çalışılıyor.

Dokuz gün önce çadırı buraya nasıl kurduğumuza gelelim. Öncelikle ODTÜ Rektörlüğü’nün verdiği bu cezayı hem haksız buluyoruz hem de bu soruşturma sürecini hukuksuz buluyoruz. İftira üzerinden ceza verilmeye çalışılmasını bütün emekçilere yönelik bir tehdit olarak görüyoruz. Soruşturma sürecinde de örneğin avukatlarımızın alınmamasından senatonun önceden karar açıklayarak ardından üniversite yönetimi tarafından soruşturma komisyonu atanmasına dek -sendikamızın açıklamasında belirtildiği gibi- hukuki bir açık var. Örneğin arkadaşlarımızdan savunma almadılar. İfade verdik ama savunma yaptırmadılar, savunma hakkımızı kullandırmadılar. Avukat eşliğinde savunmalar engellendi vs. Biz de bunlara vurgu yaparak “ODTÜ Rektörlüğü’ne 12 Eylül Kurumu olan YÖK ve onun disiplin yönetmeliği ile bu işi çözmeye çalışmayın. Bu soruşturmaları YÖK’ten geri çekin. Kamu görevinden çıkarma cezası talebini geri alın” temel talebiyle direnişe başladık. 7/24, gece gündüz, dokuz gündür buradayız.

- 9 gündür burada neler yaşadınız, direniş nasıl gidiyor?

- Çok iyi gitti. Şöyle söyleyeyim; şimdi koalisyon tartışmaları da var ya, biz şöyle diyoruz; burada en büyük koalisyonu biz kurduk. (Gülüyor) Taşeron işçileri, kadrolu işçi, idari personel, teknik personel, araştırma görevlileri, hocalar, dışarıdan desteğe gelenler... Burada büyük bir birlik sağlandı. Bu birliğin sonucu olarak önemli bir kamuoyu yarattığımızı düşünüyoruz. Pek çok insanın beklentisi ODTÜ yönetiminin verdiği karardan geri dönmesi... Biz bu oluşturduğumuz birliği eğer ülke ve dünya çapında kurduğumuzda neler elde edebiliriz? Bunu görmek gerekiyor. Biz insanların örgütlendiği bir alan yarattık aslında bu çadır eylemi ile. Dolayısıyla çadırımız kadar şu ilerdeki tentemiz de direnişin önemli bir mevzisi... (gene gülüyor) İyi bir destek görüyoruz.

- Çadır kurma kararını nasıl aldınız? Okulların kapandığı bir döneme denk geldiğini düşünürsek zor bir karar oldu mu?

- Bir kere bu saldırının zaten okulların kapandığı bir döneme denk gelmesinin kasıtlı olduğunu düşünüyoruz. Öğrencilerin tepkisini almamak açısından... Tabi ki özellikle yaz aylarına denk getirildi. Bu, personel için de geçerli. Personel de yıllık izinde, okul boş. Yani genel bir boşluk durumu söz konusu okulda.

Şimdi bizim çadır kurma sürecimiz şöyle: biz akademide olsak da yüksek öğretimde çalışan insanlar olsak da burası bir aydınlık özgürlük kalesi olarak anılıp, buradaki mücadele yöntemleri farklı olarak görünür. Ama biz hem grevde hem çadırdaki dünya emekçilerinin tarihsel olarak biriktirdiği yöntemleri kullanarak ilerliyoruz. Dünyanın neresine giderseniz gidin, işten atılan insanlar kapının önüne bir direniş çadırı kurarlar. Bizim yaptığımız da bu aslına bakarsanız. Hak arayan insan iş bırakır, işi durdurur ve üretimden gelen gücünü kullanır. Biz bunu örgütlüyoruz. Bu bakışla çadır kurma kararı aldık ve bu kararı devam ettiriyoruz.

- Direnişin devamına yönelik ön görünüş nedir?

- Şu an somut olarak rektörlük tarafından bir geri adım atılması hala söz konusu değil. Bizim talebimiz kamu görevinden çıkarma cezasının YÖK'ten geri çekilmesi... Rektörlük buna yönelik somut bir adım atmadığı sürece direnişi sürdüreceğiz. Biz burada bir direniş alanı yarattık, dikkatleri olabildiğince bu noktaya toplamaya çalışıyoruz. Kamuoyu tepkisinin etkili olduğunu düşünüyoruz. Kamuoyundan gelecek her türlü desteğe açığız.

- Kamuoyu demişken... Mezuniyet töreninde işten

atılmaları yönelik protestolar hakkında burada direnen emekçiler olarak ne düşünüyorsunuz?

- Biz Eğitim Sen olarak konuyu anlatan, ODTÜ'deki problemleri anlatan ve bizim işten çıkarılmamıza kadar varan süreci açıklayan, insanları tepki vermeye ve dayanışmaya çağıran bildiriler dağıttık. Bunun etkili olduğunu gördük. Sendika "diren ODTÜ" sloganı ile ve "Barış ve Mert'i işten attırmayacağız" pankartını astı alana. Onun dışında ODTÜ öğrencileri, siyasetler ve topluluklar genel bir karar olarak "yasaklara ve işten atmalara son, ODTÜ bizimdir" dediler. Biz de sendika üyeleri olarak dövizlerle tribünde yerimizi aldık ve rektör konuşmasına başlamadan önce alandan ayrıldık, direniş alanımıza döndük.

Fakat bizim ardımızdan şaşırtıcı bir şekilde öğrenciler bir protesto gerçekleştirmişler. Bu aslında bir yanılla şaşırtıcı bir şey değil, çünkü biz ODTÜ kamuoyunun bu haksızlığı hazmedemeyeceğini ve bunu kusacağını düşünüyorduk zaten ama bizim bu eylemden haberimiz olmaması bizim açımızdan sevindirici bir sürpriz oldu. Biz direniş alanındayken bize mezuniyet töreninde rektörün protesto edildiği bilgisi geldi. Biz "Yok canım, bizim dövizleri söylüyorlardır herhalde" diye düşündük. Sonra öğrendik ki olan şu: rektör konuşmasına başladığı sırada Fen-Edebiyat Fakültesi tamamen, İktisadi İdari Bilimler öğrencilerinin tamamına yakını, Mühendislik Fakültesi öğrencilerinin bir kısmı ayağa kalkıp arkalarını dönüp konuşma boyunca "Sizi işten attırmayacağız!" sloganını atarak rektörün konuşmasını protesto ediyorlar.

- Uluslararası işçi sınıfının tarihsel misyonunu burada sürdürdüğünüzden bahsettin. Bu doğrultuda direnen bir eğitim emekçisi olarak, sendikal mücadele veren bir emekçi olarak, eğitim emekçilerinin, akademisyenlerin mücadele içindeki konumu veya buradaki direnişin kendini aşan anlamları konusunda ne söylemek istersin?

- Şunu görmek lazım: 12 Eylül'den bu yana hakları en çok gerileyen kesim yükseköğretim emekçileri... Akademideki hak gerilemeleri çok yüksek boyutlarda... Maaşlara baktığımızda bile bunu görebiliriz, ta ki ulufe olarak Davutoğlu'nun dağıttığı zamma kadar... Tabii onun da arkasından başka saldırılar gelebilir, bu bir sus payı olarak verilmiş olabilir. Ekonomik olarak sermayeye, siyasi olarak hükümete bağlı bir yükseköğretim yaratılmasının karşısında duracağız. Bu zamları onun bir aracı olarak düşünüyorlarsa yanılıyorlar. O bizim yıllardır dile getirdiğimiz bir talebin en sonunda dayanılmaz olduğu bir aşamada kabul edilmesiydi.

Bir parantez açmış olayım. Baktığımızda ciddi anlamda hak gaspları var. Çalışma ortamı açısından, iş güvencesi açısından, maaşlar açısından pek çok

geri yan mevcut. Zaman zaman akademide fildişi kulelerden yorum yapabiliyorlar: (Gülerek) Profesorya, proletaryanın karşısında! Kendisini "profesorya" olarak gören bu beyzadeler insanların belki cahilliklerinden, eğitimsizliklerinden mücadele etmediklerinden, kazanamadıklarından vs. söz ederler ama en çok hak gaspı olup da sessiz kalınan yer yükseköğretim oluyor. Verdiğimiz mücadeleyi dünya emekçi mücadelesinin ODTÜ ayağı olarak görüyoruz. Bir mevzi savaşı yürütüyoruz. Akademisyenler, eğitim emekçileri bunu bu açıdan kavrayabilmeli. Bu mücadele emekçilerin omuzlarında yükselir, güncel politik anlamı da, tarihsel politik anlamı da budur.

- 9 gündür burada hayatı nasıl örüyorsunuz? Sıkıntılar yaşandı mı?

- Bir yandan sendika olarak yapmamız gereken işleri halletmeye çalışıyoruz, özel olarak bu alanı diri tutmaya çalışıyoruz. Biz işten atılan 3 arkadaş burayı hiç boş bırakmıyoruz. Burada şu an toplu kalınmasını gerektirecek bir durum yok ama direnişe sahip çıkan pek çok insan çadırı sürekli ziyaret ediyor, sabah 7'den gece 1'e kadar burası hiç boş kalmıyor zaten. Sürekli insanlar geliyor, tartışıyor, ülke ve dünya meseleleri konuşuluyor. Burası adeta bir örgütlenme merkezi oldu. Her gün burada bir sürü güzellik ortaya çıkıyor. Sendika da direnişin ihtiyaçlarını karşıladığı ve direnişe sahip çıktığı için şu ana kadar herhangi özel bir sorunla karşılaşmadık.

Tabii sendikanın handikapları var muhakkak. Kamu emekçileri mücadelesinin genel handikapları var, grevli toplu sözleşme hakkımız olmadığı için bir yerde elimiz kolumuz bağlı. Sendika olarak yapabileceklerimizin ve örgütlenme zeminimizin belirli bir sınırı var. Biz grevli toplu sözleşme hakkımızı kazandığımızda gerçek sendika haline gelebiliriz. Şimdiki yasayı "sahte sendika yasası" olarak adlandırıyoruz. Ve bunun örgütümüz üstünde de kaçınılmaz etkileri oluyor. Yani grevli toplu sözleşme yapan bir sendikanın yaratacağı canlılıkla, ancak belli hakların savunusunu mevzi savaşıyla elinde tutmaya çalışan bir örgüt arasında fark var. Bizim gerçekten örgütlenmenin ötesinde örgütleşmemiz de gerekiyor Eğitim Sen olarak. Bu tarz direnişlere sahip çıkılması ilerde toplu sözleşme hakkının kazanılması açısından önemli.

Geçen hafta ilk gün çadırı kurduğumuz zaman polis şube başkanımızı arayıp "Çadır kurmak yasak, ne yapacaksınız çadır açıp da orada?" demişler. Arkadaşlarımız da "Üyelerimizin iradesi çadır kurmak yönünde, haksız ve hukuksuz işten atmalara karşı eylemler kapsamında çadır kurma iradesi gösterdiler" diyerek yanıt vermişler. Onlar da "ODTÜ rektörlüğü çadırı kaldırırsa derse gelip kaldırırız" demişler, sendika da çadır iradesinin sürdüğünü söyleyerek konuşmayı bitirmiş.

- Son sözler olarak emekçilere ne söylemek istersin Mert?

- Söyleyebileceğim şey şu: yükseköğretimde gerçekten güvencesizlikten mobbinge kadar sözü olan bir sendikayız. Ve üyelerimizin haksız ve hukuksuz bir şekilde işten atılmasına göz yummayan bir örgüt olduğumuzu bu direnişle tekrar ispatlıyoruz. Bunun mücadelesini veriyoruz. Biz kazandığımız zaman emin olun ODTÜ'de taşeron işçileri de, kadrolu işçiler de, idari personel de, araştırma görevlileri de çok daha kuvvetli bir mücadele zemini bulacaklar. ODTÜ'de bu mevzi kazanılırsa düşünün diğer başka üniversitelerde neler yaşanır. Herkesi yapabilecekleri her biçimde desteğe çağırıyoruz.

Kamuda T

ve icazetçi-bürokrati

Yaklaşık 3 milyon kamu emekçisini ve sayıları 2 milyona yaklaşan memur emeklilerini kapsayan toplu sözleşme dönemi yaklaşıyor. Toplu sözleşme görüşmeleri Ağustos ayı başında başlayacak ve 2016-2017 yıllarını kapsayacak.

Ağustos ayı, kamu emekçileri açısından en durgun aylardan biri. Eğitimin tatil olduğu bu dönemde, eğitim dışındaki işkollarında ise yaygın olarak yıllık izinlerin kullanılması nedeniyle kamu işyerlerinde çalışan sayısı önemli oranda düşüyor. Bu durum kamu emekçilerinin elini zayıflatan olgulardan biri. Ne var ki bu olgu, olduğundan fazla abartılarak sendikaların bahanesi haline getirilmiş durumda. Ağustos ayının bu yönü, hemen her toplantıda en fazla dile getirilen olguların başında yer alıyor. “Erkenden hazırlık yapılması” yönündeki çağrılara “henüz erken” diye yanıt verenler, toplu sözleşme dönemi yaklaştığında ise “tatil dönemine denk düşüyor” söylemlerine sarılıyorlar.

Şubat ayı içerisinde toplanan ve gündemlerinden biri ‘toplular sözleşme dönemi dahil mücadele programı taslağının tartışılması’ olan KESK Genel Meclisi toplantısından -Şubat ayı “erken” görülmüş olacak ki- herhangi bir mücadele programı taslağı çıkmadığı gibi, sonuç bildirgesi dahi aylar sonra açıklanmıştır. Bu toplantının sonuç bildirgesi Haziran ortalarında ortaya çıkmış, fakat kamuoyuna ilan edilmemiş ve sendikaların merkez yöneticileri dışında kimselere ulaşmamıştır. Yalnızca bu tablo bile kamu emekçilerinin, Ağustos ayının yaz dönemine denk gelmesinin yarattığı zorluklardan çok, bürokratik-icazetçi sendikal çizginin yarattığı sıkıntılarla başının belada olduğunu göstermeye yetmektedir.

Memur-Sen, Kamu-Sen gibi gerici kontra örgütlenmeler ise kamu emekçileri hareketinin parçalanmasında rol oynayan başat belaların başında gelmektedirler. Bu gerici örgütlenmelerin hareket içerisindeki yaygınlığına KESK’in (ve bağlı sendikaların) icazetçi-bürokratik çizgisi ve ruhsuzluğu eklenince, taban örgütlenmelerinden de yoksun oldukları koşullarda, kamu emekçilerinin tutunabilecekleri bir dal da kalmıyor.

TİS dönemine hazırlıksızlığın bahaneleri

TİS döneminin yaz dönemine gelmesi ile hükümetin kurulup kurulamayacağına dair belirsizliklerin üst üste gelmesi, sendika bürokratlarına, kamu emekçilerini TİS sürecine hazırlama sorumluluğundan kaçınılabilmeleri için yeni bir manevra alanı yaratmış görünüyor. Sendikaların merkezi toplantılarında “TİS’in ertelenmesi” yönünde bir talebin açığa çıkması ve dahası bu beklentinin “öncelikler” arasında yer bulması bunu anlatıyor. Dahası bu talep, kamu emekçileri içerisinde yaygınlaştırılmak ve bir mücadele konusuna çevrilme niyetiyle dile getirilmemekte,

Kamu emekçileri hareketinde yaşanan tıkanmanın aşılmasının, TİS döneminde yeni mevziler ve kazanımlar elde etmenin taban iradesini açığa çıkarmaktan başka da bir yolu yoktur. Bugünün en acil ihtiyacı işyerleri temelinde kamu emekçilerini TİS sürecine ve mücadeleye hazırlayacak taban örgütlerinin açığa çıkartılmasıdır.

“beklentici” bir tutumun meşrulaştırılmasının aracı olarak kullanılmaktadır.

Oysa sorun TİS görüşmelerinin ne zaman başlayacağı değil, kamu emekçilerinin bu sürece nasıl hazırlanacağı ve nasıl bir çizgi izleneceğidir. Bu yönüyle bir tutum ve irade ortaya koyamayanların, örneğin Ekim ayında gerçekleştirilecek bir TİS döneminde “daha iyisini” yapabileceklerini düşünmek akla aykırıdır. Mesele TİS’in ne zaman başladığı değil, kamu emekçilerinin talepleri doğrultusunda fiili meşru mücadele çizgisine dayalı bir bakış ve tutumun olup olmadığıdır.

Bugün TİS görüşmelerinin ertelenmesini talep edenler, yaz dönemi dışında yapılacak TİS’lerde nasıl bir tutum aldıklarını da 2012 yılında göstermişlerdir. Anayasada yapılan değişiklikle kamu emekçilerine “TİS hakkı” tanınmış ve 4688 sayılı Kanun’da yapılan değişikliklerin ardından 2012 yılında Mayıs ayı içerisinde toplu sözleşme görüşmeleri başlamıştı. Hükümetin sefalet zammı dayatması kamu emekçilerinde yoğun bir tepkiye yol açmış, bu tepkinin ürünü olarak, kamu emekçileri hareketi tarihinin en kitlesel eylemlerinden biri olarak tarihe geçen 23 Mayıs grevi gündeme gelmişti. KESK “tatil dönemlerine denk gelmemesine rağmen” sürece programsız ve hazırlıksız girmiş, kamu emekçilerinde yoğunlaşan tepki ve öfkenin ardından 23 Mayıs grevinin etkisine yaslanarak yeni bir mücadele hattı örnek yerine, greve sırt dönüp Hakem Kurulu’na katılmıştı.

O günden bugüne KESK’te değişen bir şey

olmadığına göre, toplu sözleşme görüşmelerinin Ağustos ayında değil de diyelim ki Ekim ayında yapılması neyi değiştirir? Bu olsa olsa kamu emekçilerinde biriken tepkinin açığa çıkmasını kolaylaştıran bir etken olabilir. Fakat doğru bir önderlik ve mücadele çizgisi tutturmadıkça, emekçilerin tepkisinin en yoğunlaştığı dönemlerde bile KESK’in hareketi ilerletici bir rol oynayabilmesi olanaklı değildir. Ağustos ayını önceleyen aylarda “çıtı çıkmayan”, mücadele süreci örme yönünde bir tutumu olmayanların, toplu sözleşmeler söz konusu olduğunda görüşmelerin ertelenmesi isteminin ötesinde bir bakıştan yoksun olmaları zaten bunu anlatmıyor mu?

Sendikalarda merkezi toplantılar

Bugüne kadar TİS sürecine ilişkin derli toplu bir tutum açığa çıkartılabilmiş değil. Dahası KESK’in ve bağlı sendikaların TİS’i önceleyen süreçlerdeki tablosu bunun böyle kalma ihtimalinin de yüksek olduğunu gösteriyor.

Bu dönemde KESK’in mücadele tutumundan -sık sık yapılan ve giderek tek mücadele biçimi haline gelen merkezi basın açıklamalarını mücadeleden saymazsak- bir ölçüde farklılaşan ise BES’in dönem içerisindeki eylem programları ve birinci basamak sağlık hizmetlerinde greve çıkan sağlık emekçileri olmuştur denebilir. BES’in 13 Mayıs grevini KESK bütünlüğünde yapmaya dönük çabaları ise KESK tarafından karşılıksız bırakılmıştır. Tüm bunlara rağmen Soma

Tis süreci k çizginin ruhsuzluğu

Katliamı'nın yıldönümünde BES grev çağrısı yapmış ve sokaklara çıkmıştır. Her ne kadar grevi alan eylemine dönüştürme algısı tartışmalı bir algı olsa da döneme özgü anlamlı bir tutum sergilenmiştir.

Eğitim boykotunu bir yana bırakırsak KESK'in en büyük sendikası Eğitim Sen süreci büyük oranda programsız geçirmiş, okullar kapanmadan önce toplu sözleşme dönemine ilişkin ise hiçbir hazırlık yapmamıştır. Demek oluyor ki Eğitim Sen bürokratları eğitim emekçilerini ve kendisini toplu sözleşme sürecinin -yaz dönemine denk geldiğinden olacak!- bir tarafı olarak görmemektedir. Okulların eğitim emekçileri içerisinde hiçbir toplu sözleşme hazırlığı yapılmadan kapanması ve Eğitim Sen Genel Meclisi'nin okulların kapandığı günlerde toplanması başka bir izah da gerektirmiyor.

Haziran ayı içerisinde BES Merkez Temsilciler Kurulu ve Eğitim Sen Genel Meclisi toplandı. KESK Genel Meclisi toplantısı ise 27-28 Haziran tarihlerinde yapıldı. Toplantılardan yansıyan tablo ruhsuz ve zayıf katılımla gerçekleştiklerini gösteriyor. Öyle ki KESK Genel Meclisi toplantısı haber konusu dahi olmamıştır. Toplantıların sonuçları ise henüz kamuoyuna ilan edilmiş değil.

BES MTK toplantısından yansıyanlar anlamlı bir takım kararların alındığını gösteriyor. Her ne kadar karar önergeleri tartışılmadan ve içselleştirilmeden parmak demokrasisi işletiliyor olsa da, hiç değilse karar önergelerine dayalı bir işleyişin bulunması yine de bir anlam ifade ediyor. MTK'nın işleyişinin karar süreçlerini daha işlevli hale getirecek biçimde dönüştürülmesine ilişkin alınan karar ise bu biçimselliğin aşılmasına dönük bir özlemin ifadesi. BES MTK'sında çok sayıda önerge karara bağlandı.

Burada konumuzla ilgili olmasa da sınıf mücadelesine bakıştaki darlığı yansıtan bir durumu ifade etmek gerekiyor. Tüm anlamlı kararlarına ve dahası metal işçileri direnişi, konuşmalarda önemli bir yer tutmasına rağmen BES MTK, metal işçileriyle dayanışma çağrısını içeren bir karar önergesini reddetmiştir! Önergeyi reddedenler "biz şubelerimizde zaten dayanışma yapıyoruz" gibi söylemlerle "böyle bir karara gerek yok" diyebilmişlerdir. Bu söylemler eşliğinde ve önerge üzerine yeterli tartışma yapılmadan, özünde metal işçileriyle dayanışma çağrısı yapan önerge reddedilmiştir. "Biz zaten şubelerimizde dayanışma yapıyoruz" diyenler MTK'nın bir organ, dahası sendikanın genel kurul sonrası en üst organı olması gerçeğinin üzerinden atlamaktadırlar. Şube adına konuşmak başka, MTK adına yani örgütün bütünü adına konuşmak başka! Garip olan bir başka şey ise uygulanmayan bir dizi biçimsel kararlar alınırken, metal işçileriyle dayanışma çağrısı yapan bir önergenin "gereksiz" bulunmasıdır!

BES MTK konumuzla ilgili olarak ise gerek KESK

Genel Meclisi'ne sunulmak üzere ve gerekse de BES tarafından uygulanmak üzere bir dizi karar almıştır. Tis görüşmelerinin ilk günü KESK bütünlüğünde grev yapılması, Tis dönemi boyunca Ankara merkezli Tis çadırlarının kurulması ve merkezi eylemler yapılması, işyeri temeline dayalı olarak Tis ve grev komitelerinin kurulması gibi kararlar alınmıştır. Fakat karar almak başka, hayata geçirmek başka bir şeydir. Bu kararların hayata geçirilmesi yönünde bir çabanın ortaya konulup konulmayacağını ise önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Taban örgütlenmeleri bugünün en acil ihtiyacıdır

Erken bir tarihte, daha Ocak ayında *Kamu Emekçileri Bülteni*'nin 48'inci sayısında "Mücadele ve kazanımlarla anılacak bir yıl için görev başına!" başlıklı yazıda şunlar söyleniyordu:

"Düzenin her cepheden açmazlarının derinleştiği bir dönemde, kamu emekçilerinin programlı ve hedefli bir mücadele içerisinde çekilmesi bugünün ertelenemez görevi olarak durmaktadır. 2015 yılı kamu emekçileri açısından toplu sözleşme yılı olması nedeniyle de hayati bir önem taşımaktadır. KESK'in ve bağlı sendikaların, bu yılı programlı bir mücadele ile karşılamaları büyük önem taşımaktadır. Ne var ki, grev eksenli ve kazanıma odaklanmış bir mücadele programının oluşturulması sendika bürokratlarından beklenemez. Dahası üstten oluşturulan ve bir irade birliğine dayanmayan bir programın bırakın kamu emekçilerini harekete geçirmesini, kadroları dahi harekete geçirme gücü olamaz. Böyle bir program ancak taban basıncı ve iradesini açığa çıkartacak, aşağıdan örgütlenen süreçler işletilerek mümkün olabilir. Bu aynı zamanda bürokratik-icazetçi hakim çizginin, gelişen taban dinamiklerini gününbirlik-yasak savma türünden eylemler içerisinde tüketmesinin önüne geçmenin de tek yoludur."

O günden bugüne yaşanan gelişmeler bu değerlendirmenin sendika bürokratlarına ilişkin yanlarını doğruladı. Sendika bürokratları ve sendikaların tepe noktalarını tutan reformist sol bu yönüyle bizi yanıltmadı.

Aynı bültenin 49. sayısında ise "Yasaklanan metal grevi ve yükselen toplumsal mücadele" başlıklı yazının sonunda şunlar ifade ediliyordu: "Bir önceki sayımızda 'Mücadele ve kazanımlarla anılacak bir yıl için görev başına!' başlıklı yazımızda döneme ilişkin ortaya koyduğumuz hedefler, BES MTK kararlarına yansımakla birlikte, bu hattın KESK bütünlüğüne yaygınlaştırılması ve pratik bir tutuma dönüştürülmesi, karar almaktan daha fazlasını gerektirmektedir. Ne var ki, genel seçimlere ve sandığa odaklanan hakim siyasal yaklaşım, bunu alabildiğine zorlaştırmakta, hakim reformist çizgi gözünü sandığa çevirdikçe fiili mücadele

olanakları darbelenmektedir. Bunun önüne geçmek ve kamu emekçileri hareketinin baharını yaratmak ise hareketin öncü kadrolarına düşmektedir."

BES MTK'nın işyeri Tis ve grev komitelerinin kurulması yönünde almış olduğu karar BES raporunda KESK Genel Meclisi'ne de taşınmış bulunuyor. KESK Genel Meclisi'nin bir mücadele programının yanı sıra işyerlerine dönük bu yönde bir çalışmaya yönelip yönelmeyeceğini önümüzdeki günlerde göreceğiz. Fakat meselenin zor yanı karar almak değil, onu uygulayacak bir iradeyi açığa çıkarmaktır.

Karar almak ne tek başına sendika yöneticilerinin işidir, ne de onu uygulamak sendika bürokratlarından beklenebilir. Burada esas olan alınan kararların öncü kadrolarda bir irade birliğine dönüştürülüp dönüştürülmeyeceğidir.

Peki ama kararları uygulayacak irade nasıl açığa çıkartılacak? Bunun bir yanı sendika organlarının işletilmesi ise öteki yanı siyasal grupların "parmak" kaldırdıkları kararların hayata geçirilmesinde kendi bileşenlerini harekete geçirmesidir.

Burada anlatmak istediğimizi bir örnekle açıklayabiliriz. Örneğin BES MTK'sında işyerlerinde Tis ve grev komitelerinin oluşturulması oybirliği ile karar altına alınmıştır. Bu kararı alanlar yalnızca MTK üyeleri değil, büyük oranda sendikal grupların da parçasıdır. Yani karara Demokratik Emek Platformu (DEMEP), Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD), Emek Hareketi (EH) ve diğer gruplar destek vermişlerdir. Normal koşullarda bu, bu grupların grev ve Tis komitelerinin oluşturulmasını bir politika olarak benimsedikleri anlamına gelmektedir. Ne var ki MTK sonrasında bu grupların hiçbir grev ve Tis komitelerinin oluşturulmasını gündelik çalışma konusu haline getirmemektedir. Ne kamu emekçilerine böyle bir çağrı yapılmakta, ne de sendika organlarının harekete geçirilmesi yönünde grup üyelerini harekete geçirecek bir tutum geliştirilmektedir. Denebilir ki genel kurullarda veya toplantılarda bolca "doğru" sözler söyleyenler, gündelik pratik içerisinde kendisini dahi örgütlenme iradesini gösterememektedirler.

Fakat kamu emekçileri hareketinde yaşanan tıkanmanın aşılmasının, Tis döneminde yeni mevziler ve kazanımlar elde etmenin taban iradesini açığa çıkarmaktan başka da bir yolu yoktur. Bugünün en acil ihtiyacı işyerleri temelinde kamu emekçilerini Tis sürecine ve mücadeleye hazırlayacak taban örgütlerinin açığa çıkartılmasıdır. Bu yönde önergeler veren veya kararlara el kaldıranların, bunu örgütlenme yönünde çaba harcamamaları, ya samimiyetsizliğin ya da tükenmişliğin göstergesidir. Sürecin hangi yönde evrileceği öncü kamu emekçilerinin bu ataleti aşma iradesi gösterip göstermeyeceklerine bağlıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

SES MTK'sının gösterdikleri

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) 8. Dönem 4. Merkez Temsilciler Kurulu (MTK) 25-26 Haziran tarihlerinde Eğitim Sen Genel Merkezi'nde gerçekleştirildi. Oldukça geniş bir katılımın sağlandığı MTK, geçtiğimiz sürecin değerlendirmesi ve önümüzdeki sürecin programlanması amacını taşıırken, toplantı gündemden oldukça uzak gerçekleşti.

Şubelere oldukça geç gönderilen program, şubeler tarafından yeterince tartışılmadan merkeze taşınırken MTK'nın ana gündemi "7 Haziran seçimleri" oldu. İlk gün yapılan tartışmalar HDP'nin seçim başarısı(!) ekseninden öteye geçemedi, sandıktan çıkan sonucun kamu emekçilerinin bir başarısı olduğu yönündeki söylemler sık sık yinelendi. Tüm bunların yanında, geçen süreçte emek ekseninde ne yapılmış olduğu tartışma konusu yapılmazken, kamu emekçilerini bekleyen kritik TİS süreci gündeme dahi alınmadı.

TTB'nin çağrısı ile 20-21-22 Mayıs tarihlerinde birinci basamak sağlık hizmetlerinde 3 günlük iş bırakma kararı alan SES, MTK'da alınan karar ve eylemlilik sürecini değerlendirmek yerine seçim

sonrasındaki zafer sarhoşluğu ile gündemden oldukça uzak kaldı. Bursa'da başlatılan ve çoğu metal fabrikalarında hızla yayılan direniş karşısında sessizliğini koruyan SES, basın açıklamalarıyla gündemi geçiştirdiği gibi toplantıda da sessizliğini devam ettirdi ve sınıf mücadelesinde almış olduğu tavrı bir kez daha gözler önüne serdi.

MTK'nın son günü de ilk günkü tartışmaları aratmayacak düzeyde oldu. SES İzmir Şubesi'nde yaşanan istifalar ve kınama cezaları çerçevesinde yapılan tartışmalarda SES içinde kendine yer bulan dinamiklerin iktidar kavgaları ve bürokratik sendika anlayışı açık bir şekilde ortaya serildi.

Kısacası 7 Haziran seçimleri öncesinde gündemi seçim sonuçlarına bağlayan SES, seçimden sonra da rehavete kapılmış ve ne geçtiğimiz süreç objektif olarak değerlendirmeye alınmış ne de önümüzdeki süreç için sınıf eksenli bir mücadele programı oluşturulmuştur.

Bir Sosyalist Kamu Emekçisi

Okmeydanı'nda hekime şiddet protesto edildi

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi (EAH) Kadın Doğum Kliniği'nde asistan hekim Mustafa Okan'ın hasta yakınlarının saldırısına maruz kalması 30 Haziran günü hastane önünde protesto edildi.

İstanbul Tabip Odası ve SES Şişli Şubesi tarafından örgütlenen eylemde söz alan SES Şişli Şube Başkanı Fadime Kavak, sağlık sistemi oluşturulurken meslek odalarının ve sendikaların hiçbir görüşünün alınmadığını belirterek bunun yanında sağlık emekçilerinin sistematik bir şekilde itibarının yok edildiğine dikkat çekti. Kavak, hükümetin hastanelere 4 bin polisi konuşlandırma planına karşı ise sistem aynı kaldıkça polisin herhangi bir sorunu çözemeyeceğine dikkat çekti.

Saldırıya uğrayan asistan hekim Mustafa Okan ise uğradığı şiddetten bahsederek "Psikolojik olarak çökmüş durumdayım. Bütün sağlık çalışanlarına yapılan şiddeti kınıyorum" ifadelerini kullandı.

3 yılda 30 bini aşkın şiddet vakası

SES ve İstanbul Tabip Odası adına basın açıklamasını ise asistan hekim Ege Özince okudu. Özince, Sağlık Bakanlığı kayıtlarına göre 14 Mayıs 2012'den 2015 Mart'ına kadar 31 bin 767 sağlık çalışanının şiddete uğradığı bilgisini vererek şöyle konuştu:

"Saldırıların üçte biri fiziki saldırı. Bu sayılar gösteriyor ki Sağlık Bakanlığı'na her ay 1000'e yakın, her gün 30'dan fazla sağlıkta şiddet olgusu bildirilmiş durumda. Bu rakamlar hastanelerde, polikliniklerde aile sağlığı merkezlerinde yaşanan kavgaların, itiş kakışın sadece bilinen bölümüne aittir, başka bir deyişle her gün karşılaştığımız sözlü sataşma, hakaret ve tehdit vakalarının pek çoğu bu sayılar içinde yer bulmamakta."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hatice öğretmen kazandı

Eskişehir Valiliği tarafından açığa alınan Beylikova Atatürk Ortaokulu İngilizce öğretmeni Hatice Yüksel'in direnişi sonuç verdi. Hatice Yüksel işe geri iadesi için direnişi seçmiş, açlık grevine başlamıştı.

İşe iadesi için başlattığı imza kampanyasında 6 binden fazla imza toplayan ve bu imzaları valiliğe teslim eden Yüksel sonuç alamaması üzerine 16 Haziran'da açlık grevine başlamıştı.

Hatice Yüksel açlık grevinin 10. gününde Eskişehir İl Milli Eğitim Müdürlüğü ve Eskişehir Valiliği'ne geri adım attırdı. Hatice Yüksel'e göreve iade mektubu gönderildi.

TMMOB ve MO'dan karalamaya yanıt

Yandaş basının TMMOB ve Mimarlar Odası'nı hedef alarak karalama ve itibarsızlaştırma hedefiyle yürüttüğü kampanyaya ilişkin TMMOB ve Mimarlar Odası açıklama yaptı.

Mimarlar Odası adına yapılan açıklamada, karalama kampanyasıyla odanın yürüttüğü mücadelenin saygınlığının zedelenmeye, toplum nezdinde karalama ve hedef göstermeye yönelik bu saldırıların kınanması ve mücadelenin süreceği vurgulandı.

"TMMOB karanlığa teslim olmayacak!"

TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı ise "TMMOB'ye ve Mimarlar Odamıza saldıranlara!" başlığıyla yaptığı açıklamada "TMMOB sizin kim olduğunuzu, kimliklerinizi biliyor. Geldiğiniz ve bulunduğunuz yeri biliyor. Derdiniz de biliyor. Sizler, hepimiz birden bu ülkenin karanlığının sesisiniz" dedi.

Soğancı, TMMOB'nin bilimi ve tekniği emperyalizmin ve sömürgeciliğin değil emekçi halkların hizmetine sunmak için çaba içerisinde olduklarını hatırlatarak karanlığa teslim olmayacaklarını belirtti.

İşçilerin Birliği Derneği'ne saldırılar ve kapatma davası süreci

2014 Eylül ayında gerici-faşist güçler, çete ve polis işbirliğiyle gerçekleşen saldırıların ardından derneğimize kapatma davası açılmıştı. 26 Haziran'da görülen ikinci duruşmada kapatma davasının reddi kararı çıktı. Geride bıraktığımız yaklaşık bir yıllık süreç İşçilerin Birliği Derneği (İBD) olarak bizlere de ders çıkarmamız gereken bir deneyim bırakmış oldu.

Neler yaşadık?

Uyuşturucu bağımlısı gençlerin derneğimize yönelik saldırısının ve bir dernek üyesi yoldaşımızın bıçaklanmasının ardından “Uyuşturucu ve çetelere hayır!” şiarıyla gerçekleştirdiğimiz eyleme gerici-faşist güçlerin saldırısı gerçekleşmiş, ancak sınıf devrimcilerinin kararlı duruşu ve direnişi ile saldırı püskürtülmüştü. Mevzimizi korumak için dernek içerisinde nöbet tutulması üzerine direnişi kırmak için sermaye devleti keyfi gerekçeler -dernekte bulunan çay kazanı gibi- ve sahte deliller yaratarak derneği mühürleme kararı çıkartmıştı. Sınıf devrimcilerinin bu keyfi kararı kabul etmemesi ve direnişe devam etmeleri üzerine de kolluk güçleri devreye sokulmuş, onlarca dernek üyesi ve destek için gelen ilerici-devrimci güçler gaz bombalı, çevik kuvvet destekli saldırıyla gözaltına alınmışlardı.

Açık ki birkaç uyuşturucu bağımlısı gencin saldırısı ile başlayan bu süreç tesadüfi bir şekilde gelişmemiştir. Saldırı süreci, sermaye devletinin bir süredir bulunduğumuz bölgede yürüttüğümüz çalışmanın kapsamı ve etkisinin artmasından duyduğu korku ve rahatsızlığın açık yansımasıdır. ‘AKP Gençlik Kolları’ adı altında örgütlenen çetecilerin, yürüttüğümüz faaliyete yönelik tacizleri bu süreçte açık bir saldırıya dönüşmüştür. Uyuşturucu çeteleriyle, AKP’siyle, ülkü ocaklarıyla, sarıklı-cüppeli tarikatlarıyla gerici güçler provokasyon ve saldırı için atağa geçmiştir.

Ancak tüm baskı ve saldırılara rağmen gerici-faşist güçler, çete ve polis işbirliği içerisinde gerçekleşen saldırılar karşısında geri adım atılmamıştır. Teslim olunmamış, her türlü bedel göze alınarak direniş kararlılığı gösterilmiştir. Bu süreçte polis önce “iyi polis” rolü ile sözde koruyucu rolüne bürünmüş ve “kendi güvenliğimiz için” derneği kapatmamızın daha iyi olacağını söylemiştir. Bu söylemlere Levent Tüzel gibi bir dizi reformist hareket temsilcisi de katılmıştır. Ancak saldırılar karşısında boyun eğmenin ve geri adım atmanın sınıf devrimcilerinin senelerdir kararlı bir şekilde yürüttükleri faaliyetin bitmesi anlamına geldiğinin bilinciyle hareket edilmiştir. Mücadele mevziisi haline gelen derneğimiz her ne pahasına olursa olsun savunulmuştur.

Devrimci sınıf faaliyeti kesintisiz devam etti

Dernek üyelerinin zorla gözaltına alınması ve derneğin mühürlenmesinin ardından sermaye devleti mücadelenin biteceği ya da en azından kesintiye

uğrayacağı hesabını yapmış olsa da devrimci sınıf faaliyeti kesintisiz olarak devam etmiştir.

Dernek nöbeti sürecinde olduğu gibi bu süreçte de reformist hareketler, gerici-faşist güçlerin saldırılabileceği, açık faaliyet yürütmenin güvenli olmadığı yönlü “telkinlerde” bulunmuşlardır. Ancak sınıf devrimcileri gerekli önlemlerini de alarak faaliyetlerini kesintiye uğratmamışlardır. Bir yandan devrimci sınıf faaliyeti sürdürülürken, bir yandan da derneğe yönelik saldırılar ve bu saldırıların arkasındaki gerici-faşist güçler, çeteler teşhir edilmiştir. Bu faaliyet ilerici-devrimci kamuoyunda, işçi ve emekçilerde bir sahiplenme yaratmıştır.

Kısa bir süre sonra da dernek aynı bölgede başka bir yere taşınmış, tekrardan işçi ve emekçilerin başvurabileceği bir adres haline gelmiştir. Sermaye devleti fiili saldırılarla devrimci sınıf faaliyetini bitiremeyeceğini anlamasıyla devreye dava sürecini sokmuştur.

Saldırıları fiili ve hukuki mücadeleyle püskürtüldü

Sahte deliller, derneğimizin bağlı bulunduğu platformun (BDSP) flamaları, baret, megafon ve ses cihazı gibi aletler, dernekte çay kazanı olduğu ve derneğin lokal olarak kullanıldığı iddiası kapatma davasına gerekçe olarak gösterilmiştir.

Kapatma davasının açılmasının ardından bu keyfi uygulama yaygın bir şekilde teşhir edilmiştir. Hem sosyal medyadan hem de yaygın olarak kullanılan afiş, bildiri, yazılama, imza kampanyası gibi araçlarla İBD’ye açılan kapatma davasının gayrimeşruluğu anlatılmış, İBD’ye sahip çıkma çağrısı yapılmıştır. İlerici-devrimci güçler, dernekler, demokratik kitle örgütleri sürecin parçası haline getirilmeye çalışılmıştır. Mahkeme günleri, saldırıların protesto edildiği eylem günlerine çevrilmiştir.

15 Nisan’da görülen ilk duruşmada “derneğin lokal olarak kullanılması”, “ses cihazı bulunması” gibi gerekçelerin bahane olduğu tamamen ortaya çıkmıştır. Dava hakimi dernek yöneticilerinin herhangi bir siyasi

bağlantısının olup olmadığının araştırılmasını talep etmiştir. Dernek avukatlarının bunun bir fişleme kaydı olduğu ve bir hukuk mahkemesinde bu işlemin yapılamayacağını belirterek yaptıkları itirazla, hakim, fişleme kaydından vazgeçmek zorunda kalmıştır. 26 Haziran’da görülen ikinci duruşmada ise hukuki açıdan hiçbir somut dayanağı olmayan kapatma davasının reddi kararı çıkmıştır.

Açık ki sermaye devleti kapatma davasıyla kendi açısından tam bir acizlik örneği sergilemiştir. Devrimci sınıf faaliyetini bitirmek amacıyla, göstermelik gerekçelerle savcıya emir verilerek açtırılan kapatma davası, İşçilerin Birliği Derneği olarak bizlerin verdiği fiili mücadele ve hukuki açıdan da ÇHD’li avukat dostlarımızın verdikleri etkin destek ile püskürtülmüştür. Sermaye devleti kapatma davası açtığı savcısına bu sefer de davanın reddedilmesi talebini yaptırmak, mahkeme hakimi de bunu kabul etmek zorunda kalmıştır.

Yaşanan tüm süreç boyunca devrimci irade ve ısrarın mücadelenin büyümesi ve sürekliliğinin sağlanması açısından taşıdığı büyük önem bir kez daha görülmüştür. Bununla birlikte kapatma davasına verilen red kararı da bizlere fiili mücadele ile hukuki mücadelenin etkin bir şekilde ve birlikte yürütüldüğünde sermaye devletinin geri adım atmak zorunda kaldığını göstermiştir.

Kuşkusuz ki İşçilerin Birliği Derneği olarak yaşadığımız bu saldırının son olmayacağını biliyoruz. Bizlerin verdiği mücadele büyüdükçe sermaye devleti de temsil ettiği sınıfın çıkarlarını ve egemenliğini korumak için baskılarını, yasaklarını, saldırılarını arttıracaktır. Bununla beraber bizler de ait olduğumuz sınıfın geleceği ve çıkarları için mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz.

Bir kez daha ilan ediyoruz; geride bıraktığımız süreçte sermaye devletinin saldırılarını nasıl püskürttüysek bundan sonra da gerçekleştirecek hiçbir saldırı, baskı ya da yasak bizleri yıldıramayacak. İşçilerin birliği mücadelemiz engellenemeyecek ve er ya da geç işçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İşçilerin Birliği Derneği

2 Temmuz 2015

DEV TEKSTİL genel kurula hazırlanıyor

Polimer grevi anlaşmayla sona erdi

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Polimer Kauçuk ve Pazarlama San. A.Ş.'de çalışan Petrol-İş Sendikası üyesi bin 871 işçinin 17 Haziran'da başlattığı grev 26 Haziran sabaha kadar süren görüşmeler sonucunda anlaşmaya varılması üzerine bitirildi.

Gazetemize konuşan **Petrol-İş Sendikası Polimer İşyeri Baştemsilcisi Tamer Karagöz**, grevlerini kazanımla sonlandırdıklarını belirtti. Karagöz, patronun 3 yıllık sözleşme dayatmasına ve bunun da 6'şar aylık dönemlere bölünerek ayrı ayrı hesaplanması teklifine rağmen sözleşmenin kendilerinin istediği gibi 2 yıllık yapıldığını belirtti.

Aldıkları zam oranının yüzde 22 civarında olduğunu belirten Karagöz, ilk yıl için seyyanen 330 TL zammın yanı sıra sosyal haklarda da enflasyon oranında zam aldıklarını söyledi. İkinci yıl için ise maaş ve sosyal haklara enflasyon oranına ek olarak yüzde 2 zam alındığı bilgisini veren Karagöz, saat ücretlerine ise 1,46 TL zam yapıldığını ifade etti.

Sosyal haklar arttırıldı

Bu kazanımların yanı sıra daha önce 29 Ekim'de yarım gün olan izinlerinin tam güne çıkarıldığını ifade eden Karagöz, engelli çalışanlar için Engelliler Günü'nün tam gün tatil verildiğini, ölüm izinlerinin kapsamının genişlediğini, doğalgaz gideri için verilen yardımın İstanbul koşullarına göre ücretlendirildiğini belirtti.

9 günlük grevlerini kazanımla sonuçlandırdıklarını ifade eden Karagöz, bütün işçilere de örgütlenme ve sendikalaşma faaliyeti içerisinde bulunma çağrısı yaparak işçilerin bu şekilde haklarını kazanabileceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

12 Temmuz'da ilk genel kurulunu gerçekleştirmeye hazırlanan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), örgütlülüğünü büyütmek ve tekstil işçilerini biraraya getirmek üzere faaliyetlerini sürdürüyor.

İzmir

İzmir'de Buca merkez, Şirinyer işçi servislerinin güzergahlarına ve BEGOS çevresine, Çiğli'de Harmandalı, Küçük Çiğli, Soğukkuyu ve Turan'a "Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı DEV TEKSTİL'e üye ol!" şiarlı afişler yapıldı.

Ayrıca "Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı DEV TEKSTİL'e üye ol, geleceğin için mücadele et!" şiarlı bildiriler Güzeltepe'de servis bekleyen tekstil işçilerine ulaştırılarak örgütlenme çağrısı yapıldı.

Yine BEGOS'ta tekstil işçilerine sendikaya üye olma ve örgütlenme çağrısının yer aldığı bildiriler ulaştırılırken BEGOS'un özel güvenliği ile arbede yaşandı.

Özel güvenlik, DEV TEKSTİL çalışanlarının üzerine yürüyerek dağıtım engellemeye çalıştı. Çıkan arbede sonucu polis geldi ve karakola gidilerek özel güvenlikten şikayetçi olundu. Dağıtımlar esnasında pek çok işçi ile çalışma koşulları ve metal işçilerinin direniş örnekleri üzerine sohbet edildi.

Ümraniye'de DEV TEKSTİL toplantısı

Ümraniye'de 28 Haziran Pazar günü gerçekleştirilen DEV TEKSTİL tanıtım toplantısında, son dönem yükselen sınıf hareketi üzerinden bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada fiili meşru mücadele yolunu tutan işçi direnişlerinden örnekler verilerek sınıfın eski anlayışı bir kenara attığı ve yeni bir mücadele anlayışını aradığı ifade edilerek bu arayışın DEV TEKSTİL'de cisimleştiği söylendi. Sonrasında birçok kentte devam eden metal fırtınası anlatılarak, metal işçilerinin eski anlayışı nasıl yerle bir ettiğine değinildi. Ardından DEV TEKSTİL'in ilkelerine, işleyişine vurgular yapılarak diğer sendikalardan farklı olan tüzüğünden belli örnekler verildi.

Sonrasında birçok işçi söz alarak yeni sendikal anlayışın nasıl olması gerektiği üzerine canlı tartışmalar yürüttü. Son olarak DEV TEKSTİL'in örgütlenme kampanyası üzerine konuşuldu ve somut planlamalar yapıldı. Katılan birçok işçi planlamalara aktif olarak katılacağını ifade etti. Toplantı genel kurula çağrı yapılarak sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Özelleştirmenin ardından kıyım

Bursa'daki Orhanlı Termik Santrali ve bağlı kömür ocaklarının özelleştirme adı altında peşkeş çekilerek satılmasının hemen ardından madende çalışan 700 işçi kapı önüne konuldu.

Satış süreci 23 Eylül 2014'te başlayan Orhanlı ve Tunçbilek Termik Santralleri ile bağlı kömür ocakları, bu tarihte ihaleye açılmıştı.

İhaleyi 521 milyon dolar veren Çelikler Taahhüt

İnşaat ve Sanayi şirketi kazanmıştı.

24 Haziran'da son imzaların da atılmasıyla santral resmen Çelikler'e devredildi.

Özelleştirmenin hemen ardından maden ocaklarında çalışan 450'si kadrolu 700 işçi işten çıkarıldı.

BYUAŞ işçileri: Yurdakul'dan hesap soracağız!

İstanbul'da Bakırköy Belediyesi'nin taşeron şirketi BYUAŞ'ta çalışan işçiler Toplu İş Sözleşmesi'nin uygulanması ve sendikal haklarının tanınması için 21 Mart'ta greve çıkmışlardı.

Grevin 28. gününde Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul CHP'li Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu ile protokol imzalamış ve işçi iradesi çiğnenerek grev sonlandırılmıştı.

Ertesi gün sendika adına gelen kişinin yasal anlamda grevin bittiğini ifade etmesi işçiler tarafından öfkeyle karşılanmış, sendika ile yapılan toplantı sonrası işçiler ikna edilmiş, grev çadırı kaldırılmıştı.

İşçiler bir kazanım elde etmeden grevi bitirmeye zorlanırken, atılan işçilerin bir kısmı farklı bölümlere sürgün edilmiş, bir işçi ise işe geri alınmamıştı.

Aradan geçen süreçte Yüksek Hakem Kurulu'na gönderilen protokolün bir resmiyetinin olmadığı, Bülent Kerimoğlu'nun BYUAŞ adına böylesi bir protokol imzalamaya yetkisinin olmadığı ortaya çıktı. Sonuç olarak YHK sözleşmeyi onaylamamış, ayrıca Belediye-İş'in yetkisi de düşürülmüş oldu.

BYUAŞ işçileri yaşananlar karşısında resmi Facebook sayfalarından "Yirmi dokuz gün direnen işçilerin emeğini pazarlayan işçi düşmanı Belediye-İş Genel başkanı Nihat Yurdakul'dan hesap soracağız" açıklamasını yaptılar:

"Koyu sarı sendika

Bakırköy Belediyesi BYUAŞ taşeron işçileri olarak Toplu İş Sözleşmesi'nin uygulanması için çıkmış olduğumuz yasal grevin 28. gününde,

Belediye-iş Genel Başkanı NİHAT YURDAKUL beraberindeki Belediye-İş Denetleme Kurulu Başkanı ALİ HAYDAR ÖZCAN ve Bakırköy Belediye Başkanı BÜLENT KERİMOĞLU, CHP İBB Meclis Başkanvekili ERTUĞRUL GÜNSEVEN ile birlikte Grevi sonlandırmak için bir protokol imzalayıp tutanak altına aldıklarını bu protokolün toplu iş sözleşmesindeki uyuşmazlıkların çözülmesi için YÜKSEK HAKEM KURULUNA gönderileceğini ve hemen akabinde Sayın Bülent Kerimoğlu'nun sosyal medya hesabından bu anlaşmayı duyurduğunu ve paylaşımlarda bulunduğuna kamuoyu şahitlik etmiştir.

SONUÇ OLARAK:

Bizlere Yüksek Hakem Kurulundan gönderilen Gerekeçli kararda BAKIRKÖY BELEDİYESİ BYUAŞ ŞİRKETİNİN YÖNETİM KURULU Yüksek Hakem Kuruluna göndermiş olduğu bir yazıyla; Sayın Bülent Kerimoğlu'nun yapılan protokol ve tutanakta imza yetkisinin bulunmadığını ve BYUAŞ Yönetim Kurulunun bu imzaya yetkili olduğunu belirten bu yazıya istinaden Yüksek Hakem Kurulu Bakırköy Belediyesinden bu durumu doğrulayacak bir yazı istemiştir ve Bakırköy Belediyesi BYUAŞ Şirketinin itirazının doğru olduğunu, Sayın Bülent Kerimoğlu'nun bu protokolü ve tutanağı imzalama yetkisinin olmadığını belirten yazıyı YHK'ye göndermiştir. YHK de sözleşmeyi ONAYLAMAMIŞ ve REDDETMIŞTİR! 29 günlük Grev ve Sendikanın da yetkisi düş(üröl)müştür."

Kızıl Bayrak / Bakırköy

SeraPool'da patron-polis baskısı

İstanbul Pendik'te kurulu SeraPool fabrikasında DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş'e üye olmalarının ardından işten atma saldırısı ve patron baskılarıyla karşılaşan işçiler, sendikal örgütlenme haklarının tanınması için başlattıkları direnişi sürdürüyor. 110 işçinin iş akdinin feshedilmesi ve fabrika boşaltma saldırısına karşı işçilerin kapı önünde bekleyişi devam ediyor.

Direnin 20. gününde (30 Haziran) sabah saatlerinde fabrika içine yığınak yapan kolluk kuvvetleri tehditler savurarak işçileri dışarı çıkarttı. SeraPool işçileri dışarıda çadır kurarak kapı önünde direnişe devam edeceklerini açıkladılar.

SeraPool patronu da işçilerin en temel ihtiyaçları olan su, elektrik ve tuvalet ihtiyaçlarını engelleyerek direnişi kırmaya çalışıyor.

Fabrika önünde çadır kurarak direnişi sürdüren işçilere destek için fabrikaya gelen DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ve DİSK Keramik-İş Sendikası yöneticileri, mücadelelerine burada bekleyerek ve hukuk mücadelesini başlatarak devam edeceklerini belirttiler.

Kapı önünde bekleyen işçileri 10'arlı gruplar halinde karakola götürerek ifadelerini alan kolluk kuvvetleri fabrika içerisinde de tutanak tuttu.

TPAO'da işçi kıyımına karşı işgal

Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'na (TPAO) bağlı Turkish Petroleum International Company (TPIC) bünyesinde Diyarbakır, Batman ve Adıyaman'da petrol arama işinde çalışan 350 işçinin 30 Haziran'da işten çıkarılacağına açıklanması üzerine Petrol-İş Sendikası üyesi işçiler 28 Haziran gecesi sondaj kulelerini işgal etti.

Seçim öncesinde de TPAO'nun petrol arama işlerinin askıya alınacağını açıklaması üzerine işçiler eylemler yapmış ve eylemleri neticesinde kendilerine 12 ay iş sözü verilmiş, bu süreçte işçilere asgari ücret

ödeneyeceği açıklanmıştı.

Ancak TPAO Genel Müdürü Betim Şişman'ın seçimlerin hemen ardından işçilerin çıkarılacağını ve artık ücret ödenmeyeceğini açıklaması karşısında işçiler Batman'da 3, Adıyaman ve Diyarbakır'da birer sondaj kulesini işgal ederek kendilerine verilen sözlerin tutulmasını istedi.

Sabaha kadar bekleyişlerini sürdüren işçiler sabah askerlerin saldırı tehditleriyle karşılaştı.

Bir süre daha eylemlerini devam ettiren işçiler eylemi sonlandırdıktan sonra gözaltına alındı ve

karakola götürülerek ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Petrol-İş Sendikası yöneticileri konuya ilişkin TPAO yöneticileriyle görüşmelerin devam ettiğini belirtti.

Kapitalizmin aynasında Yunanistan bataklığı

A. Engin Yılmaz

“Yunanistan krizi” aylardır Avrupa gündeminin baş köşesindeki yerini ve önemini koruyor. Krizi çözmek adına beş aydan bu yana sayısız ve sonuçsuz toplantılar gerçekleşti. Her biri büyük gerilimlere, şantajlara, Yunan hükümeti üzerindeki bunalıcı baskılara ve aşağılamalara konu olan zirveler birbirini izledi. “Çözüm” için umutların bağlandığı Brüksel’deki son AB liderler zirvesinde de umutlar tükendi ve sonrasındaki tüm girişimler de sonuçsuz kalarak “müzakereler” çökmüş oldu.

Syriza, daha en başından itibaren Avrupa mali sermayesinin boğucu baskılarına dayanamayarak AB’ye teslim olmuş ve seçmenlerine verdiği hemen bütün sözleri unutarak sosyal yıkım saldırısının yeni bir temsilcisi olduğunu kanıtlamıştı. O, ‘Troyka’nın dayatmalarına her aşamada boyun eğmiş, böylece ‘Selanik Manifestosu’nu bir kenara iterek kendi kırmızı çizgilerinin en son noktasına gerilemişti. Fakat Troyka bu kadarını da yeterli bulmadı. Emekli maaşlarındaki kesintinin derhal yapılması, erken emekliliğin Yunanistan’ın önerdiği gibi 2016’da değil, daha erken sınırlandırılması ve KDV oranlarının artırılması Yunan hükümetine insafsızca ve küstahça bir kez daha dayatıldı. Fakat dayatılan bu konular Syriza’nın teslimiyeti vardığı kırıntı düzeyindeki son ‘kırmızı’ çizgilerdi ve ötesi yoktu. Ne var ki şantaj ve tehditler sonucu bu son kırmızı çizgide de ‘mezarda emeklilik’i kabul ederek önemli tavizler vermesine rağmen, Avrupa mali sermayesi, Syriza’nın burnunu sürtme kararlılığını bir kez daha gösterdi.

Syriza bugüne kadar Troyka’nın yıkım politikalarını uygulayarak AB şeflerinde baskı ve şantajlara daha fazla boyun eğebileceği, ödemek zorunda olduğu borçlar ve muhtaç olduğu krediler nedeniyle rehin alınmaya ‘gönüllü’ olduğu umut ve inancını fazlasıyla yaratmış bulunuyor. Bu umut ve inançtan dolayıdır ki Troyka, Yunan hükümetinden utanç verici bir teslimiyet talep ediyor. Bunun kabul edilmemesi durumunda borçların ertelenmeyeceği ve tek bir kuruş kredi verilmeyeceği tehdidi savuruyor.

Tsipras’ı iktidara getiren sayısız vaatlerin en önemlilerinden biri de Avrupa Birliği ve kreditorlerin dayatmalarına karşı 13 milyar Euro tutarında “kemer gevşetme” politikası izleyeceği sözüydü. Ne var ki Tsipras’ın evdeki hesabı çarşıya uymadı ve kendi iktidarı boyunca “kemer gevşetme” politikasından vazgeçerek kemer sıkma politikasının en son sınırına savruldu. Zira Troyka’nın “Yunan hükümetinin yeni

tasarruf planında bir şey yok” türündeki itirazı, Syriza hükümetinin, yeni ürünlerin KDV kapsamına alınmasından memur ve emekli maaşlarında indirimle varan bir dizi kemer sıkma tedbirini olduğu gibi kabul etmemesi konusunda ısrar ediyor olmasından kaynaklanıyor. Özel mülkiyet tekeli parçalanmadığı sürece bu labirentten çıkış olmayacak ve Yunanistan kapitalizmin bataklığı olmaya devam edecektir.

‘Selanik Manifestosu’ndan işçi sınıfına ihanete

IMF’ye 30 Haziran’a kadar 1.6 milyar Euro ödemesi gereken ve Avrupa Komisyonu, IMF ve Avrupa Merkez Bankası’nın bir türlü vermediği 7.2 milyar Euro’luk kurtarma kredisini kapmak ve iflastan kurtulabilmek için Syriza’nın bugüne kadar verdiği hiçbir taviz işe yaramadı, her defasında daha ağır şartlar dayatıldı. İktidara geldikten kısa bir süre sonra kendisine dayatılan tüm şartları adım adım kabul eden Syriza, Yunanistan işçi sınıfı ve emekçilerine kurtuluş umudu olarak sunduğu o ünlü ‘Selanik Manifestosu’nu sahipsiz bırakarak emekçi kitlelere ihanet etti. Fakat ardı arkası gelmeyen ihanetler serisi de krizi aşmaya yetmedi.

AB burjuvazisiyle Yunanistan hükümeti arasında kangrene dönüşen krizin çözümü için son haftalarda hızlandırılan ‘müzakere’ trafiği çalkantılı, gerilimli ve bunalıcı yoğun görüşmelerle geçti ve nihayet 22 Haziran’da AB liderler zirvesinde anlaşmaya varılacağı iyimserliği de boşa çıkmış oldu. Bunun üzerine Tsipras yeni tavizler içeren yeni bir mali programı AB ve IMF’ye sundu. Son bir hafta içerisinde Euro maliye bakanlarıyla yapılan üç önemli toplantıda da AB şefleri ve kreditorler Tsipras’ın ifadesiyle “mantık dışı, tahammül edilemeyecek” daha ağır şartlar ileri sürerek krizi derinleştirmiş oldular. Troyka tarafında Yunanistan hükümetinin bir reform listesinden yoksun olduğu ve bundan dolayı bir anlaşmaya varılmadığı iddiası tam bir insafsızlık ve pervasızlık örneğidir. Asıl gerçek, Syriza’nın bütün müzakere sürecinde taviz vere son ‘kırmızı’ çizgileri de morlaştırıp daha fazlasını yapamamasıdır.

25 Ocak seçimlerinde sayısız parlak vaatlerin yanısıra 13 milyar Euro’yu bulan kemer gevşetme vaatlerini de unutan Başbakan Tsipras kreditorlere yaklaşık 8 milyar Euro’luk kemer sıkma sözü vermesine ve ‘mezarda emekliliği’ kabul etmesine rağmen AB ve

IMF’ye yaranamadı. AB ve IMF, Syriza hükümetinin yeni ürünlerin KDV kapsamına alınmasından memur ve emekli maaşlarında indirimle varan bir dizi kemer sıkma tedbirini kabul etmesi gerektiği konusunda ısrar gösteriyor.

Oysa son 4 yılda Troyka, Yunanistanlı emeklilerin maaşlarını sekiz kez aşağı çekti. Aylık emekli maaşı ortalama 700 Euro olan emekliler yoksulluk sınırının altında oldukları halde Troyka maaşların daha da düşürülmesini talep ediyor. İşte bu kadarı gerçekten de Tsipras’ın yapabileceği bir şey değil. Çünkü o, yıllardır krizin yükünü fazlasıyla çekmiş olan maaşlı işçilerin ve emeklilerin daha fazla üzerine gidilemeyeceğinin, bunun altından kalkamayacağını bilincindedir.

Başbakan Tsipras’ın referandum çıkışı

Yunanistan’ın IMF, AB ve AMB ile yaptığı görüşmelerde uzlaşma sağlanamaması sonucu “Kreditorler bizden kurtarma paketini kabul etmemizi değil, siyasi onurumuzu terk etmemizi istedi” diyen Başbakan Tsipras, Troyka’nın mali programını 5 Temmuz’da referanduma götüreceklerini açıkladı. Yunanistan hükümeti yaptığı bu hamleyle “halk iradesi” kartını göstererek bunun müzakerelerdeki tıkanıklığın çözümüne yönelik atılmış doğru bir adım olduğunu savundu.

Hükümet kanadı ile muhalefet partileri arasında sert tartışmaların yaşandığı parlamentoda yapılan oylamada, bakanlar kurulunun halk oylamasına gidilmesi kararı 178 milletvekilinin ‘evet’, 120 milletvekilinin ise ‘hayır’ oyuyla kabul edildi.

Yunanistan’ın bu kararı Troyka’da bir şok etkisi yarattı. Yunanistan hükümetinin referanduma gitme yönündeki kararının “üzücü olduğunu” belirten emperyalist şefler, “Yunanistan, uluslararası kreditorlerin tekliflerini reddederek parlamentosuna referanduma gitme yönünde teklif sunmuş ve halkına olumsuz bir tavsiyede bulunmuştur” sözlerine “Bu çok üzücü bir karar ve daha ilerisi için kapıyı kapatmıştır” restini de ekleyerek, bir kez daha Yunanistan hükümetini krizin nedeni olarak suçlamıştır.

Syriza Troyka’nın “Yunan halkını küçük düşürücü” mali raporunu referanduma sunmakla kendisine sığınacak bir liman bulmuş oldu. Mali raporun halk oylamasında kabul edilmesi durumunda Syriza ihanet yükünden ‘kurtulma’ imkanı elde edecek, reddedilmesi durumunda ise emperyalist burjuvazinin karşısına ‘halk iradesine ve demokrasiye’ yaslanmanın ‘huzuruyla’ çıkacak ve Troyka’nın dayanılmaz dayatmalarına direnme ‘kararlılığı ve meşruluğu’ kazanacaktır. Fakat olayların sanıldığı türden bir seyir izleyip izlemeyeceği bir çok bakımdan tartışmalıdır.

Herşeyden önce bu referandum bağımsız ve özgür olmayacak ve dolayısıyla “halkın gerçek iradesi”ni yansıtmayacaktır. Zira referandum karşısında çok değişik tutumlar söz konusudur. Örneğin Yeni Demokrasi Partisi (ND) lideri Antonis Samaras “hükümetin, parodi bir oylamayla Yunanistan’ı Avrupa’nın dışına itmeye çalıştığını” ifade ederek,

“Darbe bir oylama ile ülkeyi felakete sürüklemenize izin vermeyeceğiz” çıkışıyla öne çıkmaktadır. Potami partisi de aynı tutumun savunucusudur. Yunan burjuvazisinin ortaya koyacağı inisiyatifin ise sözünü etmiyoruz. Tsipras, Yunanistan burjuvazisinin yanı sıra, borç ödemelerinin iptal edilmesi ve öteki önlemlerin uygulanması şöyle dursun, euro bölgesinden çıkmayı kabul etmeyen önemli ve güçlü sermaye gruplarının olduğunu çok iyi biliyor.

O, hükümetin halk oylaması kararının AB ile köprüleri atmayı amaçlamadığını ifade ediyor ve “kimse bizi Avrupa’dan koparamaz” diye ekliyor. Burada durmayan Tsipras, “AB’nin kuruluş prensipleri arasında demokrasi, birlik, eşitlik ve karşılıklı saygı yer alır. (Birlik) şantaj ve ultimatolar üzerine kurulmamıştır... Kimsenin bu prensipleri tehlikeye atma hakkı yoktur” diyerek AB’nin demokrasisine ve eşitliğine hayranlığını dile getiriyor.

‘Radikal sol’cu Tsipras çok iyi bilmektedir ki AB’nin kuruluş prensipleri arasında demokrasi ve eşitliğe yer olmadığı gibi o, şantaj ve ultimatolar üzerine kurulmuş, halklara ve emekçilere kölelik dayatmayı amaçlamış emperyalist bir birliktir. Böylesi bir birliğin ‘kuruluş ilkeleri ve amaçları’ üzerine güzellemler yapan Tsipras, bu birliğin içinde kalmaya kararlıdır. Zira o, referandumun Birlik’ten çıkmayı hedeflemediğini tekrarlayıp durmaktadır.

Taraflar, Yunanistan devletinin iflas etmesinin, Yunan ve uluslararası bankaların batmasına, Yunanistan’ın Euro bölgesinden çıkarak ulusal para birimine dönmesine ve dahası AB’nin birliğine önemli bir darbe olacağına inanmaktadır. Bu inançtan hareketle emperyalist merkezlerin şefleri de Yunanistan’ın Euro Bölgesi’nde kalması için elden gelen tüm çabanın sarf edileceği taahhüdünde bulunuyorlar. Almanya Maliye Bakanı Wolfgang Schäuble’nin “Yunanistan krizinin başka ülkelere sıçramasını engellemek için elimizden gelen her şeyi yapacağız”, “Yunanistan’ı AB içinde tutmak için mücadele edeceğiz” şeklindeki beyanları ve Fransa’nın bunu destekleyen açıklamaları, ABD’nin de krizin bir an önce çözülmesi gerektiği yönündeki müdahaleleri emperyalist şeflerin korkularını dile getirmekte ve onları Almanya ve Fransa’da zirveler toplamaya zorlamaktadır.

Avrupa Komisyonu, IMF ve Avrupa Merkez Bankası’yla Yunanistan hükümeti arasındaki krizin nasıl çözüleceği, gelişmelerin nasıl bir seyir izleyeceği önümüzdeki süreçte netlik kazanacaktır. Fakat kriz ne yönde ve nasıl çözülsün çözülsün neoliberal yıkım saldırıları devam edecek ve bunun tüm yükünü Yunanistan işçi sınıfı ve emekçi kitleleri çekecek, fatura en ağır bir biçimde onlara ödetilmeye çalışılacaktır. Kesin olan budur.

Kesin olan öteki şey ise, Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri dayanılmaz sınırlara varan yıkım politikalarına direneceği, Yunan devletinin sert sınıf mücadelesiyle yüzyüze kalacağıdır. Emperyalist şeflerin “devasa kalabalıklar”ın “şiddetli gösterileri”nin gelebileceğinden söz etmesi bu gerçeğin itirafıdır. Zira emperyalist odakların yanı sıra Yunan burjuvazisi ve ‘direnişçi’ Tsipras da AB’nin kemer sıkma gibi ağır yıkım programına karşı işçi sınıfından gelecek bir meydan okumayla karşılaşacağını bilmektedir.

Sayırsız genel grevlere, yaygın-militan sokak ve meydan hareketlerine sahne olan Yunanistan’da emekçi sınıflar vahşi yıkım saldırılarına direnecek ve mücadele yolunu tutacaklardır. Bu mücadelede işçi sınıfı ve emekçiler için en büyük talihsizlik devrimci bir programı bayraklaştırmış devrimci bir partiden yoksun olmaktır.

Deutsche Post'ta grev kırıcılık

Almanya’da ücretlerinin yükseltilmesi için greve çıkan binlerce posta işçisinin grevi devam ediyor. Üç haftadır devam eden grevde Ver.di ile Deutsche Post, görüşmelerin 3 Temmuz’da başlatılacağını açıkladı.

Deutsche Post Personel Müdürü Melanie Kreis, ‘iyi niyet’ olarak grevin sona erdirilmesi çağrısında bulunurken Ver.di Sendikası Başkan Vekili ve Müzakerecisi Andrea Kocsis, grevlerin anlaşma sağlanana kadar devam ettirileceğini açıkladı.

Diğer yandan milyonlarca euroluk işi aksayarak felç olan Deutsche Post, grev kırıcılığında sınır tanımadı.

Şirket, depoların mektuplarla taşmasını engellemek için 28 Haziran Pazar günü de dağıtım

yaparken Ver.di Başkan Vekili Kocsis ise DP’nin pazar çalışma yasağını delerek temel hak olan grevi bu şekilde aşmasına tepki gösterdi.

Geçtiğimiz hafta ise Kuzey Ren Vestfalya’da grev kırıcılığı engellendi. Posta ve mektuplar geçtiğimiz pazar günü dağıtılmadı. Ver.di, Deutsche Post’un kurduğu 49 bölgesel şirkette çalışan 6 bin işçinin toplu sözleşmesine göre maaş ödenmesini, bu sene için düzenli ücret artışından vazgeçerek bir defalığına 500 Euro verilmesini ve gelecek yıl için de yüzde 2,7 oranında ücret artışı talep ediyor.

Ver.di’yi destekleyen iletişim sendikası DPV de 86 bin posta çalışanı için yüzde 5,5 zam yapılmasını talep ediyor.

"İşçileri kan dökmeden dağıtamazdık"

Güney Afrika’da ırkçılığa karşı kurtuluş mücadelesini yürütürken savunulan tüm değerleri kenara atan ANC iktidarı sınıfsal kimliğine uygun olarak işçilere ölüm, sömürü ve sefalet sunuyor.

Marikana’da yaklaşık 3 yıl önce kölelik ücretlerine zam yapılması için greve çıkan madencilerin katledilmesiyle ilgili adli soruşturma raporu tamamlandı.

Sermaye devletinin kanlı iktidarının itirafı niteliğinde olan raporda polis saldırısının bir çatışmaya ve dolayısıyla ölümlere yol açabileceğinin öngörülemediği savunuldu.

Grevdeki işçilere saldırıların başlıca sorumlusu olan devlet, raporla birlikte suçu ağırlıklı olarak polisler yükleyerek kendisini aklamaya girişti ve polisler hakkında soruşturma açılmasını önerdi.

Diğer yandan raporda katliam meşrulaştırılmaya çalışılarak işçilerin dağıtılmasının ‘kan dökülmeden’ hayata geçirilemeyeceği belirtildi.

“Kan dökülmeden dağıtamazdık”

Devlet Başkanı Jacob Zuma, rapora ilişkin şunları söyledi:

“16 Ağustos’taki polis operasyonu, plandaki kusurlar nedeniyle yapılmamalıydı. Komisyon kan dökülmeden eylemcilerin silahsızlandırılması ve dağıtılmasının mümkün olmadığına kanaat getirdi.”

Olası sonucun polis tarafından dikkate alınmadığı belirtilen raporda ayrıca yaralılara zamanında müdahale edilmemesinin ölümlere yol açtığı bilgisi verildi.

Güney Afrika’da 2012 yılında kölelik ücretlerine karşı ülke ekonomisinin yükünü taşıyan platinyum ve altın madenlerinde biz dizi grev yaşanmıştı. Marikana platinyum madeninde çalışan işçiler, 16 Ağustos 2012 günü polis saldırısına uğramış ve polis işçileri tarayarak 34 işçi öldürüp, 78’ini de yaralamıştı.

Düzen-devrim arafında reformistler: Ya düzene hizmet ya yok oluş!

Reformizmin en yalın, en net ifadesi kapitalizmi reforme etmektir. Varlık koşulu artı-değer sömürüsü olan ve kaçınılmaz olarak ekonomik krizlerle malul kapitalizmi reforme etmek, iyi niyetli söylemlere göre değil, o coğrafyadaki kapitalist ekonominin durumuna göre şekillenir.

Dünyanın üçte birinde devrim olduğu sırada emperyalistler sosyal devlet uygulamasını “keşfettiler.” Sosyal devlet anlayışı ise emperyalist ülkelerde tam karşılık buldu. Çünkü emperyalist ülkeler, kendi ülkesindeki işçi ve emekçilerden daha az artı-değer sömürüsü elde ederken, sömürge ülkelerini alabildiğine sömürdü. Türkiye’de sosyal devlet uygulamasının karşılığı uzun kuyruklardı. Türkiyeli işçi ve emekçilerin gitmeyi arzuladığı Avrupa’da ise nispeten müreffeh bir yaşamdı. Ama devrim yapan ülkelerdeki kapitalist restorasyon tamamlanıp, bu sosyalizmin çöktüğü biçiminde gösterildikten sonra, sosyal devlet uygulaması da rafa kaldırıldı.

Yunanistan’da Syriza hükümet olduğunda, hala dünyanın sosyal devlet uygulaması zorunlu olarak sürdürülüyor olsaydı, Troyka denen AB egemenleri Syriza’nın önerilerini kabul ederdi. Çünkü kendilerini yok edecek devrim tehlikesini ortadan kaldırmak isterdi. Ama bugün için böyle bir tehlike, yakın vadede görünmüyor. Çünkü Yunanistan’da etkin bir devrimci özne, komünist parti yok. Yine de Yunanistanlı işçi ve emekçiler yıllardan beri kemer sıkma politikalarına karşı, bu politikalarla yaşam bulma şansı tanımayacak oranda eylem yaptı. Ki bu eylemler, devrimci özneyi yaratabilir ya da eğer varsa etkin hale getirebilir. Yani emperyalistler için, Yunanistan’da bugün bir devrim tehlikesi yok. Ama bu tehlike hiç olmadığı anlamına gelmiyor. Bu yüzden Syriza IMF’ye borcunun bir kısmını ödemeyeceği gibi restler çekse de AB emperyalistleri, Yunanistan ekonomisini kurtarmaya çalışıyorlar. Potansiyel bir devrim tehlikesi olmasaydı, Syriza’yı çöktürmekten Brüksel’den.

Brüksel’de Syriza’nın önerileri reddedildi ama AB Merkez Bankası Yunanistan bankalarına kredi vermeyi kesmiyor. Bu kredileri yakın zamanda geri alamayacaklarını, belki de hiç alamayacaklarını bilerek, AB Merkez Bankası Yunanistan bankalarına kredi vermeyi kesmiyor. İşte Yunanistan ekonomisini kurtarma çalışmasının göstergelerinden biri.

Syriza’ya gelince... Seçim öncesi vaatlerinin pek çoğunu, tipik düzen partileri gibi seçim yalanları söylemediyse, hükümet olduktan sonra “unuttu!” Son aşamada ise kemer sıkma politikalarını referanduma götürüyor. Syriza kendisinin ‘hayır’ diyeceğini söylediği bir referandumu parlamentodan geçirdi. Referandumda evet çıkarsa, Syriza bu politikaların uygulayıcısı olmayacağını, demek oluyor ki istifa edeceğini açıklamış bulunuyor. Bunu da unutup unutmayacağını bekleyip göreceğiz. Referandumdan ‘hayır’ çıkması durumunda ise Syriza, emperyalistlere kredi musluğunu biraz daha açın diyebilecek. Özcesi, referandum ustaca düşünülmüş bir hamle. Tabi kapitalizmi kurtarma hamlesi.

Ne var ki Yunanistan’ın bugünkü durumuyla, bu, sadece geçici bir çözüm sağlayacak. Çünkü Yunanistan’da kapitalizmin krizi giderek daha da derinleşiyor. Kapitalistler için krizi işçi ve emekçilere fatura etmekten başka bir şans yok. Eğer Syriza hükümette kalırsa, bugün değilse bile yarın mutlaka kemer sıkma politikaları uygulayacak. Ki bugün hiç uygulamadığı da söylenemez.

Syriza, Tsipras da dahil son derece iyi niyetli insanlardan oluşuyor olabilir. Ama politika uygularken niyetlerine göre değil, durdukları yere göre uygulayacaklar. Düzen ve devrim arasında kalan bir parti, yok olmak istemiyorsa, düzen tarafına net olarak geçecektir. Almanya devrimi yenilgiye uğratılıp, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht katledilirken Alman devletinin başında reformistler vardı. Yani reformist partiler düzen partilerinin yedeğidir. Öyle ki görev aldıklarında faşist partiler kadar düzene hizmet ederler, Almanya’da olduğu gibi.

O halde Yunanistan’da Syriza hükümeti, işçi ve emekçiler için ya hiç iyi bir şey yapamayacak ya da yapmayacak. Çünkü Yunanistan’ın ekonomisi, devrimi reddeden bir anlayışla işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü azaltma imkanı bile tanımıyor. Kemer sıkma politikaları karşısında Yunanistanlı işçi ve emekçilerini tavrı net. Bu durumda Syriza ya hükümetten istifa edecek, ya da herhangi bir düzen partisinden farksız olarak işçi ve emekçilere saldırı politikaları uygulayacak. Devrimi reddederek, demokrasiden bile söz etmenin yalandan ibaret olduğunu gösterecek.

M. Kurşun

Aborjinler eylem yaptı

Avustralya’nın Melbourne kentinde bir araya gelen yüzlerce Aborjin, Batı Avustralya ve Kuzey Bölgesi’ndeki yerleşim yerlerinin federal hükümet tarafından kapatılmasına yönelik girişimlere karşı eylem yaptı. Aborjin Direnişinin Halk Savaşçıları’nın örgütlediği eylemde Aborjin bayrakları ve ırkçılık karşıtı dövizler taşındı.

Swan sokağının üzerindeki köprü üzerinde trafiği kapayan eylemciler Avustralya hükümetinin yerli halka, mültecilere, sığınmacılara ve Müslümanlara yaptığı uygulamaları teşhir etti. Vivian Malo adlı eylemci hükümetin Aborjin yerleşim yerlerine ilişkin planlarına karşı üçüncü eylemlerini yaptıklarını belirterek “Hiçbir yere gitmiyoruz” dedi.

Kitle daha sonra kent merkezine yürüyerek kentin en yoğun kavşağını trafiğe kapadı. Yaklaşık 4 saat süren eylem oturma eylemiyle sona erdi.

Federal hükümet, Batı Avustralya eyaleti sınırları içinde bulunan Aborjinlere ait 140 yerleşim merkezini ‘ekonomik sebepler’den dolayı kapatmayı planlıyor.

Güney Sudan’da ordu vahşeti

BM Güney Sudan Misyonu (UNMISS), Güney Sudan Ordusu (SPLA) ve ona bağlı silahlı grupların insan hakkı ihlallerine ilişkin rapor yayımladı. 115 mağdur ve görgü tanığının ifadelerine dayandırılan raporda ordu ve silahlı grupların sivilleri öldürdükleri, evleri ve iş yerlerini yağmaladıkları, köyleri tahrip ettikleri, 100 binden fazla kişiyi göçe zorladıkları belirtildi.

Unity Eyaleti’nin Rubkona, Guit, Koch, Leer ve Mayom bölgelerinde işlenen insan hakları ihlallerini belgeleyen raporda, “Tanıkların ifadelerine göre, SPLA unsurları, çok sayıda kadın ve kızı kaçırmakla tecavüz etti, bazılarını evlerinde diri diri yaktı” ifadeleri kullanıldı.

Öldürme, tecavüz etme, yakma ve yağmalama olaylarını “vahşette yeni bir düzey” olarak tanımlayan raporda, BM insan hakları gözlemcilerinin bu “vahşetin” yaşandığı bölgeye girmelerine izin verilmesi istendi.

Hesekê’de bombalı saldırı

Batı Kürdistan’da Hesekê’nin Neşwa Şerqî mahallesinde bulunan Elektrik İdaresi yakınlarındaki bir kontrol noktasına 30 Haziran gecesi bomba yüklü araçla intihar saldırısı düzenlendi. IŞİD çeteleri tarafından gerçekleştirilen bombalı saldırıda aracın kontrol noktasında patlatılması sonucunda ölü ve yaralılar olduğu belirtildi.

ANHA’da yer alan habere göre, Neşwa Mahallesi’ndeki Elektrik İdaresi, Hesekê’ye yönelik saldırıların ilk gününde aynı alanda yer alan Fen Edebiyat Fakültesi ve Çocuk Hastanesi’yle birlikte IŞİD çetelerinin kontrolüne geçmiş, ancak rejim güçlerinin hava saldırıları sonucunda çeteler alanda çok sayıda mayın ve tuzak yerleştirerek bu merkezler dışına çıkıp sivil halkın evlerinde üstlenmeye başladı.

Ürdün’den ‘tampon bölge’ planı

İngiltere’de yayın yapan *Financial Times* gazetesi, Ürdün’ün Suriye’de tampon bölge oluşturmak istediğini yazdı. Gazetenin haberine göre, Ürdün cihatçı çetelerin zaferini engellemek için Suriye’nin güneyinde ‘tampon bölge’ kurmayı planlıyor.

Haberde, hayata geçmesi durumunda “bunun dört yıllık sivil savaşın başından bu yana isyancılar ve mülteciler için kurulan ilk tampon bölge olacağı” belirtiliyor.

Ermenistan'da 'Haziran' günleri

M. Ak

Ermenistan'da devletin elektrik fiyatlarına yapmayı planladığı zam, ülkede yeni bir sayfanın açılmasına vesile oldu. Başkent Erivan'da 19 Haziran günü sokaklara binlerce kişi çıktı ve halihazırda kendilerini yoksulluğa ve işsizliğe mahkum eden düzenin yeni talan planına yüksek sesle "hayır" dedi.

Eylemdeki niceliksel değişim ilerleyen günlerde nitelik olarak da kendisini gösterdi. 22 Haziran günü Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın bulunduğu cadde bloke edildi. Binlerce kişi, Cumhurbaşkanı Sarkisyan'a "Ülkenin sahibi biziz!" diyerek adeta ultimatoma verdi.

Tazyikli su ile başlayan saldırının ardından emekçiler ve gençler polisin doğrudan saldırısıyla karşılaştı. Basın emekçilerinin kameraları kırıldı, 250'ye yakın kişi gözaltına alındı. Polisin saldırısına karşı geri adım atmayan kitleler gözaltına alınanların serbest bırakılmasını taleplerine de ekledi ve kısa bir sürede bu talepler kazandı...

Moskova'yı ürküten patlama

Eşine pek rastlanmayan bu durum, kuşkusuz Erivan'daki işbirlikçilerinden çok Moskova'daki egemenleri korkuttu. Ülkede askeri üsse sahip olan, ekonomik ve siyasi olarak Ermeni emekçileri baskı altında tutan Rus emperyalizmi, hakları için sokağa çıkan kitlelere karşı açık bir şekilde Erivan'daki yandaşlarını yönlendirdi. Rusya, yeni bir Kiev yenilgisi daha istemiyordu ve Rus medyasının yansıttığının aksine sokaklardaki emekçiler de 'Maidan'cı değildi. İçlerinde ister istemez Erivan'ı Moskova'nın güdümünden çıkararak, Washington ve Brüksel'in güdümüne sokmak isteyen fırsatçılar vardı ancak bu kesimler de eylemi suistimal etmekte başarı sağlayamadı.

Rusya ve Ermenistan devleti, gücünü ve kararlılığını tartıştığı kitleyi bu aşamadan sonra farklı ve daha akıllıca yöntemlerle bölmeye çalıştı. Zammın birkaç aylığına geri çekilerek devlet tarafından sübvansede edilmesi ve 'demokratik' bir yanılsama yaratmak amacıyla da eylemcilerin içinde yer alacağı bir heyetin araştırma yapması gündeme sokuldu.

Bu sinsice hamlenin ardından, kendiliğinden ortaya çıkan birçok toplumsal harekette olduğu gibi bölünmeler gündeme geldi. Eylemin öncülüğünü üstlenen 'Talana Hayır' adlı platform önce Sarkisyan'ın sunduğu önerilerin taleplerini karşılamadığını açıklayarak eylemin süreceğini kaydetti. Ancak bu platform daha sonra -Gezi Parkı'nda da benzerinin yaşandığı gibi- eylemin niteliğini düşürmeye, eylemi Baghramyan'dan, Azatutyun (Özgürlük) Meydanı'na çekmeye çalıştı. 'Talana Hayır' ile birlikte kitlenin beşte biri geri çekilirken, geride kalan kitle onları 'davaya ihanet etmek'le suçlayarak taleplerinin arkasında durdu.

Rus hegemonyasına tepkinin temelleri

Burada eylemler için kullanılan bazı söylemlere değinmekte fayda var. Rus medya tekellerinin öne

çıkardığı 'Rus karşıtlığı' kitlelerin haklı karşı duruşunu küçültmeyi amaçlarken, yanlış bir yerden tutsa da bir gerçeği dile getiriyor. Evet eylemler 'Rus karşıtı'dır, ancak Rus sermayesinin ülkede kurduğu pervasız egemenliğe karşı haklı bir tepkidir bu. Elektrik fiyatlarının yükseltilmesini devletten talep eden şirket, Rus şirkettir. Bu şirket ülkedeki Rus sermaye hükümlerinin sadece bir parçasını oluşturuyor.

Basit örneklerden dahi Ermenistan'da 'yeni sömürgecilik'in Rus versiyonunun hakim olduğu anlaşılabilir. Ülkede politika Rusya nüfuzu altında olan diğer ülkelerdeki gibi 'Moskova' yanlıları ile 'Brüksel-Washington' yanlıları arasında gidip geliyor. Soykırımın bıraktığı acı miras en önemli toplumsal hafızayı oluştururken ve inkar haklı bir öfkeye yol açarken bunun Ermeni burjuvazisinin işine geldiği ve ideolojik bir hegemonya aracı olduğunu da belirtmek lazım. Milliyetçiliği körükleyen bir başka konu ise Azerbaycan ile süren çatışmalardır. Konular Türkiye için de yabancı değil çünkü burada da milliyetçiliği körüklemek, kitleleri afyonlamak için karşıt yönden kullanılıyor.

İşçi ve emekçilerin ortak sorunları

Ermeni emekçilerinin ise gündelik hayatta daha yakıcı sorunları var. Ülkede gençlerin birçoğu işsizlik sorunu ile yüz yüze kalarak ülkeden göçmek zorunda kalıyor. Göçenler ya da kalanların birçoğu yoksullukla baş etmeye çalışıyor. En son IMF de Ermeni hükümetine 'daha agresif reformlar yapması'nı tavsiye etti.

Düzenin Ermeni emekçilere sunabildiği seçeneğin acı örneklerinden biri soykırımcı devlet geleneğinin sürdürücüsü olan Erdoğan'ın sözleriyle dahi görülebilir. Ermeni kelimesini kullanırken bile "affedersiniz" diyen Erdoğan Türkiye'deki Ermeni emekçilerine "Hadi siz de memleketinize" diyebileceğini belirterek bu emekçileri aşağılıyor. Ermenistan'da düzen insanlara şunu yaşamayı dayatıyor: Erdoğan gibi biri tarafından aşağılanmaktan tutun nedensiz yere bir Rus askerinin kurşunlar yağdırmasına kadar...

Ermenistan'da kadın olmak ise bambaşka bir sorun. Ülke kadın erkek eşitliği sıralamasında 2014 yılında dünyada 104. sırada yer aldı. Kadına yönelik şiddet

olabildiğince yaygınken kadınlara düşen sığınma evi sayısı ise 1! Toplumsal mücadelenin her türlü baskıya karşı geliştiğinin bir göstergesi olarak kadınların da şiddete karşı örgütlenmeye başladıklarını da belirtelim. Kadınlar Erivan'daki elektrik isyanında da ön saflarda mücadele ederken, alanda kendi sorunlarına ilişkin inisiyatifler dahi oluşturdular.

Gençlik ön saflarda

Polis baskısı ve işkencesinin de yaygın olduğu Ermenistan'da gençlik ise burjuva siyasetten nefret ediyor. Kendisine sadece farklı tonlarda gericilik dayatılan gençlik, kendisini 19 Haziran itibarıyla ortaya koydu ve yine Türkiye'nin Haziran'ına benzer bir şekilde kendi 'Haziran'ını yarattı. Sokağa çıkarak yakın Ermeni tarihinin en önemli toplumsal olaylarından birini ören gençlik, birçok yazar-gazeteci tarafından 'apolitik' olarak tanımlandı. Türkiye'den tanık olduğumuz bu tartışmanın aslında hiçbir ileri tutar yanı bulunmamakta. Gençliğin siyasete uzaklığı onun köhnemiş burjuva siyasetine olan tiksintisinden geliyor. Bunun için düzenin hiçbir gelecek sunmadığı gençler, "Avrasya mı AB mi" tartışmaları yerine, "Hayır biz de sözümüzü söyleyeceğiz", "Zamma izin vermeyeceğiz", "Gözaltılar serbest bırakılacak, polis de özür dileyecek" diyor.

Kendi 'Haziran'ını yaşayan Ermenistan'da mesele sadece elektrik meselesi değil, emekçilerin ve gençliğin biriken öfkesinin patlamasıdır. Emekçiler işsizliğe, yoksulluğa, baskılara, emperyalist boyunduruğa tepki gösteriyor. Kuşkusuz önlerinde tehlikeler ve zor bir yol var. Baghramyan Caddesi'ndeki kitleler eylemi koordine etmek için öz örgütlenme çalışmaları yaparken mücadeleyi nihayete erdirecek bir devrimci örgütlenmenin yokluğu da bu hareketin başlıca sorunu. Her şeye karşın Ermenistan'ın 'Haziran'ı kendisini Gezi'nin, Tahrir'in ve diğer 'Occupy' eylemliliklerinin yanına yazdırdı ve önemli bir mücadele birikimi yarattı. Kuşkusuz bu birikimler zamanla yeni Şaumyanlar, Paramazlar ve Manuşyanlar'ı da ortaya çıkaracak ve gerçek özgürlüğe giden yolu açacaktır.

Kobanê katliamına protesto

İŞİD çetelerinin Kobanê'ye yönelik gerçekleştirdiği saldırılarda 200'den fazla kişinin yaşamını yitirmesi Almanya ve Fransa'da protesto edildi.

Lorient'te yürüyüş

Fransa'nın Lorient kentinde İŞİD çetelerinin Kobanê'de gerçekleştirdiği katliam protesto edildi. 27 Haziran'da Place de Kerentrech'deki kilisenin önünde toplanan kitle Lorient şehir merkezine yürüdü. Yürüyüş boyunca Fransızca ve Türkçe sloganlar haykırıldı. Şehir merkezine FNAC önünde tüm devrim şehitleri ve Kobanê'deki katliamda ölenler adına saygı duruşu yapıldı ve Kürt hareketi adına konuşma yapıldı. Yürüyüşe BİR-KAR ve Morbihan Alevi Kültür Derneği'nin yanı sıra Bretonlu emekçiler de destek sundu. BİR-KAR adına da konuşma yapılan eylemde Morbihan Alevi Kültür Derneği Kobanê ile ilgili Fransızca bildiri okudu.

Frankfurt'ta eylem

Almanya'nın Frankfurt kentinde Kürt kurumlarının çağrısıyla 27 Haziran'da bir araya gelen yüzlerce kişi

İŞİD barbarlığını lanetledi.

BİR-KAR'ın da aralarında yer aldığı kurumlar merkez tren istasyonunda bir araya gelerek bir süre burada yaptıkları konuşmalarla katliamı teşhir etti. Ardından yürüyüşe geçilerek öfkeli sloganlarla Römer Meydanı'na ulaşıldı. Türkiyeli grupların yanı sıra Alman ilerici ve demokratik güçlerin de katılım sağladığı yürüyüş Römer Meydanı'nda yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

Bielefeld'de protesto

Almanya'nın Bielefeld kentinde NAV-DEM'in çağrısıyla 26 Haziran'da gerçekleştirilen yürüyüş Jahnplatz'da başladı. Yürüyüş boyunca "İŞİD teörüne son!", "Katil Erdoğan!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!" sloganları atıldı ve sık sık Almanca, Kürtçe, Türkçe konuşmalar yapıldı.

BİR-KAR "Faşizme karşı omuz omuza!" pankartı ile yürüyüşe katılırken, Bielefeld Güç Birliği de eyleme destek sundu.

Kızıl Bayrak / Fransa - Almanya

İŞİD çeteleri kan döktü

İŞİD çeteleri Kobanê'deki vahşi katliamla eş zamanlı olarak çeşitli ülkelerde de saldırılar gerçekleştirdi.

Kuveyt'te Şiilerin gittiği İmam Sadık Camii'ne Cuma namazı sırasında intihar saldırısı yapıldı. İŞİD çetesinin üstlendiği saldırıda en az 27 kişi hayatını kaybetti.

Tunus'ta da Susa kentinde bulunan Imperial in Sousse isimli beş yıldızlı otele bombalı saldırı yapıldı. Saldırıdan sonra otelde yangın çıkarken 40 kişi katledildi. Saldırgan Seyfeddin Yakubi'nin (23) kurbanlarına turist kılığında 'gülerek ve şakalaşarak' yaklaştığı, özellikle yabancıları hedef aldığı bildirildi. İŞİD saldırganına ait olduğunu iddia ettiği bir video yayınladı. Videoda, "genelevdeki 40 kâfir öldürüldü" ifadeleri kullanıldı.

Somali'de de Eş Şebab çeteleri Mogadişu ile Baidoa kentini bağlayan yol üzerinde bulunan Leego üssüne saldırdı. Saldırı sonucunda 30 Afrika Birliği askeri hayatını kaybetti.

Fransa'da bir gaz fabrikasına saldırı düzenlendi. Grenoble kentinde bulunan ve endüstriyel gaz üretimi yapan Air Products adlı fabrikada patlama yaşandı. Elleri İŞİD bayrağı bulunan 2 kişi gaz tesisine girerek araçlarını yakıt tanklarının üzerine sürdü. Saldırıda 1 kişi kafası kesilerek öldürüldü.

HRW: Savaş hukukunun açık ihlali

İŞİD çeteleri Yemen'in başkenti Sana'da Husilerin komutanları Feysallah ve Hamid Gayyaş'ın evlerine bombalı saldırı düzenledi. Saldırı nedeniyle 8'i kadın en az 28 kişinin öldüğü belirtilirken evin askeri hastane ile kız okuluna bitişik olduğu öğrenildi.

İŞİD çeteleri ile saldırılarına devam eden Suudi Arabistan ise başkent Sana'da Husilerin kontrolündeki füze tugayının bulunduğu Fec Attan bölgesine hava saldırısı düzenledi.

Taiz ve El-Beyda kentlerinde de Husilere ait mevzilere hava saldırıları yapılırken saldırılarda ölen ve yaralananlar oldu.

"Koalisyon güçlerinin hukuksuz hava saldırıları"

İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW) "Saada'yı hedef almak: Koalisyon güçlerinin hukuksuz hava

saldırıları" başlıklı bir rapor yayımladı. ABD destekli gerici koalisyonun saldırılarında Nisan ayından bu yana onlarca sivilin hayatını kaybettiği belirtilen raporda saldırılar "savaş hukukunun açık ihlali" olarak tanımlandı.

Saada kentinde 6 Nisan ile 11 Mayıs arasındaki saldırılarda 35'i çocuk en az 59 sivilin hayatını kaybettiği belirtilen raporda, sivillere ait evlerin, beş pazar yerinin, bir okul ve bir akaryakıt istasyonunun tahrip edildiği, bu yerlerde Husilerin askeri aktivitesinin ise tespit edilemediği belirtildi.

Raporda ayrıca birçok kanıt sunulurken 5 Mayıs'ta bir kültür merkezi ile bitişindeki evlerin isabet alması sonucu El-İbbi ailesinden 17'si çocuk 27 kişinin hayatını kaybettiği söylendi.

UNICEF Sözcüsü Christophe Bulerak ise Yemen'de son üç ayda yaşanan çatışmalarda en az 279 çocuğun öldüğünü, 402 çocuğun da yaralandığını açıkladı.

İstanbul'da 2 Temmuz mitingi

Sivas Katliamı'nın 22. yıldönümünde Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) bileşenleri ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) İstanbul şubelerinin çağrısıyla Kadıköy'de miting düzenlendi.

28 Haziran Pazar günü Kadıköy Bahariye Caddesi üzerindeki Mehmet Ayvalıtaş Parkı'nda toplanmaya başlayan kitle, kurumların gelmesi ile kortej oluşturarak yürüyüşe başladı. Boğa Heykeli önünden devam eden yürüyüş, İskele Meydanı'nda kurulan sahnenin önünde son buldu. Aralarında BDSP'nin de olduğu birçok kurum miting için Altıyol'daki Boğa Heykeli önünde toplanıp Ayvalıtaş Parkı'na yürüyerek Alevi kurumlarının kortejine katıldı. PSAKD İstanbul şubeleri ve Alevi derneklerinin dışında DHF, Partizan, Kaldıraç, Halkevleri, ÜİD-DER, KP, BHH, HDP/HDK bileşenleri ve Mücadele Birliği'nin aralarında yer aldığı sol güçler de mitingde yer aldı. Mitinge Haziran Direnişi'nde hayatını kaybeden Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş, Nesimi Çimen'in eşi Makbule Çimen, Hasret Gültekin'in eşi Yeter Gültekin ile HDP ve CHP'li milletvekilleri de katıldı. KESK kitlesel katılırken, Türk Tabipleri Birliği, Genel-İş İstanbul 1 No'lu Şube ve DİSK adına da katılanlar oldu. Mitinge Britanya Cemevi'nin de katıldığı duyuruldu.

Alevi örgütlerinin önceki mitinglerdeki kitlesel katılımı bu mitingde kendini göstermezken 5 bine yakın katılımın olduğu mitingde durgun bir hava hakimdi.

“Katliamcı sermaye devletinden hesap soralım”

“Sivas'ın hesabını emekçiler soracak!” pankartı ile mitingde katılan BDSP de Alevilere seslendi. İmha, asimilasyon ve inkar politikalarının sermaye iktidarının ürünü olduğuna dikkat çeken sınıf devrimcileri, sloganlarla devrim ve sosyalizm şiarını haykırdı. Sınıf devrimcileri miting boyunca *Kızıl Bayrak* satışı da gerçekleştirdi.

Alevi kurumlarının miting alanına girmesinin ardından anonslarla isimleri okunarak katılımcılar selamlandı. Tüm kurumların alana girmesiyle program başlatıldı.

Katliamda, eşitlik ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunun ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şubesi semah ekibi sahne aldı.

Redhack'in gönderdiği mesajın okunmasının ardından Haziran Direnişi'nde yaşamını yitirenlerin adları okunarak “Yaşıyor” diye haykırıldı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı Gani Kaplan mitingde yaptığı konuşmada, içinden geçilen sürecin Madımak Katliamı'nın yaşandığı süreçten daha kötü olduğunu vurguladı. Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, Roboski katliamlarını hatırlattı. Acıların acılarla örtülmeye çalışıldığını belirten Kaplan, 4+4+4 sistemiyle gerici eğitimin, cemevi-cami projesiyle asimilasyonun getirildiğine işaret etti. Katliam sırasında katliam çağrıları yapan yerel basın yöneticileri ve MİT mensuplarının yargılanarak gerçek sorumluların ortaya çıkarılması gerektiğini belirtti.

400 yıl da geçse ölmeyiz

Katliamda yaşamını yitiren Ozan Nesimi Çimen'in eşi Makbule Çimen ise, şunları söyledi: “24 sene değil 400-500 sene geçse de biz ölmeyiz, bizler yaşıyoruz. Bizler meydanlara sığmıyoruz, Cumhurbaşkanı görsün. Bir tek istediğimiz vardı, Madımak Otel'i'nin müze olmasını istedik. Cumhurbaşkanı kör müdür, sağır mıdır, neden duymuyor? Bizler orada yandık, sekiz saat bizi seyrettiler. Bu insanlık ayıbıdır. Nefretle kınıyoruz.”

ABF Başkanı Baki Düzgün, Sivas'ta yakanlarla Kobanê'ye saldıranların aynı zihniyet olduğuna vurgu yaptı. Eğitimdeki gericiliği teşhir eden Düzgün, Soma Katliamı'nı hatırlatarak işçi ve emekçilere yönelik saldırılara dikkat çekti. Avrupa ABF Başkanı Hüseyin Mat ise, Sivas'ta ve Kobanê'de katleden zihniyetin aynı olduğunu söyleyerek, “Bin selam olsun Kobanê'de direnen gerillaya” dedi. Mat, Avrupa'nın ve Türkiye'nin AKP gericiliğine dar edileceğini ifade etti.

Son olarak Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş söz aldı. Haziran Direnişi'nde yaşamını yitirenlerin değerlerini savunmaya çağırdı. Miting programı Gule Dersim'in ezgileriyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sivas Katliamı Mamak'ta lanetlendi

İlerici devrimci güçler Sivas Katliamı'nda yitirilen aydın ve sanatçıları anmak için 1 Temmuz'da Mamak'ta eylem-etkinlik örgütlediler.

ADAD (Ankara Demokratik Alevi Derneği), BDSP, Halkevleri ve AKADER'in örgütlediği eylem için Tekmezar Hacıbektaşî Veli Parkı'ndan yürüyüşe geçildi. Sloganlar ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde Tuzluca'yı Meydanı'na gelindi. En önde kurum imzalarının olduğu “Sivas'ın ışığı sönmeyecek” şiarlı pankart ile yüründü. Yüzlerce emekçinin katıldığı eyleme Sivas'ta aydın ve sanatçıları yakan sermaye devletine yönelik öfke hâkimdi.

Tuzluca'yı Meydanı'na gelindiğinde etkinlik programına geçildi. Etkinlik açılış konuşmasından sonra Sivas'ta katledilenler şahsında saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu esnasında Sivas'ta yitirilenler ve devrim şehitlerinin adları sayılarak “Yaşıyor!” sloganı atıldı. Ardından Sivas şehidi yakını olan Zeynep Karababa sahnede kısa bir konuşma yaparak türküler söyledi. Karababa, İŞİD vahşetini teşhir etti. Ardından “cami cemevini nasıl engellediysek bu karanlığı da yerle bir edebiliriz. Sizi bu karanlığa karşı Pir Sultan'ın devrimci inancı ile selamlıyorum” dedi.

Karababa'nın ardından sırası ile Nefes Semah ekibi, Dertli Divani, Gülseren Kılıç, Hasret Semah ekibi, Gökhan Kılıç ve Caner Gülsüm sahne aldı. Etkinlik hesap sorma çağrısı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mersin'de 2 Temmuz anması

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla 30 Haziran günü Özgür Çocuk Parkı önünde toplanan kitle Sivas'ta yaşanan katliamı protesto etti.

Basın açıklamasından önce parka Sivas'ta katledilenlerin resim ve isimlerinin bulunduğu bir pankart asıldı. Bu pankartın önünde Emek ve Demokrasi Platformu adına basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında devletin katliamcı yönünün hala devam ettiğini belirten KESK Dönem Sözcüsü İmam Özdemir, katliamların unutulmayacağını, Madımak Otel'i'nin utanç müzesine dönüştürülmesi gerektiğini belirtti. Özdemir, Alevilere ve diğer azınlık inançlarına ibadet hakkının verilmesi talebiyle basın açıklaması yaptıklarını dile getirdi.

Kızıl Bayrak / Mersin

İzmir’de üniversite öğrencilerine baskı

İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi’nde öğrenim gören öğrenciler, üniversitede yaşadıkları baskılara dikkat çekmek için 27 Haziran’da İHD İzmir Şubesi’nde basın toplantısı düzenledi.

Toplantıda konuşan Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Öğrencisi Ezgi Tokar, bir yıldır öğrencilerin özellikle yurt ve evlere dönen öğrencilerin yol güzergahında sivil polislerin tacizine uğradıklarını söyledi. Tokar, öğrencilerin polisin ajanlaştırma dayatmasına maruz kaldıklarını anlattı.

13 Mayıs’ta Soma Katliamı’nın yıldönümünde etkinlik yaptıkları için 22 öğrenci hakkında üniversite yönetiminin disiplin soruşturması açtığını söyleyen Tokar, yaptıkları eylemlerin “terörize” edildiğini ifade etti. Anayasal hak olan ‘ifade özgürlüğü’nün gasp edildiğine işaret eden Tokar, üniversite ortamında yaşanan bu durumun endişe ve öfke yarattığına vurgu yaptı.

Tokar, son olarak şunları söyledi: “Faşizmi aratmayan hiçbir baskı ve antidemokratik uygulamalar bizi geleceğimizi şekillendirmekten, bizim olana sahip çıkmaktan bizi alıkoyamaz. Yaptığımız her şeyin arkasındayız. Tüm kamuoyunu ve yaşadığımızın coğrafyanın halklarını bizimle dayanışmaya ve desteğe çağırıyoruz.”

Kızıl Bayrak / İzmir

YDG’den tutuklama protestoları

Şırnak Cizre’de gözaltına alınan Yeni Demokrat Gençlik okurları “örgüt üyeliği” gerekçesiyle 28 Haziran günü tutuklandı.

YDG okurları Elif Kaya, Yetkin Kılıç, Turan Cankılıç ve Fatih Hatayoğlu’nun tutuklanarak Şırnak T Tipi Hapishanesi’ne gönderilmeleri İstanbul ve Ankara’da gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

Ankara

30 Haziran günü YDG’nin çağrısı ile bir araya gelen ilerici, devrimci kurumlar Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdi. YDG’lilerin derhal serbest bırakılması çağrısı yapılan eylemde, geçtiğimiz haftalarda Ankara’da 15 YDG’liye ‘terör örgütü’ suçlamasıyla soruşturma açılması da protesto edilirken “Hukuku ve kendi koymuş oldukları yasaları tanınamazlıkta sınır tanımayan TC devleti, demokratik hak arama mücadelesinin de önünü tıkamaktadır” ifadeleri kullanıldı.

İstanbul

Sarıgazi’de Çağrı Market önünde toplanan kitle Demokrasi Caddesi’ne gerçekleştirdiği yürüyüşün ardından basın açıklaması yaptı.

Açıklamada şunlar söylendi: “Bizler bir kez daha haykırıyoruz. Kobanê’de saldırdınız bizler savunduk. Sivas’ta yaktınız, bizler savunduk. 4 YDG’li okurumuza yapılan hukuksuzluğun, keyfiyetin son verilmesi için derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.”

Eyleme BDSP, DHF ve DGH destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara

Adana, Mersin ve İstanbul'da kamp çağrısı

“Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz!” şiarıyla 6-12 Temmuz tarihlerinde İzmir Seferihisar’da gerçekleştirilecek devrimci gençlik kampının çağrısı kampa sayılı günler kala kent ve ilçe merkezlerinde devam etti.

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) Adana, Mersin ve İstanbul’da stand faaliyeti, bildiri dağıtımı ve afiş çalışmalarısıyla gençliği kampa katılmaya çağırdı.

Adana ve Mersin’de kamp çağrısı

Adana’da Çukurova Üniversitesi öğrencilerinin yoğun olarak vakit geçirdiği Baraj Yolu semtinde ve Akkapı Mahallesi’nde 25 Haziran günü afiş çalışması yapan DGB’liler önceki günlerde de Mersin’in Pozcu, Eğriçam, Karaduvar ve Kazanlı semtlerinde afiş çalışması yürüttü. DGB’liler Pozcu’da yaz kampına çağırان bildirileri ajitasyonlarla dağıtırken 26 Haziran günü Mersin çarşısında afiş çalışmalarına devam etti. DGB’liler ayrıca Mersin Organize Sanayi Sitesi’nde bildiri dağıtarak genç işçileri kampa davet etti. Atölyeleri ve işçilerin yemek yediği lokantaları dolaşan DGB’liler ajitasyonlar ve birebir sohbetlerle genç işçileri DGB yaz kampına katılmaya çağırdı. Sohbetlerde genç işçilerin yaşadıkları sorunlar, yozlaşma ve düzenin sunduğu geleceksizlik üzerinde duruldu. Ayrıca genç işçilere metal direnişi süreci anlatılırken MİB’in de kampta gençlikle buluşacağı ifade edildi.

Polis provokasyonu

Mersin’de Arap Alevi emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Kazanlı Mahallesi’ne DGB yaz kampı bildirilerini dağıtmak için giden DGB’liler polis provokasyonu ile karşılaştı. Bildiri dağıtımı sırasında ekip arabasıyla DGB’lileri durduran polisler DGB’lilere araca binmeleri gerektiğini söyledi. Bu durum karşısında araca binmeyeceklerini söyleyen DGB’lilere kimlik kontrolü dayatan polisler çeşitli yollarla provokasyon yaratmaya çalıştı. DGB’liler Türkçe ve Arapça ajitasyonlarla polislerin bu keyfi uygulamasını halka teşhir etti. “Bu polisler Ali İsmail Korkmaz’ı öldürenlerdir, bu polisler gençlerimizi uyuşturucu bataklığına sürükleyenlerdir” diyerek mahalledeki emekçilere polisleri teşhir eden DGB’lilere emekçiler destek verdi.

Polisin sürekli hakaret ve tehditlerine “Devrimci irade teslim alınamaz!” sloganıyla karşılık veren DGB’liler polis tarafından biber gazı sıkılmayla tehdit edildi. Halkın yoğun tepkisiyle karşılaşan polislerin

elinden kimliklerini aldıktan sonra polisler DGB’lilere sokaktan çıkmalarını dayattı. Bir süre daha yaşanan tartışmaların ardından DGB’liler “Biz hiçbir yere gitmiyoruz burada devrimcilerden rahatsız olan varsa söylesin” diyerek emekçilere seslendi. Emekçiler de “Biz devrimcilerden rahatsız değiliz bir rahatsızlığımız olsa dağıttıkları bildiriği yırtar atardık size mi söyleyeceğiz?” diyerek polise tepkiler gösterdi. Bunun üzerine polisler ekip arabalarına binerek sokağı terk ettiler. Polisler gittikten sonra mahalledeki emekçiler DGB’lileri evlerine davet ederek ikramda bulundular.

Kartal

Kartal’da DGB ve DLB’liler Bankalar Caddesi’nde stand açarak gençleri ve emekçileri kampa çağırdı. Yaygın bir şekilde bildiri dağıtan genç devrimciler açtıkları masada müzik dinletisiyle birlikte bileklik satışı yaparak kamp için destek topladılar.

Sefaköy-Bakırköy

İstanbul Sefaköy’de merkezi noktalara kamp afişlerini asan DGB ve DLB’liler Sefaköy metrobüs ve Armoni Park çevrelerini afişlerle donattı.

28 Haziran’da ise Bakırköy’de kampa çağrı yapan broşürler dağıtıldı. Pek çok liseli ve üniversiteli ile kamp üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Ayrıca Bakırköy Meydanı ve İncirli Caddesi’nde kampa çağrı yapan stickırlar kullanıldı.

Küçükçekmece DLB ise kamp için son hazırlık toplantısını 30 Haziran’da gerçekleştirdi. Toplantıda kamp programına dair bilgilendirme yapıldı ve kamp öncesi son hazırlıklar planlandı.

Ayrıca İncirli Caddesi, Bakırköy Özgürlük Meydanı ve dershaneler sokağına DGB ve DLB imzalı kampa çağrı yapan afişler ve DLB imzalı yazılamalar yoğun olarak yapıldı.

Kadıköy

Sivas Katliamı’nın 22. yıldönümünde Kadıköy’de yapılan mitingin tüm güzergahı kampa çağrı afişleriyle donatılırken Kadıköy Boğa’da toplanan DGB’liler kamp broşürleri ve yazılamalarla kitleye seslendikten sonra mitinge katılım sağladı.

Akşam saatlerinde ise Kadıköy Mühürdar Caddesi’nde masa açılarak kamp broşürleri dağıtıldı. Masada kampa destek için davetiye ve bileklik de satıldı. Masa kapatıldıktan sonra sokaklar dolaşarak çevredekilere ve kafelerde oturanlara broşür dağıtılarak bileklik satıldı.

Kızıl Bayrak / Adana - Mersin- İstanbul

"Şirretin merkezi AKP'nin medyası"

HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ'ın IŞİD çetelerinin Kobanê'de gerçekleştirdiği katliamı ve çetelerle işbirliği içinde katliama ortak olan iktidarı teşhir ettiği konuşma karşısında Star gazetesi ve yandaş basın tarafından hedef alınması 30 Haziran'da Taksim'de protesto edildi.

HDP Merkezi Kadın Koordinasyonu tarafından gerçekleştirilen eylem için Galatasaray Lisesi önünde toplanan kadınlar sloganlarla Tünel'e yürüdü.

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Ayşe Erdem, Yüksekdağ'ı hedef alan saldırıyı kınadı. Erdem, kadınlar olarak siyasette olmaya devam edeceklerini belirterek

Yüksekdağ'ın yanında olduklarını ifade etti.

Basın açıklamasını okuyan HDP Parti Meclisi Üyesi Beycan Taşkiran, Yüksekdağ'ın katliam ve savaş politikaları karşısında yaptığı konuşmayla kendilerinin de düşüncelerini ifade ettiğini belirtti. Taşkiran, yandaş medyanın saldırısının bu nedenle bütün kadınları hedef aldığını ifade etti. AKP ve yandaş medyanın şiddet ve nefret söylemiyle toplumu kutuplaştırmaya çalıştığını ifade eden Taşkiran son olarak da Yüksekdağ'ın hedef gösterildiğini ifade etti.

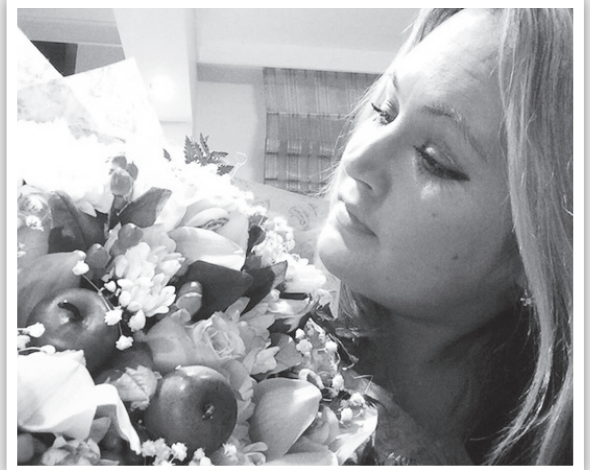
Kızıl Bayrak / İstanbul

Cinsiyetçi habere ceza

İstanbul'da 2014 yılında 1 Mayıs'ta için Taksim Meydanı'nın yasaklanmasını protesto için DİSK tarafından yapılan basın açıklamasına polis saldırmış, saldırıda DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası İşyeri Temsilcisi Banu Aşçı'nın polis barikatındaki fotoğrafı www.ensonhaber.com adlı internet sitesi tarafından cinsiyetçi bir şekilde haberleştirilmişti.

Banu Aşçı'nın polis barikatı önündeki fotoğrafı "en seksi devrimci" vb. ifadelerle haberleştirilmişti. Başlatılan hukuki süreçte Banu Aşçı açtığı davayı kazandı, haber sitesine 5 bin 250 TL para cezası verildi.

Kadın avukat ağır yaralandı

Antalya'nın Konyaaltı ilçesi Akdeniz Bulvarı'nda 28 Haziran gece yarısı, bir yazlık sitede tatil yapan avukat Mustafa Kemal S., sitedeki komşusu 34 yaşındaki Ludmilla Drazdova'yla oturdukları dairenin önünde tartıştı. Çıkan tartışmanın ardından Ludmilla Drazdova ile eşi Levent A., binadan ayrılarak gitmek istedi.

Bir süre önce denetimli serbestlik yasasından yararlanan avukat ise, göğsüne dört el ateş ettiği Ludmilla Drazdova'yı ağır yaraladı. Drazdova, eşinin yardımıyla sitenin güvenlik kulübesinin yanına kadar yürüyerek kanlar içinde yere yığıldı. Sitenin dışına çıkan Mustafa Kemal S., tabancayla havaya ateş ederek kaçtı.

Avukat Mustafa Kemal S.'nin Ludmilla Drazdova'yı 'kıskançlık' adı altında öldürmeye çalıştığı ifade ediliyor.

"Debelenirken şamarlandı"

İzmir Karabağlar'da Fevziye Cengiz'i karakolda feci şekilde dövdükleri görüntülerle belgelenen polisler ile Cengiz'le aynı cezayı veren mahkemenin gerekçeli kararında tartışmalı ifadeler yer aldı.

İzmir 6. Ağır Ceza Mahkemesi büyük yankı uyandıran işkence davasında polislerin feci şekilde dövmelerini, "basit yaralama" olarak görmüş ve iyi hal indirimi de yaptığı polisler 1 yıl 3 ay hapis vermişti. Mahkeme Cengiz'i de "polisler hakaret" suçundan 1 yıl 2 ay 17 gün hapis cezasına mahkum etmişti.

Mahkeme polislerin cezasını ertelememişti, ancak polisler denetimli serbestlik hükümlerine göre 18 ayın altında ceza aldıkları için cezaevine girmeyecekler. Mahkeme Cengiz'e verdiği cezayı günlüğü 20 TL'den 8 bin 840 TL para cezasına çevirerek hükmün açıklanmasının geri bırakılması kapsamında ertelemişti. Mahkeme, gerekçeli kararında yanında kimliği olmayan Cengiz'in müzikhollerde denetim yapan polislerin karakola götürmek istemeleri üzerine polisler hakaret ettiğini savundu. Cengiz'in, "165.8 promil alkollü" olduğu vurgulanan kararda ayrıca eliyle üç polisi "ittirdiği, itişme sırasında polis Tekin Doğan'ın sağ elinde 0.5 cm.'lik yüzeysel sıyrık meydana geldiği" ileri sürüldü. Karakolda polislerin, "Cengiz'in davranışlarına tahammül edemeyip" ifade odasına

sokarak dövdükleri ve şiddetin 4 dakika sürdüğü anlatıldı. Kararda "Fevziye'nin karşı koymaya çalıştığı, yerde debelendiği, Beyit'in, yerde debelenmeye devam eden Fevziye'yi şamarlamaya devam ettiği" ifadesi kullanıldı.

Kamp Armen için eylemler

Gazcı polisten arsızlık

Haziran Direnişi'nde 'Kırmızı Kadın' olarak simgeleşen Ceyda Sungur'a yakın mesafeden biber gazı sıkan polis Fatih Zengin, olayla ilgili olarak görülen davada kendisine verilen 20 ay hapis, 600 fidan dikme ve bakımını yapma "cezasına" itiraz etti.

Zengin'in avukatı aracılığıyla yaptığı itirazda, "Gezi olaylarının" faturasının yalnızca kendisine çıkarılamayacağı öne sürülerek, kararın hukuksuz olduğu ve sanığı hedef haline getirdiği iddia edildi.

Mahkemenin kendisini korumak için verdiği göstermelik cezaya bile tahammül edemeyen gazcı polisin itiraz dilekçesinde ayrıca şunlar söylendi:

"Gezi Parkı olaylarının çıkış sebebinin ağaçlar olduğu da göz önünde bulundurulduğunda mahkemenin uyguladığı tedbirin, tedbir olmaktan çok gönderme niteliğinde olduğu ve salondaki duruşmayı takip eden kişilerce alkışlarla karşılanması çok manidardır."

"Yeşil Yol'a dur de!"

Artvin Cerattepe'de kurulmak istenen maden ocağına karşı bölge halkının direnişine destek vermek ve Rize'de yapılması planlanan ve ciddi çevre felaketlerine yol açacak "Yeşil Yol" projesi 29 Haziran akşamı İzmir'de yapılan yürüyüşle protesto edildi.

Alsancak Leman Kültür Merkezi önünde toplanan İzmir Artvin Derneği ve Fırtına İnisiyatifi üyeleri, buradan Sevinç Pastanesi önüne yürüdüler. Yürüyüş esnasında "Yeşil Yol" projesinin gerçekleştireceği doğa tahribatını anlatan bildiriler dağıtıldı. Eylemin gerçekleşme amacını anlatan inisiyatif üyeleri, "Yeşil Yol" projesinin bölgedeki doğal zenginlikler açısından büyük bir tehlike taşıdığını söyledi. Yol çalışmalarının başlamasıyla birlikte binlerce ağacın yok olacağı vurgulandı. Yapılacak proje ile birlikte bölgedeki yaylaların kenteleşeceği ve özünden uzaklaşacağı ifade edildi.

İnisiyatif üyeleri, projenin derhal durdurulmasını istediler. Projeden vazgeçilene kadar mücadele edeceklerini duyurdular. Eylem horonlar eşliğinde sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kamp Armen Dayanışması'nın çağrısıyla 26 Haziran'da Taksim'de bir araya gelen yüzlerce kişi soykırımcı devletin, kampı Ermeni halkına iade etmesini istedi. Kamp Armen direnişinin 52. gününde yapılan yürüyüşte Ermenistan'da elektrik fiyatlarına yapılan zammın geri çekilmesi için sokağa çıkanlar selamlanırken, Kobanê'de IŞİD çetelerinin yaptığı katliam lanetlendi. Tünel'den Galatasaray Lisesi önüne yapılan yürüyüşün ardından basın açıklamasını okuyan Diren Cevahir Şen, Kamp Armen'in iade edilmesi için başlattıkları direnişlerinin kararlı bir şekilde devam ettiğini belirtti.

"Soykırım tüm şiddetiyle devam etmektedir"

Muhataplarının mülk sahibi olduğu iddia edilen kişi değil, Kamp Armen'i gasp eden devlet olduğunu belirten Şen, soru ve sorunlarının görmezden gelinmeye devam edilmesine cevaben mücadeleyi yükselteceklerine işaret etti. Şen daha sonra şunları söyledi:

"1915'ten bu yana yerimize, yurdumuza, evimize, mülklerimize, ibadethanelerimize, mezarlıklarımıza, vakıflarımızın her türlü varlığına ve hatta kültürümüze el koyan, toplumsal belleği yerle bir eden devlet politikası yani soykırım, Kamp Armen'in iade edilmemesinde olduğu gibi, bugün tüm şiddetiyle devam etmektedir."

Basın açıklamasının ardından söz alan HDP İstanbul Milletvekili Garo Paylan, Kamp Armen'in gasp edilmesinin soykırımın bir belgesi olduğuna vurgu yaparak Hrant Dink'in ruhunun şad edilmesi için kampın iadesinin devlet kararıyla yapılması gerektiğini söyledi.

Garo Paylan'ın ardından Nor Zartonk Sözcüsü Sayat Tekir de Ermenice bir konuşma gerçekleştirdi.

İzmir'de eylem: Kamp Armen Ermeni halkınıdır

İzmir'de İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Girişimi tarafından yapılan eylemde "Kamp Armen Ermeni halkına iade edilsin" pankartı açıldı.

Girişim adına açıklamayı Özge Karakale okudu. Karakale, 1962 yılında Tuzla'da kurulan Kamp Armen'in tarihsel geçmişinden bahsederek Hrant Dink'in de kampta yetiştiğini hatırlattı. Karakale, meselenin bina değil tarihi bir adalet mücadelesi olduğunu söyleyerek Kamp Armen direnişinin 53. gününde olduğunu kaydetti ve direnişle dayanışmayı büyütme çağrısı yaptı.

Karakale, kampın Hrant Dink'in emaneti olduğuna dikkat çekerek Hrant'ın emanetine sahip çıkma çağrısıyla açıklamasını sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

"Cezasızlık son bulmalı"

İstanbul'da Cumartesi Anneleri, İzmir'de ise İHD üyeleri 21 Haziran 1995'te kaçırılarak katledilen Selahattin Akbulut'un faillerinin cezalandırılmasını talep etti.

İstanbul

Cumartesi Anneleri, 27 Haziran'da Taksim'de 535'sini yaptıkları eylemle Selahattin Akbulut'un akıbetini sorarak, kayıpların akıbetinin açıklanmasını talep ettiler. Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen aileler ve destekçileri kayıp fotoğrafı ve karanfiller taşıdılar. Eylemde HDP İstanbul Milletvekili Pervin Buldan da yer aldı.

Ölüm yıldönümü nedeniyle kayıp Hasan Ocak'ın babası anılarak baba Ocak için oğlu Ali Ocak bir konuşma yaptı.

Eyleme katılan HDP İstanbul Milletvekili Pervin Buldan, son günlerde Kobanê'ye yapılan saldırının Halepçe Katliamı'nın bir benzeri olduğunu ifade etti. Saldırılarda 'Türkiye Saddamları'nın parmağının olduğunu dile getirerek, 'barış ve müzakere' sürecinin sürdürülmemesi, Abdullah Öcalan'a yönelik tecrite ve İŞİD çetelerine verilen desteğe vurgu yaparak Türkiye devletini ve AKP'yi teşhir etti. Ayrıca, Türk devleti ve AKP'ye seslenerek İŞİD'e verilen desteğin sonlandırılmasını, 'barış ve müzakere' sürecinin sürdürülmesini istedi.

"Kaçırıldığında üç aylık bebeği vardı"

Selahattin Akbulut'un yeğeni Hatice Baran ise, amcasının kaçırılış sürecini aktararak, çocuğunun doğumundan üç ay sonra kaçırıldığını, zorla araca bindirilirken eşine götürüldüğünü ve bir daha getirilmeyeceği ifade edildiği için, kaçırılma sırasında araca tutunan yengesinin metrelerce araçla sürüklendiğini belirtti. Konuşmakta zorlanan Baran,

o tarihten sonra da amcasından haber alınamadığını vurguladı.

İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını Aylin Hacaloğlu okudu. Diyarbakır Bismil'de yaşarken koruculuk teklifini reddettiği için sürekli baskı ve işkence gören Selahattin Akbulut'un 21 Haziran 1995'teki kaçırılma sürecini aktaran Hacaloğlu, 8 ay boyunca haber alınamayan Akbulut'un cesedinin Dicle Nehri'nin kenarında gömülü olarak bulunduğunu belirtti. Hacaloğlu, savcılığın "maktulün kaçırıldıktan 2 ay sonra ateşli silahla öldürüldüğünü" tespiti yaptığını belirtti. Akbulut'un gözaltına alınmadığını belirten Hacaloğlu, jandarma komutanlarının yargılanmadığını, aksine terfi edilerek ödüllendirildiğini anlattı. Açıklama, 20 yıllık Akbulut dosyasındaki cezasızlığın son bulması ve adaletin sağlanması talep edilerek sonlandırıldı.

İzmir

İHD İzmir Şubesi'nin 27 Haziran'da Eski Sümerbank önünde gerçekleştirdiği eylemde basın metnini İHD yönetimi adına Ahmet Çiçek okudu. 60 yaşındaki Selahattin Akbulut'un Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Kenhizirkan (Tatlıçayır) Köyü, Mehmetşirvan (Eriktepe) Mezrası'nda yaşadığını anlatan Çiçek, 21 Haziran 1995 günü askerlerin Mehmetşirvan mezrasına baskın düzenlediğini ve Akbulut'u gözaltına aldıktan sonra Akbulut'tan bir daha haber alınamadığını ifade etti. Daha sonra cesedinin bulunduğu ve Akbulut'u gözaltına alanların, vahşice öldürenlerin bilinmesine rağmen 20 yıldır gözaltına alındığının inkar edildiğini belirtti. Çiçek, her faili meçhul olayında olduğu gibi Akbulut davasında da hukukun işletilmediği, failerin cezasız kaldığına vurgu yaptı. Çiçek, kayıpların akıbetini soracaklarını söyleyerek açıklamayı bitirdi. Açıklama oturma eyleminin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Roboski'de operasyon

34 Kürt köylünün TSK'ya ait savaş uçakları tarafından bombalanarak katledildiği Şırnak'ın Uludere ilçesi Roboski Köyü'nde devlet ablukası sürüyor.

Sınır hattına askeri sevkiyata tepki gösteren köylüler geçtiğimiz günlerde asker saldırısının hedefi olurken bölgede katır katliamı da devam etti.

HDP Şırnak Milletvekili Ferhat Encü, 29 Haziran'da yaşanan asker saldırısının ardından askerlerin 30 Haziran sabaha karşı Roboski'de operasyon yaptığını ve çok sayıda katırı öldürdüğünü söyledi.

Encü, Twitter hesabından paylaştığı mesajlarında askerin Roboski'de operasyon başlattığını duyurdu.

Çok sayıda katırın askerlerin ateşi ile öldürüldüğünü belirterek fotoğraflar paylaşan Encü, ev ve araçlara da kurşunların isabet ettiğini bildirdi.

Encü Twitter hesabında şunları yazdı:

"Roboski'de dün ve bu sabahki vahşeti görmezden gelemezsiniz. Devlet Roboski'ye savaş ilan etmiştir."

"Bu açık bir katliam girişidir. katırların, araçların ve evlerin taranması kabul edilir bir durum değildir."

"Bizim artık Roboski'de can güvenliğimiz kalmadı. insanlar ölümle burun buruna."

"insanlar uykuda iken evler taranıyor. katırlar katlediliyor. Araçlar taranıyor"

"Bu olaylar Türkiye'nin başka bir yerinde olsaydı şuan herkes ayakta olurdu fakat Roboski için rutinleşmiş, kabullenmiş bir durum."

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/26 * 3 Temmuz 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz!

Yaz kampında buluşuyoruz!

6-12 Temmuz
Seferihisar - İZMİR

İletişim: 0537 969 26 63

